

ΞΕΝΙΑΣ ΜΠΑΛΤΑΤΖΗ

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(ΕΠΟΣ)

Copyright (c): 2004,
Xenia BALTATZIS
All rights reserved

Edité et distribué par l'auteur
Av. Air Marshal Coningham 1-3
1000 Bruxelles – Belgique

Numéro ISBN : 2-9600458-0-7

Impression: AES – Rue de Maubeuge – 59164 MARPENT - France

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ἡ “Μάχη τῆς Ἀγάπης” εἶναι ἓνα ἔπος ἀφιερωμένο στόν Θεόν πού εἶναι *ἀγάπη*! Καί εἶναι ἐμπνευσμένο ἀπό τόν λόγον Του καί τίς ἐπιδράσεις πού δεχόμεθα σ' ἓναν κόσμον γήινο κι' ἀμαρτωλό. Μέ τήν προσωποποίηση δέ τῶν διαφόρων πνευμάτων καί μέ τήν ἀλληγορική καί συμβολική σημασία πού τούς ἀποδίδομε, ἐπιδιώκομε τή βαθύτερη κατανόηση τῶν ἐννοιῶν πού ἐκφράζουν.

Ἡ ποίηση γενικά εἶναι ἓνα ἰδιαίτερο χάρισμα λόγου πού μᾶς ἐδόθη ἀπό τόν Θεόν γιά νά Τόν ὑμνοῦμε. Καί εἶναι ἀληθῶς τό μόνον εἶδος λόγου, πού ταιριάζει γιά τήν ὑμνωδία. Μέ τήν ποίηση οἱ ἀρχαῖοι ψαλμωδοί ὑμνοῦσαν κι' ἐχόρευαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ των. Ὁ Δαβίδ, ὁ μέγας ψαλμωδός τοῦ Θεοῦ, μέ ψαλμούς καί ὕμνους τιμοῦσε κι' ἐδόξαζε τόν Θεόν! Ἡ ποίηση εἶναι τό ἄνθος τοῦ λόγου πού εὐφραίνει τήν ψυχή, ὅπως τό ἄσμα, καί τήν ἀνεβάζει σέ κόσμους ὄνειρου καί φαντασίας, χωρίς νά τήν κουράζει ἢ νά τήν ἀπογοητεύει σ' αὐτό πού θέλει νά μεταδώσει μέ λογοτεχνικά σχήματα καί ἔντονη λαμπρότητα. Κι' ἐνῶ πρόκειται γιά κοινές λέξεις πού συνθέτουν τό ποίημα, ἡ μουσικότης τοῦ ἔμμετρου λόγου καί τῆς λογοτεχνικῆς ἐκφράσεως ἀκτινοβολοῦν κι' ἐπηρεάζουν εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε “οἱ λέξεις γίνονται ψυχή καί ἡ ψυχή λέξεις”.

Κάθε ποιητής ή ψαλμωδός όμοίως εκφράζει έμπνευσμένα και μέ έντεχνη ποιητική χάρη και λεπτότητα έντυπώσεις και αίσθήματα πού γεννιώνται στην ψυχή του από επίδράσεις και εικόνες πού βλέπει γύρω του ή από γεγονότα πού ζή, ώστε νά ώθήται ή ψυχή του από έξαρση κι' ένθουσιασμό, νά μάχεται μέ καλλιτεχνικά μέσα και νά έξιδανικεύει --ή αντίστροφα-- τά άντικείμενα πού συνθέτουν τήν εικόνα του θέματος.

Η ποίηση και ειδικότερα τό έπος, πού υπήρξε ή άπαρχή του έμμετρου λόγου από άρχαιοτάτων χρόνων, επιδρούσε άφάνταστα στην ψυχή του άνθρώπου, ώστε ο Πλάτων έφοβείτο τούς ποιητάς.

Στό παρόν έπος, όμοίως, θελήσαμε και έμεις νά εικονίσουμε εκφραστικότερα μέ έμμετρο λόγο, υπό μορφήν διαλόγου, τίς άντιθέσεις των πνευμάτων πού μάς περιβάλλουν και άνταγωνίζονται για τήν κατάκτησή μας σ' έναν όρατό και άόρατο κόσμο πού ζούμε. Συγχρόνως θελήσαμε μέ όραματισμούς και εικόνες νά τιμήσουμε και έμεις ως ραγωδοί μέ τή λύρα του έμμετρου λόγου τή θαυμαστή αυτή δύναμη τής άγάπης του Θεού πού νικά τό κακό και τόν θάνατο και μάς χαρίζει τή ζωή μέ τήν αιώνια χάρη Του!

ΞΕ-ΝΙΚ-ΜΠΑ

Σημείωση:

Είς τό παρόν έργον, διά λόγους προσωπικής προτιμήσεως, χρησιμοποιείται τό πολυτονικό σύστημα και διατηρείται σταθερώς τό “ν” στην αίτιατική των άρσενικών άρθρων. Επίσης, διατηρείται τό γράμμα “ν” στό άρνητικό έπίρρημα “δέν”, άνευ έξαιρέσεων.

“ Ἐὰν λαλῶ τὰς γλώσσας τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, ἔγιννα χαλκὸς ἤχῶν ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. Καὶ ἐὰν ἔχω προφητείαν καὶ ἐξεύρω πάντα τὰ μυστήρια καὶ πάσαν τὴν γνώσιν, καὶ ἐὰν ἔχω πάσαν τὴν πίστιν, ὥστε νὰ μετατοπίζω ὄρη, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, εἶμαι οὐδέν. Καὶ ἐὰν πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου διανείμω, καὶ ἐὰν παραδώσω τὸ σῶμά μου διὰ νὰ καυθῶ, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν ὠφελοῦμαι.

Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, ἀγαθοποιεῖ, ἡ ἀγάπη δὲν φθονεῖ, ἡ ἀγάπη δὲν αὐθαδιάζει, δὲν ἐπαίρεται, δὲν ἀσχημονεῖ, δὲν ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, δὲν παροξύνεται, δὲν διαλογίζεται τὸ κακόν, δὲν χαίρει εἰς τὴν ἀδικίαν, συγχαίρει δὲ εἰς τὴν ἀλήθειαν· πάντα ἀνέχεται, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει.

Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει· τὰ ἄλλα ὅμως, εἴτε προφητεῖαι εἶναι, θέλουσι καταργηθῆ· εἴτε γλώσσαι, θέλουσι παύσει· εἴτε γνώσις, θέλει καταργηθῆ. Διότι κατὰ μέρος γινώσκομεν καὶ κατὰ μέρος προφητεύομεν· ὅταν ὅμως ἔλθῃ τὸ τέλειον, τότε τὸ κατὰ μέρος θέλει καταργηθῆ. Ὅτε ἤμην νήπιος, ὡς νήπιος ἐλάλουν, ὡς νήπιος ἐφρόνουν, ὡς νήπιος ἐσυλλογιζόμην· ὅτε ὅμως ἔγιννα ἀνὴρ, κατήργησα τὰ τοῦ νηπίου. Διότι τώρα βλέπομεν διὰ κατόπτρου αἰνιγματωδῶς, τότε δὲ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον· τώρα γνωρίζω κατὰ μέρος, τότε δὲ θέλω γνωρίσει καθὼς καὶ ἐγνωρίσθην. Τώρα δὲ μένει πίστις, ἐλπίς, ἀγάπη, τὰ τρία ταῦτα· μεγαλητέρα δὲ τούτων εἶναι ἡ ἀγάπη.” (Α' Κορ.13)

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

1

Δυό αδελφές καθίσανε αντίκρυ νά τά ποῦνε.
Μαχητικές κι' αντίγνωμες κι' ὄλο διαφωνοῦνε.
Τῆς μιᾶς τά μάτια γαλανά, ἀπέραντα διαύγεια,
τῆς ἄλλης γκρίζα καί μικρά, χωρίς γλυκειά ἀνταύγεια.

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

2

Στό εἶπα, ἀδελφούλα μου, χατήρια νά μήν τάξεις
καί ὄλους τούς δεσμίους μου στό σπίτι σου μή βάζεις.
"Ὅσους ἐγώ κατηγορῶ εἶναι γιά τιμωρία,
δέν εἶναι γιά τά χέρια σου καί γιά παρηγορία.

3

Αὐτοί δέν βάζουνε μυαλό τά λόγια σου ν' ἀκοῦνε
οὔτε καί ἔχουνε σκοπό στόν δρόμο σου νά μποῦνε.
Μαζί σου κλέβουνε καιρό καί πονηριές γεννοῦνε,
καμώνονται μετάνοια καί στό κακό γυρνοῦνε.

4

Τούς δείχνεις ἀνοχή πολλή κι' ἀφέλεια μεγάλη
κι' οἱ ἴδιοι πάντα μένουνε στή μέθη, στήν κρεπάλη.
Μόνον ἐγώ σάν προσπαθῶ μέ φόβο τούς δαμάζω
καί στ' ἀτσαλένια στήθεια τους τόν νόμο μου τούς βάζω.

5

Ἐμένα σκέπτονται αὐτοί καί ταπεινά σ' ἀκούνε,
χωρίς ἔμένα θ' ἀρνηθοῦν σ' ὑπακοή νά ζοῦνε.
Δέν σέβονται τόν λόγο σου κι' ἀγάπη δέν ζητοῦνε,
γιά μένα στέκουν ἤσυχοι γι' αὐτό καί ὑπακοῦνε.

6

Γι' αὐτό καί πάλι σοῦ ζητῶ τά χέρια μή μοῦ δένεις.
Εἶναι σωστό καί φρόνιμο στόν κόσμο μου νά μπαίνεις;
Τώρα μπορεῖς νά περπατᾶς, τόν δρόμο σου νά παίρνεις
καί ἄφοβα νά τοὺς κυττᾶς, χωρίς λοξά νά γέρνεις.

7

Μόνο τά χέρια μου μποροῦν γερά νά τοὺς κρατοῦνε,
τά σίδηρα πού τοὺς φορῶ τό γόνυ τους λυγοῦνε.
Στάσου, λοιπόν, ἀμέτοχη καί ἄφησέ με μόνη
νά δεῖς σιμά καί σίγουρα τόν πάγο τους νά λιώνει.

8

Δέν θά 'χουνε τή δύναμη κόντρα νά περπατοῦνε.
Δέν θά κυττάζουνε λοξά τή στράτα τους νά βροῦνε.
Τόν χαλινό μου σάν φοροῦν ἴσια θά προχωροῦνε
κι' ὄλοι σεμνά καί ταπεινά στά χέρια μου θά ζοῦνε.

9

Δέν θά 'ναι τότε δυνατοί τόν φόβο νά σκορποῦνε
οὔτε θά βροῦνε τόν καιρό γιά τό κακό νά ποῦνε.
Θά στέκουνε ἀσάλευτοι, μέ φόβο νά μιλοῦνε
καί στοὺς καρπούς τῆς ἀρετῆς ὄλοι θά εὐτυχοῦνε!

10

Ἐσύ μέ προσπερνᾶς κι' ἄλλοῦ τό βλέμμα στρέφεις,
εἰρωνικά χαμογελᾶς καί μέ καῦμούς μέ τρέφεις.
Δέν εἶμαι δίκαιη, λοιπόν; Γιατί δέν μέ πιστεύεις;
Ἦ δέν θά βρεῖς στά χέρια μου δύναμη πού γυρεύεις;

ΑΓΑΠΗ

11

Ναί, ἀδελφοῦλα δίκαιη, σέ σένανε πιστεῶ
καί παίρνω ἀπ' τά χέρια σου δύναμη νά παλεύω!
Μά δέν μπορῶ τά χέρια σου πολύ νά ὑποφέρω
κι' οὔτε θά βρῶ στά χέρια σου ἀγάπη νά προσφέρω.

12

Εἶναι σκληρά κι' ἀλύγιστα, ποτέ τους δέν χαϊδεύουν
καί μοῦ μαραίνουσι τήν ψυχή σάν πιάνουν καί παιδεύουν.
Αὐτά λαβώνουν τήν καρδιά! Τή σκέψη τους μαδοῦνε
καί τῆς χαρᾶς τόν λογισμό σκλαβώνουν καί σκορποῦνε!

13

Καί στής ψυχῆς σου τίς γωνιές δέν θά 'βρεῖς στάλα μέλι
γιά νά μαλάξεις τίς πληγές πού τοῦς γεννοῦν τά βέλη.
Καί μέσα στό μαρτύριο τῆς κρίσεως παθαίνουν
καί γίνονται ἀδιάφοροι καί φθίνουν καί πεθαίνουν!

14

Πώς ἔχεις δίκιο ξέρε το καί συμφωνῶ μαζί σου
ἀλλά καί πῶς ν' ἀκολουθῶ τήν κάθε συμβουλή σου;
Μαστίγιο τά χέρια σου ἀδιάκοπα κρατοῦνε
καί τά δικά μου τρυφερά χαϊδεύουν καί φιλοῦνε!

15

Πώς νά τό κάνω δέν μπορώ στόν νόμο σου νά κλώθω.
“ Ἀγάπη” εἶμαι ἐγώ! Κι' ἀγάπη πάντα νοιώθω!
Καί τήν Ἀγάπη δέν μπορεῖς μέ νόμο νά προβάλλεις
ἢ στήν ἐλπίδα νά μή ζῆς, τό ἔλεος νά ψάλλεις!

16

Σάν τούς κρατῶ στά χέρια μου καί τίς πληγές τους δένω,
δέν χάνω τόν καιρό μ' αὐτούς οὔτε καί παραδέρνω.
Ἔχω κι' ἐγώ τόν λογισμό καί δύναμη μεγάλη
καί δύναμη πιά δυνατή ἀπ' τή δική σου πάλι!

17

Δέν εἶμαι τόσον ἀφελής ὅσον ἐσύ πιστεύεις.
Κι' ὅταν ἐσύ στά σίδηρα τή σκέψη τους παιδεύεις
καί τά κορμιά τους ἄβουλα στά πόδια σου τά γέρνεις,
σέ μένα στρέφουνε νά βροῦν ὅ,τι ἐσύ τούς παίρνεις.

18

Δέν εἶναι ἡ ἀγάπη μου ἀπάτη οὔτε πλάνη!
Εἶναι γι' αὐτούς φωτιά, πού καίει σίδηρα καί λιώνει,
καί τό σκληρό κι' ἀλύγιστο στή φύση του ἀτσάλι,
χωρίς ποτέ νά τό κτυπᾶ στήν ὄψη μεταβάλλει!

19

Κι' ἔτσι λειωμένο καί καυτό τό κάνω ὅ,τι θέλω
καί νέο σχῆμα ἔνδοξο στήν πλάση του ἀναγγέλλω
ἐνώ ἐσύ πού τό κτυπᾶς, ποτέ σου δέν τό λιώνεις,
μόνον τό σπάζεις κι' ἄχρηστο κάπου τό ξεφορτώνεις!

20

Κι' ἄν πάλι μέ τόν φόβο σου τή στράτα τους ἰσιώνεις,
δέν παύεις οὔτε τόν θυμό οὔτε τό μῖσος διώχνεις.
Ὁ δόλος πάντα κρύβεται μέσ στής ψυχῆς τά βάθη
κι' ἄργοσαλεύει ἀθέατος τό νῆμα του νά κλώθει.

21

Πῶς λές, λοιπόν, ὅτι μπορεῖς τή στράτα τους ν' ἀλλάζεις
ἀφοῦ μέσ στά λασπόνερα τά ἴδια τούς βουλιάζεις;
Κι' ἄν τόν χιτώνα τῆς τιμῆς ἐπάνω τους ταιριάζεις,
τά μάτια τους μοῦ κράζουνε πῶς μόνο τούς διχάζεις...

22

Μέ τό ραβδί στό χέρι σου πού κρίνεις καί δαμάζεις,
καταλαγιάζεις τό κακό κι' ὅλα τά γύρω σκιάζεις,
μονάχα συμφορές πολλές καί πάθη τούς μοιράζεις
καί πονηριές ἀτέλειωτες μαζί τους θά δικάζεις.

23

Ποτέ δέν θά ποθήσουνε τά ξάστερα μαλλιά σου,
τό στέμμα θά θελήσουνε κι' ὄχι τή συντροφιά σου.
Κι' ἄν σέ χρυσό θρονί τούς βάλεις νά καθίσουν,
δικαιοσύνη δέν θά θυμηθοῦν, ποτέ δέν θά θελήσουν.

24

Καί στό λαμπρό παλάτι σου ἐχθρόν τους θά σέ δοῦνε,
παρέα μέ τούς δούλους σου δέν θά μποροῦν νά ζοῦνε.
Παντοῦ θά σέ λεκιάζουνε, τή δόξα σου μισοῦνε
καί τό καλό πού θά τούς πεῖς στόν βρόντο θά τ' ἀκοῦνε.

25

Κι' ἄν στό τραπέζι τῆς ζωῆς παρέα σου καλέσεις
νά τούς προσφέρεις θαυμαστές δικαιοσύνης θέσεις,
δέν θά σοῦ πούν “εὐχαριστώ“, στόν φόβο σου τούς τρέφεις!
Κι' ὡς δικαστής ἐπάνω τους τήν κρίση σου θά στρέφεις.

26

Κι' ἄν μέ τά δῶρα τ' ἀκριβά γεμίσεις τήν ποδιά τους,
πάλι χαμένα θά τά δεῖς σκόρπια στό πέρασμά τους.
Κι' ἡ γλώσσα τους ἀδάμαστη θά λέγει τά δικά τους
καί μόνο φθόνο θά ποθεῖ ἡ πονηρή καρδιά τους.

27

Κι' ἄν στό λευκό κρεββάτι σου τούς φέρεις νά πλαγιάσουν
θά σκέπτονται μόνον φυγή, πῶς πρέπει νά τό σκάσουν.
Δέν ὑποφέρουνε νά δοῦν τά λευκοσέντονά σου
πού τούς θυμίζουν πάντοτε τόν νόμο τῆς γενιᾶς σου.

28

Κι' ὅταν ὁ ἴσκιος σου βαρὺς τό βλέμμα τους σαστίζει,
τῆς σιωπῆς σου ἡ λαλιά τόν νοῦ τους δέν κερδίζει.
Κι' ἄν εἶσαι δυνατή, τόν κόσμο δέν ἀλλάζεις.
Ἐκεῖνος μένει στό κακό κι' ἐσύ θά τόν δικάζεις.

29

Εἶναι λοιπόν ἡ μάχη μου ἀφέλεια καί πλάνη
καί δέν γνωρίζει τό καλό πῶς πρέπει νά τό κάνει;
Στάσου, λοιπόν, μέ σεβασμόν τήν κρίση μου ν' ἀκούσεις
κι' ὡς δίκαιη στήν κρίση μου ἀπόκριση νά δώσεις;

30

Μή σ' ἔννοιαξε πού χάθηκε μία νύκτα ἔν' ἀστέρι
ἢ σ' ἔννοιαξε πού θέρισε τ' ἀγέρι μία φτέρη;
Μή σ' ἔννοιαξε πού δέν ἀκούς τή νύκτα τό ἀηδόνι
ἢ σ' ἔννοιαξε πού χάθηκε τό κρῖνο μέσ στ' ἀλώνι;

31

Μή σ' ἔννοιαξε πού πάτησε τό πόδι τό μυρμήγκι
ἢ σ' ἔννοιαξε πού ἔσπασε τό πόδι τό κατσίκι;
Μή σ' ἔννοιαξε πού κρᾶζουνε γιά πτώμα τά κοράκια
ἢ σ' ἔννοιαξε πού τά θεριά ποθοῦνε τά ρυάκια;

32

Μή σ' ἔννοιαξε πού δέν ἀκούς τοῦ τζίτζικα τραγουδι
ἢ θαύμασες τήν ἄνοιξη χαμομηλιοῦ λουλουδι;
Μή σ' ἔννοιαξε πού κόπηκε στή μέση τό βλαστάρι
ἢ θαύμασες π' ἀσήμωσε τή νύκτα τό φεγγάρι;

33

Μή σ' ἔννοιαξε πού γκρέμισε ὁ κεραυνός τόν Φάρο
ἢ σ' ἔννοιαξε πού πάλαιψε τό πλοῖο μέ τόν Χάρο;
Μή σ' ἔννοιαξε πού σπάσανε τοῦ πλοίου τά κατάρτια
ἢ σ' ἔννοιαξε πού πέταξε τό κύμα τά κομμάτια;

34

Μή σ' ἔννοιαξε πού κήκε τοῦ δόλιου τό καντήλι
ἢ χάρηκες πού ἄνθισε τό ρόδο τοῦ Ἰαπρίλι;
Μή σ' ἔννοιαξε πού στέρεψαν οἱ λίμνες μέ τά ψάρια
ἢ ἔκλαψες πού ξέβρασαν οἱ λίμνες τά κουφάρια;

35

Μή σ' ἔννοιαξε πού πάλαιψε τό κύμα μέ τά βράχια
ἢ χάρηκες πού γέμισε ὁ κάμπος ἀπό στάχνα;
Μή σ' ἔννοιαξε πού γίνανε οἱ χεῖμαρροι ποτάμια
ἢ σ' ἔννοιαξε πού σπάσανε ὄχταποδιοῦ πλοκάμια;

36

Μή σ' ἔννοιαξε πού ἔσβησε τοῦ Κύρη ἡ φρονιμάδα
ἢ χάθηκε ἡ ὁμορφιά, τῆς κόρης ἡ σβελτάδα;
Μή σ' ἔννοιαξε πού κοίτεται ἐπάνω στό καυτήρι
ἢ πόνεσες πού δέν περνᾶ τοῦ πόνου τό μαρτύρι;

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

37

Ἄγαπη, δέν μπορῶ ποτέ μαζί σου νά τά βάλω,
σαστίζω ὅταν μέ κυτᾶς, βουβαίνω κι' ἀναβάλλω.
Εἶσαι γιά μένα ἡ χαρά, μαζί σου ὅταν μένω
ἄν καί μ' ἀρνῆσαι συντροφιά στόν δρόμο πού σέ φέρνω.

ΑΓΑΠΗ

38

Κι' ἐγώ στ' ἀλήθεια σ' ἀγαπῶ τῆς ἀρετῆς φορέα!
Θέλω νά εἶσαι πλάι μου στόν δρόμο μου παρέα.
Ἄλλά ἐσύ ἀλλοῦ μέ πᾶς σάν συντροφιά μοιραία
καί δέν ἀκούς τά λόγια μου κι' ἄς σοῦ ἤχουν ὠραία!

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

39

Ἐάν εἶμαι δυνατή, ὡς λές, καί ἀρετή σπουδαία,
γιατί μέ πολεμᾶς σάν νά 'μωνα φθινηή, χυδαία;
Δέν ἔχω τόπο νά σταθῶ, κοντά σου μόνον φθίνω
κι' ὁμως τό ξέρω μέ τιμᾶς ὅτι δικαίως κρίνω.

ΑΓΑΠΗ

40

Μά δέν σέ πολεμῶ ἐγώ, ὡς νά 'σουνα χυδαία.
Σέ πολεμῶ, γιατί κι' ἐσύ μέ θεωρεῖς τυχαία.
Καί λές ὅτι μπορεῖς ὅλα νά τά δαμάξεις,
ἐνῶ ἐσύ, ὡς τιμωρός, τό χρέος σου κυττάξεις.

41

Καί πῆρες ἀπ' τόν κῆπο μου τά ἄνθη τῆς καρδιάς μου,
πού φύτρεψαν τά χέρια μου γιά δόξα σ' ὄνομά μου.
Κι' ἄν σ' ἔχω ἀδελφή, δέν σ' ἔχω στή χαρά μου.
Εἶσαι στήν κρίση δυνατή, σκληρή γιά τά παιδιά μου!

42

'Ανθοῦσαν ὅλα ξένοιαστα! Γελοῦσαν ὅλη μέρα!
Χορεύανε καί τρέχανε μέ τήν πνοή τ' ἀγέρα!
Τό φῶς τοῦ ἡλίου τά 'λουζε μέ χρυσαφένια σκόνη
κι' ὀλόχαρη ἤ αὐγή τά ζύπναγε ἀπό μόνη!

43

Πόση χαρά δέν νοιώθανε μέσ στήν αἰθέρια αὔρα,
πού σκόρπαγε ἀρώματα στή θερινή τή λαύρα!
Καί τρέχανε τά πόδια τους σ' ὀλάνθιστα λειβάδια,
σέ κήπους μυριόχρωμους πού βόσκανε ζαρκάδια!

44

Καί τούς ἀγγέλους πού 'πλεκαν στεφάνια μέ σμαράγδια
καί μέ τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ τά φωτεινά πετράδια,
πού στέλνανε τή λάμψη τους καί φωτίζαν τά βράδουα
σέ μιὰ γλυκειά κι' ἀνάλαφρη ἀνταύγεια στά σκοτάδια!

45

Πλαγιάζανε μέσ στίς σκιές, τίς νύχτες τραγουδοῦσαν
καί τοῦ Θεοῦ Πατέρα μας τήν ἀγκαλιά ζητοῦσαν.
Μαζί Του περπατοῦσαν, μαζί συνομιλοῦσαν
καί σάν παιδιά Τόν ἄκουγαν, τόν λόγο Του τιμοῦσαν

46

Κι' ἦλθες ἐσύ καί τ' ἄρπαξες ἀπ' τῆς χαρᾶς τόν ὕμνο
καί τά 'συρες ξυπόλυτα στ' ἀγκάθια καί στό θρῆνο!
Τίς σάρκες τους τίς ξέσκισες μέ τά πικρά βελόνια
πού γέννησε ἡ κατάρα στ' ἁμαρτωλά τους χρόνια!

47

'Εδῶ στά φυλλοκάρδια μου ἦταν εὐτυχισμένα!
"Ἡμουν τροφός καί θήλαζαν τό γάλα τους σέ μένα
κι' ἄλλη χαρά δέν νοιώθανε ἀπ' τή χαρά πού ζοῦσαν,
μ' ἀφροντισιά καί μέ χαρά τό μέλι τους ρουφοῦσαν!

48

Κι' ἀπόμειναν μονάχα τους μέσ στοῦ χαμοῦ ἀντάρα
νά κρύβονται μέσ στίς σπηλιές τοῦ φόβου σου κατάρα!
Καί πῆρα μόνη τό στρατί νά βρῶ τό μονοπάτι
πού φέρνει πίσω στή ζωή, στό ἅγιο παλάτι!

49

Ἐκεῖ στόν ξύλινο σταυρό σου πήρα τή φαρέτρα!
Ἐκεῖ σου πλήρωσα ἐγώ τοῦ θάνατου τά λύτρα.
Μή στοχασθεῖς ὅτι μπορεῖς μαζί μου νά τά βάλεις.
Τήν ἔχασες τή δύναμη, ὅσον κι' ἄν μ' ἀποβάλλεις.

50

Μέ πάθος μου τά κυνηγᾶς κι' ἀρνῆσαι τή φιλία.
Σου γύμνωσα τό στήθος σου ἀπό τήν πανοπλία!
Δέν ἔχεις στέμμα νά φορᾶς ἐπάνω στό κεφάλι.
Ἐγώ εἶμαι ἡ φίλη τους, ἡ μόνη κι' ὄχι ἄλλη!

51

Μαζί σου μάχη ἔδωσα μ' ἀγάπη ἐξαισία!
Σάν χαμομήλι μαύρισα μέσα στήν ξηρασία!
Ξεδύθηκα τή δόξα μου κι' ὅλη τήν ἀρχοντιά μου
γιά νά 'ρθω 'δῶ στή μάχη σου νά σώσω τά παιδιά μου.

52

Γιατί ἐσύ, ὡς τιμωρός, δέν ἦλθες νά τά σώσεις,
τήν τιμωρία σκέπτεσαι στόν Ἰσραὴλ νά τά λειώσεις
κι' ὄχι ὅπως καυχήθηκες, δῆθεν νά συμμορφώσεις...
Μόνο μαστίγιο κρατᾶς κι' ἀγάπη δέν θά νοιώσεις!

53

Γιατί κι' ἄν εἶσαι δυνατή, μονάρχης κι' ἄν προστάζεις
κι' ὡς δίκαιη ἄν κυβερνᾶς τόν θάνατο μοιράζεις!
Πάντα γιά θάνατο μιλάς καί θάνατο τοὺς κρᾶζεις,
χωρίς ἐλπίδα γιά ζωή ἢ χάρη νά τοὺς τάξεις!

54

Ἄλλά ἐγὼ πού τ' ἀγαπῶ μ' ἀγάπη τά κυττάζω
καί μέ ἀγάπη τά καλῶ, μαζί τους κουβεντιάζω:
Τὴν Ἄμαρτία ν' ἀρνηθοῦν μ' ἀγάπη τά προστάζω
κι' αὐτά μ' ἀκοῦνε ταπεινά... μ' ἀγάπη τά δαμάζω!

55

Ποιά εἶσ' ἐσύ τώρα, λοιπόν, πού πάλι μ' ἀναγκάζεις
νά βγάλω ἀπ' τό σπίτι μου, ὅσους “ἐνόχους” κράζεις;
Αὐτούς πού κρύβω σπίτι μου εἶναι τώρα δικοί μου,
τούς γέννησ' ἡ ἀγάπη μου καί ζοῦν μέ τή ζωή μου!

56

Τραβήξου, τώρα, κατά 'κεῖ καί μὴν τοὺς πλησιάζεις.
Δέν ἔχεις τό δικαίωμα δεσμίους νά τοὺς κράζεις.
Τά χρέη τους τά ξώφλησα! Στά πλήρωσα μέ αἷμα!
Δέν ἔχεις τό δικαίωμα! Ἡ τιμωρία τέρμα!

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

57

Λυπᾶμαι, ἀδελφούλα μου, πολύ μέ ἀτιμάζεις!
Τά λόγια σου μέ κρίνουνε στή θέση πού μέ βάζεις.
Ἐσύ ἀγάπη σκέπτεσαι χωρίς δικαιοσύνη,
γι' αὐτό μ' ἀρνεῖσαι τὴν τιμὴ, μέ θεωρεῖς αἰσχύνη!

58

Κι' ὅσον ἐσύ δέν μ' ἐννοεῖς στὸν δίκαιον ἀγῶνα
οὔτε κι' ἐγὼ κατανοῶ τῆς μάχης σου κανόνα.
Θά μείνω μέσ στὸν δίκαιον ἀγῶνα νά δικάζω
κι' ἐσύ ἀγάπη πρόσφερε σ' ὅσους καταδικάζω.

*

59

*Κι' ἡ Ἀγάπη ἀπόρησε μέ τή Δικαιοσύνη
πού ἦταν ἀμετάθετη στή γνώμη της γιά κείνη.
Πῶς δέν τό σκέφθηκε, λοιπόν, ὅτ' ἡ Ἀγάπη κρίνει
ἀκόμη αὐστηρότερα κι' ἀπ' τή Δικαιοσύνη;*

60

*Γιατ' ἡ Ἀγάπη ἀπαιτεῖ ἀπ' ὅλους κι' ἀνακρίνει
χωρίς ν' ἀρνεῖται ἔλεος ὡς ἡ Δικαιοσύνη.
Γι' αὐτό δέν τήν ἐμπόδισε νά φύγει ἀπό κοντά της,
ἀφοῦ δέν θά τήν ἔννοιωθε στό πνεῦμα συντροφιά της.*

61

*Ἐδῶ σταμάτησαν κι' οἱ δύο μέ πόνο καί πικρία.
Γιατί νά συνεχίζουνε τήν ἴδια ἱστορία;
Χωρίσανε λοιπόν κι' οἱ δύο τοῦ δρόμου τους πορεία,
χωρίς νά νοιώθουν ὅτι ζοῦν μέ λάθος καί μωρία.*

62

*Ὁ Λόγος ἐκαθότανε παράμερα καί μόνος.
Τή συλλογή του ἀπορροφᾷ τοῦ θάνατου ὁ πόνος.
Τή Δόξα του ἀτένιζε μέ μάτια δακρυσμένα,
πού ἄφησε καί τώρα ζῆ τή μάχη του στά ξένα.*

63

*Τότε ἡ Δόξα φάνηκε στό βάθος νά προβάλει
μέ φωτοστέφανο λαμπρό τριγύρω στό κεφάλι.
Πλησίασε καί στάθηκε κυττάζοντας τόν Λόγο
κι' Ἐκεῖνος τήν ἀτένισε σιωπηλός γιά λίγο.*

*

ΔΟΞΑ

64

ᾠ Λόγε, σ' ἔχασα ἀπό τοῦ οὐρανοῦ τὴν πλάση!
Εἶδα τὸν θρόνο σου κενό! Ἡ θέση ἔχει ἀδειάσει!
Ποιὸς λόγος σέ ἀνάγκασε τὴν ὄψη σου ν' ἀλλάξεις,
καὶ σέ πτωχὸν προσκυνητὴν τὸν βίῳ σου νά τάξεις;

*

65

*Ἡ Δόξα ἐπλησίασε τὸν Λόγο μὲ μιά λάμψη!
Ἐκεῖνος δὲν κινήθηκε στὴ δόξα τῆς νά κάμψει.
Ἀσάλευτος τὴν κοίταζε μὲ μάτια λυπημένα
κι' ἐκείνη τοῦ ἀπηύθυνε τὸν λόγο τιμημένα:*

*

ΔΟΞΑ

66

Ἦσουν τό ἄνθος τοῦ Σαρῶν! Τό κρῖνο τῶν κοιλάδων!
Ἐσὺ μοναδικὸς πιστὸς μυρίων μυριάδων!
Κι' ἐπιθυμῶ νά σέ τιμῶ στὴ δόξα τῆς ζωῆς μου
καὶ τὴ ζωὴ τοῦ οὐρανοῦ νά χαίρεσαι μαζί μου!

ΛΟΓΟΣ

67

Σ' εὐχαριστῶ ἀξέχαστη κι' εὐγενική μου Δόξα!
Πῶς νά ξεχάσω οὐράνια τῆς λάμψης σου τὰ τόξα;
Σάν τίς σαῖτες μὲ τρυποῦν κι' ἀναπολῶ τὰ πρῶτα,
πού τ' ἄφησα νά περπατῶ ζυπόλητος στὰ χόρτα...

ΔΟΞΑ

68

Ὅμως εἶσαι παράξενος κι' ἀλλόκοτος στίς σκέψεις
καί θέλεις τό παλάτι σου σταῦλο νά μετατρέψεις,
νά γίνει καταφύγιο γι' αὐτούς πού σ' ἔχουν κλέψει
κι' ἐγώ ἢ Δόξα τ' οὐρανοῦ νά μείνω δίχως στέψη!

69

Σέ πανηγύρι γύφτικο ἔκαμες τό παλάτι!
Κι' ἐγώ, ἢ Δόξα τ' οὐρανοῦ, κλεισμένη σ' ἓνα φράχτη
κι' ἐσένα θά 'χω δόξα μου δούλους νά στεφανώνεις
καί τόν χρυσό τόν θρόνο μας θρονί τους νά τούς δώνεις!

70

ῶ Λόγε! Πῶς θ' ἀνέχομαι μαζί μας νά συζοῦνε;
Δέν θέλω οἱ ξυπόλυτοι τή γῆ μου νά πατοῦνε.
Θέλω τά ἀρχοντόπουλα στόν κῆπο μου νά ζοῦνε,
νά τόν λαμπρύνουν μ' ἀντρεία κι' ἐμένα νά ὑμνοῦνε!

71

Καί νά φοροῦν χλαμύδα τους, πού φέρει τ' ὄνομά μου,
νά εἶναι τόσον ἔνδοξοι ὅσο κι' ἡ ἀρχοντιά μου!
Θά νοιώθω πῶς μέ νοιώθουνε κυρά βασίλισσά τους,
δέν θά τρομάζω τίποτε νά ζῶ ἀνάμεσά τους!

72

Λυπάμαι πού Σέ λύπησα καί σάστισες μαζί μου,
μά δέν μπορῶ ν' ἀπαρνηθῶ τή δόξα τῆς ζωῆς μου!
Ποτέ μή μέ στοχάζεσαι νά μείνω συντροφιά σου,
χωρίς τό φῶς τοῦ ἥλιου μου δόξα καί τίμημά σου!

73

Θέλω νά λούζωμαι στό φῶς, στοῦ οὐρανοῦ τή χώρα,
μέ χρυσαφένια πέπλα μου τά θεῖα Του τά δῶρα!
Καί τίς ἀκτίνες στέμμα μου, ὡς λαμπερά στεφάνια,
νά φωσφορίζουν αἰῶνια μιά ὁμορφιά οὐράνια!

74

Γιατί κι' ἄν θέλω δέν μπορῶ μαζί σου νά γυρίζω
καί στούς τεμπέληδες ἐγώ τό βίός μου νά σκορπίζω.
Γιά δές πῶς σέ κατάντησε τῆς νύχτας σου ἡ πάλη,
δέν ἔχεις πιά τή λάμψη σου καί τά παλιά σου κάλη!

75

Γύρνα, ὦ Λόγε, πρὸς ἐμέ, τή Δόξα σου καί πάλι,
πού κύρτωσες καί ἄφησες τή Δόξα τή μεγάλη!
Θά εἶσαι ὑπερήφανος μέ στέμμα στό κεφάλι,
γιατ' εἶς' ἐσύ ὁ Βασιληᾶς κι' ἡ Δόξα θά σοῦ ψάλλει!

ΛΟΓΟΣ

76

ᾠ Δόξα μου πανέμορφη! Μέ βιάση κατακρίνεις.
' Ἀστόχαστα μ' ἐξουθενεῖς καί λόγους μοῦ προτείνεις.
' Ἐσένα εἶχα στέμμα μου στοῦ οὐρανοῦ τά χρόνια.
Κι' ἦσαν ἡ εὐφροσύνη μου! Ἡ Δόξα ἡ αἰῶνια!

77

Μέ λάμπρυνε ἡ χάρη Σου! Μέ φώτιζε τό φῶς σου!
Καί περπατούσαμε μαζί στόν δρόμο τῆς τιμῆς σου!
Δέν ἐξεστράτιζα ποτέ ἀπό τόν λογισμό σου
κι' ἦμουν σοφός κι' ἐνάρετος στόν κόσμο τόν δικό σου.

78

Δέν ξέρω ἄλλη ἀπό σέ, ὦ Δόξα μου ὠραία!
Κι' εἶν' ἡ μεγαλειότης σου στό χέρι μου σημαία!
Κι' ἄν κυρτωμένο μέ θεωρεῖς καί χαμηλά πεσμένο,
κάνω τό χρέος τῆς τιμῆς, τόν ἴσιο δρόμο παίρνω.

79

Κι' αὐτούς πού ἀπεκάλεσες ἀλήτες πού γυρνοῦνε,
σ' ἔμένα θά ὀφείλουνε τή δόξα π' ἀποκοτοῦνε!
Καί τῆς ζωῆς τους τήν τιμή σέ μένα θά χρωστοῦνε,
ὥστε ποτέ νά μή μποροῦν μέ καύχημα νά ζοῦνε...

80

Μ' εὐγνωμοσύνη πάντοτε σ' ἔμένα θά κυττοῦνε
καί ταπεινά καί φρόνιμα τόν λόγο μου θ' ἀκοῦνε.
Δέν θά 'χουνε ὡς καύχημα γιά τίτλους νά μιλοῦνε
ἢ νά 'ρχωνται στόν κῆπο μου μόνο νά καυχηθοῦνε.

81

Τούς ἔντιμους καί δυνατούς θέλησα νά προβάλλω...
Αὐτούς πρωτοεκάλεσα στό σπίτι μου νά βάλω,
μ' αὐτοί “...ἀγρόν ἠγόρασαν”! Μοῦ γύρισαν τήν πλάτη
κι' ἀρνήθηκαν τήν πρόσκληση στό λαμπερό παλάτι!

82

Αὐτοί ποτέ δέν ἀγαποῦν τή δόξα σου νά ξέρεις.
Μόνο τή δόξα τους τιμοῦν πού θέλουν νά προσφέρεis.
Τήν δόξα σου, ὦ Δόξα μου, τήν ἔχουν γιά ἀστείο!
Τήν νίκη σου κι' ἄν ἀγαποῦν σέ ἔχουνε φορτίο...

83

Γι' αυτό κι' ἐγώ τό δέχθηκα, τόν οὐρανό ν' ἀφήσω.
"Οχι ἐσένα, Δόξα μου! Στή δόξα σου θά ζήσω!
Καί θά 'χω φίλους μου πιστούς, αὐτούς πού μέ τιμούνε,
τή δόξα σου στή δόξα μου μόνον νά προσκυνούνε!

ΔΟΞΑ

84

Οὔτε γι' ἀστεῖο δέν μπορῶ στόν κόσμο τους νά ζήσω,
μέσ στήν κρεπάλη τῶν κακῶν τά μάτια μου νά στήσω.
Καί τήν ὀσμή τοῦ βούρκου τους ν' ἀγγίξω καί νά σμίξω
καί τ' ὄνομά μου τ' ἅγιο στίς λάσπες τους νά ρίξω!

85

Τό ξεύρεις, δέν θά τό δεχθῶ τή δόξα μου ν' ἀφήσω,
χωρίς τό φῶς τό λαμπερό τοῦ ἡλίου μου νά ζήσω.
Μ' αὐτόν θά περπατῶ! Μ' αὐτόν θά σέ φωτίζω!
Καί Βασιλιά στή δόξα μου μόνον σέ προορίζω!

*

86

*Κι' ἡ Δόξα του τόν ἄφησε στήν ταπεινή του θέση,
γιατί ὡς Δόξα ἔπρεπε τή Δόξα νά τιμήσει.
Δέν ταίριαζε ποτέ σ' αὐτήν, τή δόξα της ν' ἀφήσει
ἀφοῦ ὁ Λόγος θέλησε ὡς ἄνθρωπος νά ζήσει!*

87

*Κι' ὁ Λόγος παραδόθηκε στο ὕπνου του τήν πίκρα
καί στέναζε πού μάκραине τῆς θλίψης του ἡ πεῖρα.
Κι' ἀγνάντευε στόν οὐρανό τή Δόξα του μ' ἐλπίδα,
πού 'λαμπε στά παλάτια της ὀλόλαμπρη ἀψίδα!*

88

Κατάπικρος στεκότανε στό κάθ' ἓνα σοκάκι
κι' ἄκουγε ὄλες τίς κραυγές στο ὑ πόνου τό μεράκι!
Καί νυχτοπούλια σκούζανε το ὑ θρήνου μοιρολόγια
καί σκούπιζε τά δάκρυα, καυτά, καί δίχως λόγια!

89

Κι' ὅταν ἡ μέρα ἔσκαγε χαμόγελο νά φέξει,
τόν βρίσκανε καταμεσῆς πεσμένο δίχως θέλξη.
Μά τά φαρμάκια ν' ἀρνηθῆ το ὑ χρέους δέν μποροῦσε
γι' αὐτό μέσ στό μαρτύριο το ὑ πόνου του γυρνοῦσε!

90

Καί νοσταλγός γινότανε γιά τῆς χαράς τή χώρα
νά ξαναδεῖ τή Δόξα του ὅπως παλιά καί τώρα.
'Ολάνθιστη καί λαμπερή χωρίς κακό καί ζάλη
νά το ὑ φοροῦν τά χέρια της τό στέμμα στό κεφάλι!

*

ΛΟΓΟΣ

91

ῶ Δόξα μου ἀπέραντη! Μακράν σου πῶς θά ζήσω;
Δέν ἔχω τόπο νά σταθῶ τήν πίκρα μου νά σβήσω.
Τή δροσερή κρυστάλλινη ν' ἀκούω τή φωνή σου,
νά μέ ὑψώνει ἀθάνατα στόν κόσμο τῆς ζωῆς σου!

92

Μονάχος τώρα θά συρθῶ! Μονάχος θά τρικλίσω!
Μονάχος μέσ στά αἵματα θά πέσω νά κυλίσω!
Κι' ὅπου στενό θά σταματῶ μονάχος νά μιλήσω!
Σκληρός ὁ δρόμος πού τραβῶ τό τέρμα του νά ζήσω!

93

Καί βιάζομαι νά τόν διαβῶ ταχέως πρίν νυχτώσει
καί γκρεμιστῶ στό βάραθρο πού χάσκει νά μέ λυώσει.
Κι' ἄν ἀπ' τόν κόπο τόν βαρῦ θέλω νά ξαποστάσω,
μέσα στόν ὕπνο τόν βαθύ μὴν πέσω καί ξεχάσω.

94

Ἦς ἐπιστρέψω σπίτι μου νά 'δῶ καί τή μητέρα.
Θά θλίβεται στή σκέψη μου, προσμένει ὅλη μέρα.
Μόνον κοντά της χαίρομαι! Κοντά της ἀνασαίνω!
Στή μητρική της ἀγκαλιά τίς σκέψεις μου γλυκαίνω!

*

95

*Κι' ὁ Λόγος ξαναγύρισε μ' ἀνάπαυση στό σπίτι,
κι' ἦταν γι' αὐτόν παρηγοριά νά σκέπτεται μέ πίστη,
πὼς ἡ Ἀγάπη πρόσμενε μαζί του νά δειπνήσει
κι' ἀπ' τῆς Ἀγάπης τό πιστό νά πιεῖ καί νά μεθύσει.*

96

*Κάθε του φόβος χάνεται, κάθε του ἀγωνία
καί ξαναπαίρνει δύναμη δίχως ἀμηχανία.
Ἡ σκέψη του εἶναι βαθειά καί ζῆσέ συμφωνία
νά ἀτενίζει τόν σταυρό μέ δίχως ἀγωνία!*

*

ΑΓΑΠΗ

97

Ποῦ ἦσουν Λόγε κι' ἄργησες; Ζοῦσα μ' ἀνησυχία!
Ὅλη τή μέρα στέναζα κι' ἔνοιωθα δυστυχία!
Μή στέκεις ὁμως μακριά. Κάτσε νά ξαποστάσεις.
Πλησίασέ με πιό κοντά. Νά, τό σκαμνί νά κάτσεις.

ΛΟΓΟΣ

98

Εὐχαριστῶ παρά πολύ πού νοιάζεσθε γιά μένα!
Κοντά σας νοιώθω εὐτυχής, χωρίς φόβο κανένα!
Γιατί μ' ἀναζητούσατε μέ τόση καρτερία;
Συνέβη τίποτε κακό κι' ἀλλάξατε πορεία;

ΑΓΑΠΗ

99

Πολύ κακό πού σίγουρα ὅλους θά μᾶς ταράξει
καί μόνο ἡ παρουσία σου μπορεῖ νά μ' ἀπαλλάξει.
Τόν ἴδιο δρόμο πήραμε κι' οἱ δύο καί προχωρᾶμε,
μά σύ πρωτίστως μέ κρατᾶς νά θέλω, νά θυμᾶμαι...

100

Ἄλήθεια, δέν σ' ἐρώτησα: Πῶς πέρασες στή χώρα;
Εἶδες τή Δόξα; Τά εἶπατε ἢ δίστασες καί τώρα;
Γιατί τή Δόξα ποιός μπορεῖ εὐκολα ν' ἀποβάλλει;
Εἶναι στόν νοῦ μιά δύναμη κι' ὅλους τούς μεταβάλλει.

ΛΟΓΟΣ

101

Δέν δειλίασα! Τά εἶπαμε καί τέλειωσα στήν ὥρα.
Δέν θέλει ἡ Δόξα νά μέ δεῖ στοῦ Γολγοθᾶ τήν μπόρα.
“Πῶς εἶναι δυνατόν”, μοῦ 'πε μέ φόβο κι' ἀπορία,
“ἐγώ ἡ Δόξα νά δεχθῶ τοῦ Γολγοθᾶ πορεία;”

ΑΓΑΠΗ

102

Πῶς εἶναι δυνατόν; Στή λαμπερή τή χώρα
ὄλοι μιλούσανε γι' αὐτό καί ξέρανε τήν ὥρα.
Πῶς εἶναι τώρα δυνατόν ἐκείνη νά διστάζει,
ἀφοῦ ἡ Δόξα δέν τιμᾶ ἐκείνον πού δειλιάζει;

ΛΟΓΟΣ

103

Τό ξέρω καί ἐγώ αὐτό κι' ἡ Δόξα μου τό ξέρει,
μά δέν μπορεῖ τοῦ Γολγοθᾶ σκέψη νά ὑποφέρει.
Μοῦ εἶπε, ἄλλωστε, ξανά: “ Ἡ Δόξα μοῦ ταιριάζει
κι' αἰώνια ὡς νικητή τό στέμμα της μοῦ τάζει!”

104

Δέν θέλει ὅμως νά μέ δεῖ μ' ἀγκάθινο στεφάνι
καί σάν ληστή νά μέ κτυπᾶ τοῦ θάνατου ἡ κἀνη.
Αὐτά μοῦ εἶπε κι' ἔφυγε χωρίς νά μέ προσβάλει,
κι' ἀπέσυρε τή δόξα της ἀπ' τό θνητό κεφάλι!

ΑΓΑΠΗ

105

Κι' έσύ, τί τής άπήντησες; Πολύ θέλω νά ξέρω.
Ή Δόξα είναι ή τιμή, τ' άστέρι πού προσφέρω!
Αιώνια θά σε τιμᾶ ή Δόξα στή ζωή σου!
Σ' αυτή θά χαίρομαι κι' έγώ τή δόξα της μαζί σου!

ΛΟΓΟΣ

106

Μέ τούς δικούς σας λογισμούς μέσ στή ζωή ξεχνιέμαι
καί σάν κακούργος δέρνομαι, παλεύω, τιμωριέμαι!
Κι' άν πόνεσα, άρνήθηκα τή δόξα μου γιά σένα!
Ήγάπη μόνο τίμησα! Συμβιβασμόν κανένα!

ΑΓΑΠΗ

107

Εύγε σου, Λόγε! Χαίρομαι πού τίμησες έμένα!
Κι' είλικρινά συντρίβομαι στόν πόνο μου γιά σένα!
Κι' εάν έσύ δέν άρνηθής του Γολγοθά τά πάθη
ούτε κι' έγώ θά σ' άρνηθώ ιερωσύνης βάθη!

108

Νοιώθω αυτά τά πλάσματα πού τά 'πλασα γιά μένα,
αιχμάλωτα νά χάνονται στήν έρημιά, στά ξένα,
χωρίς παρηγοριά κι' άθάνατη ζωή μέ σένα!
Σ' αιώνια άπώλεια! Αιώνια χαμένα!

109

Δέν θέλησα ποτέ έγώ έσένα ν' άδικήσω.
Εἶσαι ό πρώτος μου καρπός, μ'άγάπη νά φροντίσω.
Κι' ούτε ποτέ εις άλλοτε τή θέση σου θ' άφήσω.
Ήσένα πρώτ' άγάπησα καί σένα θά τιμήσω!

110

Δίχως εκείνων τή ζωή, δίχως χαρά θά ζήσω
καί θά γυρνῶ στίς ἐρημιές ἀπόκληρη νά σβήσω!
Δίχως ζωές, δίχως φωνές, δίχως χαράς μελτέμια
στής σκοτεινιάς τά τρόπαια, τοῦ θάνατου χαρέμια!

111

Δέν τά 'πλασε τό πείσμα μου, τό κέφι, ἡ ἀκεφιά μου.
Τά 'πλασε ἡ ἀγάπη μου νά χαίρονται κοντά μου.
Τά γέννησα, τ' ἀνέθρεψα σάν τήν τροφόν τά ξέρω.
Τά σκέπτομαι καί καρτερῶ, πονῶ καί ὑποφέρω!

ΛΟΓΟΣ

112

Κι' ἐγώ μαζί σας ἀπορῶ τόν δρόμο πού τραβάτε,
πώς εἶν' ὁ δρόμος σας στενός, τραχύς, πού περπατᾶτε.
Κι' ὁ πόνος μου ἀκολουθεῖ μαζί σας, ὅπου πάτε,
νά ξαναβρῆτε τή χαρά γιά τέκνα π' ἀγαπᾶτε.

113

Ὅμως αὐτοί δέν θέλησαν ν' ἀκούσουν τή φωνή μου.
Κι' οὔτε πιστεύουν πώς τιμῶ Ἁγάπη στή ζωή μου.
Πιστεύουν μόνον πώς ζητῶ τόν κόσμο τους ν' ἀλλάξω
καί κάτω ἀπ' τά δεσμά τοῦ φόβου νά ὑποτάξω.

ΑΓΑΠΗ

114

Δέν πρέπει, Λόγε μου, ἐσύ μαζί τους νά μαλώσεις,
ἐλευθερία ἄφησε καί φεύγα, μή θυμώσεις.
Δέν εἶν' ὁ φόβος πού ζητῶ τό πνεῦμα νά κερώνει
καί τή ψυχή τους τή σκληρή ὁ φόβος νά πετρώνει.

115

Δέν θά δεχθῶ νά μείνουνε στό Ἅγιο Παλάτι,
ὅσοι μισοῦν καί δέχονται γι' ἀλήθεια τήν ἀπάτη.
Θά εἶναι πράξη τραγική! Μεγάλη ἀδικία!
Νά συνυπάρξουνε κι' ἐδῶ Ἁγάπη καί Κακία!

116

Τ' ἀκούω νά μέ κρίνουνε, δέν χάνουν εὐκαιρία,
πώς δέν χαρίζω στή ζωή πολλή ἐλευθερία!
Κι' ὅλοι τους μέ κατηγοροῦν γιά κάθε δυστυχία
καί ἀποροῦν πού δέν γεννοῦν παιδιά στήν εὐτυχία.

117

Τί ν' ἀπαντήσω στά μωρά κι' ἀσύνετα παιδιά μου,
πού δέν καταλαβαίνουνε τό πνεῦμα τῆς καρδιάς μου;
Μήπως ἐγώ δέν τ' ἄφησα μέσα σ' ἐλευθερία
ἢ τά ἔπλασε ὁ Θεός δούλα στήν Ἄμαρτία;

118

Αὐτά ζητήσανε καρπό νά ζοῦν σ' ἀποστασία
καί Τοῦ ἀρνήθηκαν γι' αὐτό τή θεία προστασία.
Καί δέχθηκαν μ' ἀφέλεια τοῦ Ὁφι παρουσία
καί πίστεψαν στά λόγια του γιά ἀνεξαρτησία!

119

Νά γίνουνε κι' αὐτοί θεοί χωρίς τή συντροφιά Του,
νά ἔχουν ὅμοια τή φωνή, ὡς εἶναι ἡ λαλιά Του!
Νά ζοῦνε ὡς θεοί κι' αὐτοί τή γνώμη τους γι' ἀλήθεια
καί τοῦ Θεοῦ τήν προτροπή ν' ἀκοῦνε παραμύθια.

120

Αυτά, παιδί μου, έγιναν από τή δυσπιστία,
του "Οφεως καταλαλιά και τή συκοφαντία.
Γιατ' είναι πράξη φοβερή τοιαύτη βλασφημία
νά μή πιστέψουν τόν Θεόν ως έννοια τιμία!

121

Ή προτροπή Του ήτανε: αλήθεια, προστασία!
Τούς αφαιρούσε μέριμνα κι' ευθύνη μ' άγνωσία...
νά ζούν αιώνια μ' Αυτόν μέσ στη χαρά τή θεία
ώς μόνη γνώση πού 'πρεπε νά 'χουν όδόν ευθεία!

122

Ή εκείνα δέν κατάλαβαν, κρίναν αδυναμία,
νά μή τούς δώσει ό Θεός τήν παντοδυναμία.
Κι' έγειν' ή γνώση του καλού: νόμος τής ευτυχίας!
Κι' έγειν' ή γνώση του κακού: νόμος τής δυστυχίας!

123

Γι' αυτό κι' έγώ αδυνατώ αιώνια νά τά κρίνω.
Κι' άν από κρίση πέσανε, τή χάρη ξαναστήνω!
Νά βρούν τή σωτηρία τους, άλλοιώς θά κατακρίνω
του πρώτου πόνου μου καρπόν και τής αυγής μου κρίνο!

124

Θά ήμουν μάνα αγαθή και μάνα στά παιδιά μου
άν δέν ποθούσα νά τά 'δώ πάλι στην άγκαλιά μου;
Θά ήταν όντα λογικά, πνεύματος μαρτυρία,
άν τά 'πλαθα ως μηχανές, χωρίς έλευθερία;

125

Τώρα είναι κι' αυτά θεοί! Δημιουργούν με πνεύμα!
Και ξέρουνε καλώς νά ζούν μ' ευθύνη και στό βλέμμα...
ἔστω κι' εάν ακολουθούν τῆς Ἐμαρτίας ρεύμα
καί συνεχῶς μολύνονται στήν πλάνη καί στό ψέμα.

126

Γι' αὐτό κι' ἐγώ τ' ἀκολουθῶ μ' ἀγάπη κι' ἀγωνία
νά ξαναβρῶνε στή ζωή χαρά κι' εὐδαιμονία!
Νά στρέψουνε τό βλέμμα τους στή θεία παρουσία,
νά ζήσουνε μ' ὑπακοή κι' ὄχι μέ ἀνταρσία.

127

Κι' ἄν δέν ἀκοῦν τά λόγια μου, σέ μένα νά πεισθοῦνε
κι' ἄν τή ματιά μου τή μισοῦν καί σ' ὅλα ἀπιστοῦνε,
ὅτι ἐγώ τ' ἀγάπησα, σέ σένα ἄς τό δοῦνε.
Τοῦ Γολγοθᾶ μαρτύριο πῶς κρίνουνε, ἄς ποῦνε.

128

Καί τώρα πές μου, Λόγε μου, τί σκέπτεσαι νά κάνεις;
Ποιός εἶναι ὁ δρόμος πού τραβᾶς, μήπως κι' ἀποκάνεις;
Τό ξέρω πόσο μ' ἀγαπᾶς κι' ὅλα γιά μένα βάζεις
κι' εἶσαι ὁ μόνος πού μπορεῖς τή νίκη νά τοῦς τάξεις!

ΛΟΓΟΣ

129

Μή φοβᾶστε, δέν θά καμφθῶ! Δέν εἶμαι τόσον μόνος
καί μέ τά ὄπλα πού κρατῶ δέν μέ νικᾶ ὁ χρόνος.
Μέ τοῦς ἀγγέλους συντροφιά δέν χάνεται ὁ δρόμος
κι' ἡ πανοπλία πού φορῶ τοῦ Σατανᾶ ὁ τρόμος!

130

Πυξίδα μου ή προσευχή! Κι' ό λόγος Του τ' άστέρι
πού μου μιλά και μ' όδηγεί στό κάθε μου καρτέρι!
Κι' έλπίδα είναι ή φωνή πού μέ καλεί και μένει!
Κι' ή πίστη μου είναι φρουρός, όλα τά ύπομένει!

ΑΓΑΠΗ

131

Παιδί μου, πόσο χαίρομαι! Μαζί σου καμαρώνω!
Είσαι γενναίος κι' άγαθός! Στή μάχη σου λυτρώνω!
Και περιμένω νά Σέ δώ στού βασιληά τόν θρόνο
νά κυβερνᾶς αιώνια μέ τούς δικούς σου μόνο!

132

"Ολοι νά είναι ταπεινοί νά ζοϋν μέ καλοσύνη
και τόν Θεόν τους νά τιμοϋν πού χάρισε ειρήνη!
Του θρόνου είναι σκήπτρο σου: Χάρη! Δικαιοσύνη!
"Οχι του Νόμου ή όργη, τής κρίσεως ή μήνι...

ΛΟΓΟΣ

133

Γι' αυτό κι' έγώ έπιθυμώ ' Αγάπη νά τιμήσω!
Μέ τήν άγάπη σας νά ζώ, αυτήν νά τούς συστήσω.
Νά βροϋνε τόν Παράδεισο στή θεία παρουσία,
πού είχανε και χάσανε μέ τήν άποστασία.

134

Και ζοϋνε τώρα δίχως φώς στής πλάνης τή μωρία
και κυνηγώνται διαρκώς σε μία ταλαιπωρία,
μέ τήν ψυχή άχόρταγη, δούλη στήν ' Αμαρτία,
νά μή κοραίνεται ποτέ στού μόχθου τά φορτία!

135

Ἡ γῆ τους πάλι γέμισε τριβόλους καί ἀγκάθια
καί ἡ χαρά μαράθηκε σέ πίκρας κατακάθια!
Ὁ Θάνατος, ὡς βασιληᾶς, τή γῆ τους κυβερνάει
κι' ὁ Ἄδης εἶναι μάνδρα του, ἐκεῖ νά τούς ξερνάει!

136

Ἐκεῖ τούς βρήκα δυστυχεῖς χωρίς τοῦ ἡλίου χᾶδι,
πανέρημοι καί ὀρφανοί μέσ στό βαθύ σκοτάδι!
Κι' ὄλοι τους ἀπορήσανε πού μ' εἶδανε κοντά τους,
σάν φάντασμα μ' ἐκύτταζαν μέ τρόμο στή ματιά τους!

137

“Ποῖός εἶσαι 'σύ”, μ' ἐρώτησαν, “πού 'χεις στό βλέμμα χάρη;
Πῶς βρέθηκες ἐδῶ μέ μᾶς, στοῦ Ἄδη τό κελάρι;
Πῶς τό σκοτάδι σκόρπισες; Τό σκῆπτρο σου προβάλλει,
ὡς φωτοστέφανο λαμπρό, κορώνα στό κεφάλι!”

138

“Ποιά δύναμη σ' ἀπέστειλε πρὸς τούς νεκρούς νά στρέψεις;
Ποιά δύναμη σέ πρόσταξε σ' ἐμᾶς νά ἐπιβλέψεις;
Ὁ Θάνατος μᾶς κέρδισε! Ποῖός τώρα μᾶς προσέχει;
Σέ τοῦτο τό βασίλειο ὁ Ἄδης μᾶς κατέχει!”

139

Εἶμαι “ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ”! Καί σκῆπτρο μου ἡ Χάρη!
Ἐγώ εἶμαι ἡ Ζωή! Καί ὁ Θάνατος κουφάρι!
Κι' ἡμέρα τοῦ Θεοῦ ξανά, ὡς ἡ αὐγή προβάλλει!
Γιὰ τήν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ, μή μ' ἀρνηθῆτε πάλι!

140

Μέ τό σταυρό ένίκησα: Ἐνάσταση μεγάλη!
Κι' ἔγεινα τ' οὐρανοῦ “κραυγή” στοῦ Θάνατου τήν πάλι!
Μ' ἀκούσανε κι' ἐσώπασαν κι' ἔσκυψαν τό κεφάλι
γιά τήν ἐλπίδα π' ἄνοιγε τή φυλακή τους πάλι!

ΑΓΑΠΗ

141

Καί τώρα, Λόγε, σοῦ ζητῶ μαζί μου νά βαδίσεις
ἕνα μικρό περίπατο νά δεῖς καί ν' ἀπορήσεις
τήν Ἐμαρτία πού 'κανε τόν κόσμο νά σαστίσει
καί χίλια δυό αἰνίγματα στή δράση της νά στήσει.

142

Γιά νά φανεῖ ὅτι μπορεῖ τόν κόσμο νά δαμάζει
ἀγάπης βάθη τοῦ Θεοῦ μέ θράσος ἀτιμάζει.
Καί τή ζωή τοῦ Σύμπαντος καθόλου δέν θαυμάζει,
ὡς ἂν ἐκείνη τήν κρατᾶ κι' ἐκείνη τήν προστάζει.

ΛΟΓΟΣ

143

Ἐέρω μέ πόση δύναμη τό ψέμα της ἐκφράζει
καί πουθενά δέν φαίνεται ὅσο κι' ἂν ἀτιμάζει.
Κι' ὅλα τά ρίχνει στό ἀπλό κι' ὅλα τά ἐξετάζει
καί δῆθεν ἀπό ἔρευνα ὅλα τά ξεσκεπάζει.

144

Ἐπίθανη, πολύστροφη στόν τρόπο πού μορφάζει
κι' ὅλα αὐτά τ' ἀπατηλά σάν χάρες μεταφράζει.
Κι' ὅταν τίς Χάρες συναντᾶ τά μάτια κατεβάζει.
Ἦχι ἀπό ντροπή: Ἐπάτης δόλο ἐτοιμάζει!

145

Στ' ἀλήθεια ὅμως δέν μπορεῖ τόν κόσμον ν' ἀπατήσει
κι' ἄς θέλουνε νά γεύωνται τῆς Ἐμαρτίας φύση.
Γιατ' εἶναι καί αὐτοὶ θεοὶ καί κρίνουνε μέ κρίση
κι' ἄς εἶδαν τόν Παράδεισο νά χάνεται μιά δύση!

*

146

*Ἐκείνη τῆ στιγμή ἀκούστηκε κραυγή ἀστεία
κι' ὄρμᾶ μέσ στό δωμάτιο μέ φούρια ἢ Ἐμαρτία.
Χωρίς νά χάσει τόν καιρό μπροστά τους γονατίζει
καί μέ φωνή τρεμουλιαστή “ἔλεος” ψιθυρίζει!*

147

*“Τί σοῦ συμβαίνει”; τῆ ρωτᾶ ἔκπληκτη ἡ μητέρα.
“Πῶς βρέθηκες ἐδῶ; Ποῦ πᾶς; Ποῦ τρέχεις τέτοια μέρα;
ἔτσι χλωμή καί ἄφτιαχτη μέ ροῦχα λασπωμένα,
μέ τά μαλλιά ἀχτένιστα, τά μάτια σου χαμένα;”*

*

AMAPTIA

148

Ἄλλο Λόγος σας μέ κυνηγᾶ παντοῦ σ' ὅλη τῆ χώρα!
Δέν ἔχω τόπο νά σταθῶ, μ' ἀκολουθεῖ μέ φόρα
νά μοῦ τελειώσει τῆ ζωὴ ἀπό στιγμή σέ ὦρα.
Γι' αὐτό κατέφυγα σ' ἐσᾶς! Τί θ' ἀπογίνω τώρα;

ΛΟΓΟΣ

149

Ἐγὼ δέν ἀπαντῶ. Σηκώνομαι εὐθύς νά φύγω
μά τῆς Ἀγάπης ἢ φωνή μέ σταματᾶ γιά λίγο.
Γι' αὐτό κι' ἐγὼ καθυστερῶ κι' ἀκούω εἰκασίες
καί ἀναμένω νά μοῦ πει λόγους καί ἱκεσίες.

ΑΓΑΠΗ

150

Κάθησε, Λόγε, νά χαρεῖς. Μή φύγεις πρὶν φωτίσει.
Εἶν' ἡ αὐγή πιό φωτεινὴ ἀπ' τῆς ἡμέρας δύση.
Δέν θέλω μόνη νά βρεθῶ σ' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία.
Ἐπάρχει λύση νά τῆς πῶ νά βρεῖ τὴ σωτηρία;

ΛΟΓΟΣ

151

Καμμιά ἀλήθεια δέν μπορεῖ, Μητέρα, νά τὴν πείσει.
Εἶν' ἀπὸ φύση ἀκάθαρτη σέ λογισμό καί κρίση.
Δέν ἔχω τόπο νά σταθῶ, δέν βρίσκω ἡσυχία
κι' ὄλο μπροστά μου βρίσκεται, στό πνεῦμα τῆς ταχεῖα!

152

Καί προσπαθεῖ νά μοῦ φανῆ ὠραία ὀπτασία!
Ἐνειροῦ ὁμορφιά! Πλούτου μέθη καί φαντασία!
Γι' αὐτό μὴ χάνετε καιρὸ νά βρῆτε εὐκαιρία.
Ἐ Νόμος θά τὴν καρτερᾶ μόνον γιά τιμωρία.

153

Καί μοῦ ζητᾶ νά ζήσωμε σέ πύργους καί παλάτια,
νά 'ναι αὐτὴ βασίλισσα στὸν νοῦ μου καί στά μάτια.
Νά τραγουδᾷ μέ τούς αὐλοὺς τίς ἡδονές τᾶ βράδνα,
νά σέρνωμαι ὡς δούλος τῆς, νά κυβερνᾷ μ' αὐθάδεια.

154

Εἶναι στ' ἀλήθεια φοβερό τό θράσος της ὡς πέρα.
Ἐκπλήττομαι καί ἀπορῶ π' ἀντέχω ὅλη 'μέρα!
Μόνον τή νύχτα χάνεται σ' ἀπόσταση μεγάλη
γιατί στά γόνατα περνῶ, στής προσευχῆς τήν πάλη.

155

ᾠ πόσο τή συχαίνομαι! Μοῦ φέρνει ἀηδία!
Κι' ὄλο μπροστά μου βρίσκεται, βρωμιά καί δυσωδία!
Γι' αὐτό κατέφυγε σέ σᾶς μέ λόγια κι' ἱκεσία
κι' ὁ Νόμος πού τήν κυνηγᾶ δέν ζῆ μέ φαντασία.

ΑΓΑΠΗ

156

Τό ξέρω, Λόγε, πῶς περνᾶς προβλήματα σωρεία
κι' ἀπ' τήν αὐγή ὡς τή νυχτιά σου κάνει φασαρία.
ᾠ Ολους ἀποπλανᾶ μέ πάθος, μῖσος καί μανία.
Λερώνει κι' ἀσεβεῖ, γελᾶ μέ θράσος κι' εἰρωνεία.

157

Φθονεῖ, κακολογεῖ, θέλει νά ξεγελᾶ μ' ἀστεία!
ᾠ Ἄλλους τούς κλέβει καί ζητᾶ νά ζοῦνε μ' ἀπληστία.
Δέν βοηθᾶ ποτέ κι' ἀρνεῖται τ' ἀγαθοῦ πορεία!
Καί τούς ὠθεῖ καί στά χαρτιά γιά κέρδη, ὡς κυρία!

158

Ἄσελγεια καί προστυχιά, μοιχεία στή φιλία.
ᾠ Ὅλα τά ἐμπορεύεται, πορνεία καί δουλεία.
Φονεῦει καί ἀπειλεῖ μέ πᾶσα ἀσυδοσία.
Κατάχρηση καί ἀνοχή καί δόλου ἐξουσία.

159

Παντού κινείται ἄπρεπα: Ψέμα κι' ὑποκρισία,
καταστροφές καί ἀρπαγές, πείσμα κι' αὐθαιρεσία.
Κι' ἐγὼ διαρκῶς τραβῶ αὐτά μαζί της κι' ὑποφέρω
κι' ἄλλα πολλά πού δέν μπορῶ στά πρόχειρα νά φέρω.

ΛΟΓΟΣ

160

Μά πῶς ἐσεῖς, Μητέρα μου, τή δέχεσθε νά μείνει
ὑστερα ἀπ' ὅλα αὐτά, πού εἶπατε γιά κείνη;
Μήπως ἐλπίζετε αὐτή μετάνοια νά δείξει,
τόν ἑαυτὸν της ν' ἀρνηθεῖ, τή φύση της νά θίξει;

ΑΓΑΠΗ

161

Μαζί της δείχνει ἀνοχή ἢ Χάρη μου μεγάλη!
Κι' ἢ 'Ελευθερία μου ἐμπόδια ἀποβάλλει!
Καί τή δική μου ἀντοχή ἢ Πίστη τή στηρίζει!
Κι' ἢ 'Ελπίδα μέ παρηγορεῖ, ἐλπίδα μου χαρίζει!

ΛΟΓΟΣ

162

Πῶς εἶναι δυνατόν ποτέ ἢ φύση της ν' ἀλλάξει;
Νά γίνη ἀγαθὴ σέ λόγο, θέληση καί πράξη;
Κι' ὁ Νόμος νά τή βρεῖ ἀπλή καί ταπεινὴ σέ τάξη
νά μὴ μπορεῖ πιά τό κακό στή φύση της νά πράξει;

163

Τῆς Ἐκκλησίας ἢ ζωὴ ἐργάζεται συνήθεια.
Δέν ἀγαπᾷ ὑπακοή, σοφία καί ἀλήθεια!
Δέν θέλει ν' ἀρνηθῆ ποτέ τῆς Ἐκκλησίας κρῖμα
γι' αὐτό προσφέρει ἡδονές καί δίψα γιά τό χρῆμα.

ΑΓΑΠΗ

164

Εἶναι στ' ἀλήθεια αἴνιγμα, γιά μένα ἀπορία,
ἄν θά βρεθεῖ ποτέ γι' αὐτήν μετάνοιας εὐκαιρία!
Γι' αὐτό κι' ἐγώ προσπάθησα μαζί της νά μιλήσω
καί μ' ἓνα τρόπο φυσικό στόν κόσμο της νά ζήσω...

165

Κι' αὐτή μοῦ χαμογέλασε μέ κάποια εἰρωνεία
καί μοῦ 'πε ὅτι τῆς ζητῶ νά ζήσει μ' ἀτονία!
Νά χάσει ὁ κόσμος τή ζωή κι' ὅλη τή φαντασία,
νά στερηθεῖ τά ἀγαθά δῆθεν γι' ἀθανασία...

ΑΜΑΡΤΙΑ

166

Ἐγώ τά ἄκουγα αὐτά ὅλα μ' ἀδιαφορία
κι' ἀπαθῆς τούς κοίταζα σάν ν' ἄκουγα ἱστορία,
ἐνῶ αὐτοί μέ νοιώθανε πῶς ἦμουν ἀστεία,
πού θεωροῦσα κι' ἔκρινα τά λόγια τους φορτία.

167

Καί ἀποροῦσα μάλιστα μέ πόση προθυμία
μέ κρίνουνε στά κίνητρα: “Μομφή καί ἀτιμία”.
Καί μέ χρωμάτιζαν ἀπλά: “Δολία κι' ἀναξία”
γιατί δέν τούς ἀρνήθηκα στά ἔργα μου ἀξία!

168

Πιστεύουνε τή νίκη μου ὡς πράξη ἀπαισία.
Καί μένα μέ καταφρονοῦν καί θεωροῦν θρασεῖα
γιατί δέν ὑποκλίνομαι στοῦ Νόμου τή μωρία,
ἀλλ' ἀγαπῶ νά χαίρομαι ἐλεύθερη πορεία.

169

Αὐτοὶ ὅμως μέ θέλουνε στὸν λόγο τους δεσμία,
ὥστε ν' ἀνέχομαι τυφλά Νόμου ἐπιθυμία.
Κι' ὅταν γενναία πολεμῶ κόντρα στὴν πειθαρχία
νά μ' ἀτιμάζουν φανερά πὼς κάνω ἀναρχία.

170

Γιατί τὸν Νόμο μάχομαι κι' ἀρνούμαι τὴν παιδεία,
νά πειθαρχεῖ κανεὶς σ' αὐτὸν τό κρίνω κοροϊδία.
Καὶ νά φοβᾶται συνεχῶς τοῦ Νόμου τιμωρία,
ἐνῶ ἐγὼ ἀγάπησα νά ζῶ μ' ἐλευθερία.

171

Ἄληθεια ἔχω τ' ὄνομα, μέ λένε Ἄμαρτία...
γιατί τὸν κόσμο πλάνησα μ' ἀπάτη κι' ἀπιστία,
ἐνῶ γι' αὐτὸν ἐπόθησα μόνον ἐλευθερία
κι' ἔγεινα φίλη κι' ὀδηγός, νά γράψουν ἱστορία!

172

Τί εἶπα στοὺς πρωτόπλαστους καὶ κάνουν φασαρία;
Νά γίνουμε κι' αὐτοὶ θεοί, μή χάσουν εὐκαιρία,
κι' ὄχι μέσ στὸν Παράδεισο νά τρέχουν σάν θηρία,
χωρὶς τὴ γνώση τοῦ Θεοῦ νά ζοῦνε μ' ἀπορία...

173

Καὶ τώρα εἶμαι ἔνδοξη κι' ἡ μόνη ἐξουσία
νά κυβερνῶ καὶ νά καλῶ ὅλους σέ ἀνταρσία!
Ἄν δέν ὑπῆρχα ἐγὼ, πού λένε Ἄμαρτία,
ποιά κοινωνία θά 'χανε σέ κρίση κι' αὐθεντία;

174

Κύτταξε, Λόγε, γύρω σου και δόσε σημασία,
γιατί κι' ἐγώ ὑπηρετῶ τόν κόσμο στήν οὐσία.
Εἶμαι λοιπόν ἀσήμαντη κι' ἀμαρτωλή Κυρία,
ἀφοῦ τούς ἔκανα θεούς σέ γνώση κι' ἱστορία;

*

175

*Εἶπε στόν Λόγο πού 'στεκε δίχως νά τήν κυττάξει,
μέ θάρρος ἀπαράδεκτο γι' αὐτόν πού ἀτιμάζει.
Καί πάλιν ἐπανέλαβε μέ θράσος κι' ἐίρωνεία,
πώς εἶναι χρέος της νά ζῆ μέσα στήν κοινωνία.*

*

AMAPTIA

176

Κύτταξε, Λόγε, γύρω σου και μάθε τήν ἀλήθεια
καί μή θαρρεῖς τά ἔργα μου πώς εἶναι παραμύθια.
Δέν εἶμαι ἐγώ πού θ' ἀρνηθῶ στόν κόσμο τή βοήθεια
κι' ἄς μέ κατηγορεῖς ἐσύ πώς κυβερνῶ γι' ἀπειθεια.

177

Τό ξέρεις ἄλλωστε κι' ἐσύ πώς ἔχω τή συνήθεια
νά πολεμῶ μέ δύναμη πού κρύβω μέσ στά στήθεια.
Δέν εἶσαι σύ μόνο Θεός πού ξέρεις ἀπ' τά θεῖα!
Εἶμαι κι' ἐγώ ἀπ' τή γενιά τοῦ οὐρανοῦ Πυθία!

178

Ἐδῶ σέ τούτη τήν πλαγιά εἶναι τά κτήματά μου.
Ἐκεῖ τά Κάστρα πού κυττᾶς εἶναι κι' αὐτά δικά μου.
Πέρ' ἀπό ἔδω πρὸς τά ἐκεῖ εἶναι τά πέλαγά μου
πού ταξιδεύουνε πολλοί τά ἐμπορευματά μου.

179

Καί τώρα κύτταξε ἐδῶ νά δεῖς τ' Ἄνάκτορά μου,
πού ἔφτιαξα μέ μαεστριά γιά δόξα στ' ὄνομά μου!
Εἶναι κτισμένα ὅλα τους μέ σχέδια δικά μου
κι' ἔχουν γιά λεπτομέρεια σφραγίδα τή ματιά μου!

180

Θέλω νά ξέρεις, Λόγε μου, πῶς ἔχω φαντασία!
Πολύστροφη! Ἄπιθανη! Καί ζοῦνε στά Μουσεία
μνημεῖα τοῦ Κατακλυσμοῦ τῆς Ἄμαρτίας λεία,
πού θά θυμίζουν πάντοτε δική μου βασιλεία!

181

Ἄλλά ἄς προχωρήσουμε ἀκόμη καί πῶς μέσα.
Θέλω νά δεῖς ἀπό κοντά τῆς τέχνης μου τά σκέρτσα...
Εἶν' ὅλα τους ἐξαίσια! Τά σμίλεψα γιά μένα
μέ ὑλικά πολύτιμα κι' ἀκριβοπληρωμένα!

182

Δέν λόγιασα τόν κόπον μου οὔτε καί τά λεπτά μου.
Παντοῦ σκορπίζω ἄφθονα τά πλούτη στή χαρά μου,
γι' αὐτό καί μέ ζηλεύουνε πού ξέρω τή δουλειά μου
κι' ὅλοι ζητοῦν νά μάθουνε τά θεῖα μυστικά μου!

183

Ὅμως δέν φανερόνομαι, κρύβω τά σχέδιά μου
κι' ἀφήνω νά πιασθοῦν κρυφά στά θεῖα θελγητρά μου.
Καί τοῦτο εἶναι τακτική καί δύναμη νά ζήσεις,
ἀλλοιῶς θά καταποντισθεῖς, θά πέσεις, θά τσακίσεις.

184

Σέ σένα ὅμως πού τιμῶ ἀνοίγω τήν καρδιά μου
γιατ' εἶς' ἐσύ ὁ ἐκλεκτός πού ζῆς στά ὄνειρά μου!
Τί νά τά κάμω ὄλ' αὐτά μαζί σου ἄν δέν ζήσω;
Ἐγώ γιά σένα τά 'φτιαξα πού θέλω ν' ἀποκτήσω...

185

Μά φθάσαμε θαρρῶ ἐδῶ στήν πόλη τή δικιά μου
νά σοῦ γνωρίσω τούς θεούς πού ἔχω φύλακτά μου:
Χρυσαιφικά, διαμαντικά κι' ἄλλα πολύτιμά μου,
καί δούλους ἀναρίθμητους πού τρέφω στή δουλειά μου...

186

Κι' ἄλλα πολλά ἀπίθανα μεγάλα καί ὠραῖα
ἔχω μέσ στά παλάτια μου καί ζωγραφιές παρέα,
νά σοῦ θυμίζουν ἀρχοντιά καί θρίαμβους γενναίων,
πού ζοῦσαν πρὸς τιμὴ θεῶν παλιῶν καί τώρα νέων...

187

Καί τούς πτωχοὺς τούς ἔμαθα τήν τέχνη πῶς νά κλέβουν
νά μὴ δουλεύουνε πιστά κι' ὄλο νά μαστορεύουν,
γιατ' εἶναι δίκαιο κι' αὐτοί μαζί μου ν' ἀφεντεύουν
κι' ὄχι μόνον οἱ πλούσιοι τό χρῆμα νά μαζεύουν.

188

Καί στους ληστές έμοίρασα τά λάφυρα νά ζούνε
καί πανηγύρια καί χαρές στόν δρόμο τους νά βροῦνε,
γιατ' εἶναι δίκαιο κι' αὐτοί νά μή κακοπερνοῦνε.
'Ελεύθεροι πολεμιστές! 'Ελεύθερα νά ζοῦνε!

189

Κι' ἀπό ἀγάπη ἔφτιαξα ταβέρνες, καφενεῖα
καί χαρτοπαίχνια πολλά καί λέσχεις καί πορνεία,
νά εἶν' ἡ μέθη αἴσθημα, τοῦ πόνου ἀτονία,
γιά νά ξεχνοῦν οἱ ἄνθρωποι τήν κάθε τους ἀνία.

190

Γιατί τούς κατεδίκασε ὁ Νόμος στήν κατάρα
μέ τόν ἰδρώτα τους νά ζοῦν μέ πόνους καί ἀντάρρα.
Κι' ἔγρινα πάλι σύμβουλος στοῦ μόχθου τους τήν πάλη
γιά νά ξεχνοῦν τά πάθη τους στής ἡδονῆς τή ζάλη.

191

Κι' ἔτσι καθένας βρίσκεται ἐκεῖ πού ἀνασαίνει
κι' ὄχι μονότονη ζωή, ἡ τέχνη νά πεθαίνει.
Κι' ὑπάρχει τέχνη στ' ὄνομα καί τέχνη στήν οὐσία
καί κάνουν τέχνη οἱ ἄνθρωποι καί στήν ἀνοησία...

192

Γιατί κι' ἐδῶ χρειάζεται ταλέντο κι' ἐξυπνάδα.
'Η πονηριά δέν θά σταθεῖ χωρίς τή φρονιμάδα.
'Η πανουργία τήν κρατᾶ καί κρύβει τά πλοκάμια,
πού φαίνωνται μέσα στόν νοῦ ὡς τά ξερά καλάμια.

193

Μ' αὐτά ἡ τέχνη γίνεται πιά δυνατή πορεία
κι' ἀπλώνεται παντοῦ καί πλάθεται ἡ ἱστορία,
πού τή μαθαίνουνε πολλοί καί γράφουν μ' εὐθυμία
καί γίνεται ἡ τέχνη τους μέ τέχνη παροιμία..!

194

Ἐγώ βεβαίως δέν μπορῶ τόν νοῦ νά μεταβάλλω
καί σάν ἐσένα νά σκεφθῶ ὅλα νά τ' ἀποβάλλω
καί ὀκνηρή νά περπατῶ δίχως δουλειά νά κάνω
κι' ἀπό τόν οὐρανό ψηλά τό μάνα μου νά ψάχνω.

195

Μέσα στούς κήπους νά γυρνῶ περίπατο νά κάνω
καί τούς ἀγγέλους νά ρωτῶ τόν δρόμο νά μή χάνω.
Γιατί ἐσύ, ὦ Λόγε μου, καμμιά δουλειά δέν κάνεις
ἀπ' τό πρωῖ ὡς τή νυχτιά μονάχα λόγους φτιάχνεις.

196

Καί προσπαθεῖς μέ μαεστριά ὅλους νά μοῦ τοῦς πάρεις
καί νά τοῦς κάνεις ἄεργους καί ὀπαδούς τῆς Χάρης.
Νά μήν ἐργάζονται πολύ, νά ζοῦν στήν ἀνεργία
καί ν' ἀγαποῦν τά ταπεινά, στή μέριμνα ἀργία...

197

Κι' ἔτσι νά ζοῦνε τή ζωή χωρίς ἀνησυχία
νά μή φοβοῦνται τίποτε οὔτε τή δυστυχία,
ἀφοῦ ἐσύ ἐνίκησες γι' αὐτούς τήν Ἄμαρτία!
Καί τώρα μένεις ὁ “Ἄμνός” τῆς προσφορᾶς αἰτία!

198

Ἐνῶ ἐγὼ τοὺς χάλασα τῆ θεία κοινωνία
κι' ἀφήρεσα ἀπὸ τῆ γῆ τῆ θεία ἀρμονία...
Κι' ἄλλαξα τὸν Παράδεισο σὲ κόλαση ἀθλία
νά κατοικοῦνε οἱ νεκροί, τοῦ Θάνατου ἡ λεία!

199

Καὶ τώρα εἶμ' ἐκπρόσωπος γιὰ σένα πανουργίας
πού μίαντα τὰ ἔργα σου καὶ τῆς δημιουργίας.
Καὶ μ' ἀπεκάλεσες γι' αὐτὸ “Βδέλυγμα Ἰαμαρτίας”!
Καὶ μοῦ στερεῖς ἀποστολή δικῆς μου μαθητείας.

200

Ὅλα αὐτὰ κι' ἄλλα πολλὰ μέσα στοὺς δρόμους κράζεις
καὶ μεγαλεῖα ἔνδοξα καὶ οὐρανοὺς τοὺς τάξεις!
Γιὰ θεραπεία τοὺς καλεῖς καὶ ἀγαθὰ μοιράζεις,
καὶ μένα ὡς ἀσθένεια καὶ συμφορὰ ντροπιάζεις.

201

Κι' ὅμως ἐγὼ εἶμαι αὐτὴ πού σ' ἔκαμα νά λάμπεις,
νά δοξασθεῖς σὲ δύναμη, χωρὶς ποτέ νά κάμψεις
γιὰ νά φανεῖ ἡ ἀγάπη σου πρὸς ἔνδοξη στήν πράξη
κι' ὁ οὐρανὸς στὸν ἄνθρωπο ἀνάσταση νά τάξει!

202

Γιατί, ὦ Λόγε ἄξιε, ἐγὼ σ' ἔχω δοξάσει,
πού δῆθεν σὲ ἀτίμασα μὲ τοῦ Σταυροῦ τῆ φάση!
Κι' ἔγινες ὄνομα τιμῆς κι' ἀποστολή στήν πλάση
κι' ἀφήρεσες τὸν Θάνατο, ἡ κρίση του νά παῦσει!

203

Καί μάθανε οί ἄνθρωποι τοῦ νόμου τιμωρία
νά γίνουνε κι' αὐτοί ἀγνοί μ' οὐράνια σωτηρία!
Μά δέν τούς χάρισες τή γῆ νά ζοῦν μ' ἀθανασία!
Τούς ἐταπεινώσες φρικτά, νά ζοῦν μ' ἐπιστασία.

204

Κι' ἔγρινα σκότος γιά τό φῶς καί τῆς ἡμέρας τέρμα!
Καί σέ ἀντίθεση ἐσύ: Ἡ ἀλήθεια μέ τό ψέμα!
Γιά νά φανεῖς ὁ ἀγαθός καί τό κακό μέ μένα,
καθώς πολλοί πιστεύουνε καί κρίνουνε γιά σένα!

205

Κι' ἔγριν' ὁ Θάνατος ζωή κι' ἀνάστασι μέ σένα,
ἐνῶ ἐπήρες τήν τιμή τοῦ ἥρωα ἀπό μένα!
Καί τώρα ὅλους τούς καλεῖς ν' ἀκολουθοῦν ἐσένα
γιατί, ὡς λές, εἶμαι νεκρή κι' ὁ Θάνατος μ' ἐμένα!

206

Κι' ἐνῶ ἐσύ μέ καταργεῖς πῶς τή ζωή καρποῦμαι
εἶμαι στή φύση μου χαρά κι' ἀρνοῦμαι νά φοβοῦμαι.
Ἐλεύθερα κυκλοφορῶ παντοῦ ὅπου κι' ἄν εἶμαι
κι' ὅπου σταθεῖς κι' ὅπου βρεθεῖς μαζί θά περπατοῦμε.

207

Καί εἶμαι καταφύγιο σ' αὐτούς πού μ' ἀγαποῦνε
νά ζήσουνε ἐλεύθεροι σ' αὐτό πού προτιμοῦνε.
Γιατί κι' ἐγώ τούς ἀγαπῶ μαζί μου νά γλεντοῦνε
κι' ἔχω λημέρια νά μέ βροῦν ὅσοι μ' ἀναζητοῦνε.

208

ἼΑλλ' ἄς τ' ἀφήσομε αὐτά πού δέν τ' ἀκούς ὠραία
γιατί κι' οἱ δυό ἀνήκομε σ' ἀποστολή μοιραία:
ἼΕσύ ὡς ἦρωας καλοῦ κι' ἐγώ κακοῦ κεραία
στό δρᾶμα πού τό παίζομε ἀπό κοινοῦ παρέα.

209

Κι' ἄν ἔγεινες ὁ ἦρωας μέ τοῦ σταυροῦ τή νίκη
κι' ἄν ἔγεινα ὁ ἦρωας, τοῦ Θάνατου ἠ φρίκη,
καί μέ ἀποκαλεῖς νεκρή γιά τή ζωή στή φύση,
θά παραμείνω δύναμη στοῦ οὐρανοῦ τήν κρίση!

*

210

ἼΑλλ' ἐκείνη τή στιγμή ἀκούστηκε ἠ ἼΑλήθεια.
ἼἮταν περαστική κι' ἐστάθη ἀπό συνήθεια
νά χαιρετήσῃ καί τοὺς δυό πού ἐκτιμοῦσε αἰῶνια.
Τήν ἼΑμαρτία ἄκουσε, πού πολεμοῦσε χρόνια...

*

ΑΛΗΘΕΙΑ

211

Σᾶς χαιρετῶ, ἀγαπητοί, καί τῆς ἼΑλήθειας φίλοι,
μέ κάνει τόσον εὐτυχῆ καί μοῦ κινεῖ τά χεῖλη
νά Ἴμαι μαζί σας συντροφιά, μοῦ ἀνασταίνει μνήμη
ἀγάπη καί εὐγένεια τῆς δόξης σας ἠ φήμη!

ΛΟΓΟΣ

212

Χαιρόμεθα, Ἄλήθεια μου, νά εἶμαστε μαζί σας.
Μᾶς ξεκουράζει ἀφάνταστα ν' ἀκούμε τή φωνή σας.
Σάν μελωδία οὐράνια στ' αὐτιά καί στήν ψυχή μας,
ἀκούγονται τά λόγια σας καθρέπτῃς τῆς δικῆς μας!

ΑΓΑΠΗ

213

Εἶσθε, Ἄλήθεια, ἔνθερμη ὅταν γιά μᾶς μιλάτε.
Δέν μᾶς ξεχάσατε ποτέ καί πάντα μᾶς τιμᾶτε.
Καί εἶσθε ἡ ἀσπίδα μας στά πλήθη πού περνάτε,
νά ξέρουν ὅλοι τους γιά μᾶς πῶς ψέμα δέν κρατᾶτε!

ΑΜΑΡΤΙΑ

214

Ἐμένα ἐπιτρέψτε μου τώρα νά σᾶς ἀφήσω.
Δέν ἔχω, δυστυχῶς, καιρό μαζί σας νά μιλήσω.
Ἐλπίζω νά ἔχω τήν τιμή κάπου νά συναντήσω,
νά μάθω τήν ἀλήθεια σας, πολλά νά σᾶς ρωτήσω.

215

Γιατ' εἶμαι τώρα βιαστική κι' ὁ χρόνος δέν μέ παίρνει.
Ἦδη ξεχάστηκα πολύ στά λόγια τους μπλεγμένη.
Μά εἶναι τόσο εὐγενεῖς καί μέ κρατοῦν δεμένη
στή γοητεία πού σκορποῦν κι' ἡ γλῶσσα τους μ' εὐφραίνει!

ΑΛΗΘΕΙΑ

216

Τότε γιατί δέν μένετε μιά κι' είσθε μαγευμένη
ν' ακολουθήσετε καί σεις τόν δρόμο έμπνευσμένη
άπ' τή δική τους τή ζωή στό πνεύμα φωτισμένη
γιά μιά ζωή ένάρετη μ' άγάπη ποτισμένη;

ΑΜΑΡΤΙΑ

217

Μά βέβαια είμαι σ' αυτά, πού λέτε δουλωμένη,
σ' έργα άγαθά έλέους, μ' άγάπη ποτισμένη!
Αυτά πρίν λίγο έλεγα στόν Λόγο ταραγμένη,
γι' άγάπης έργα κι' άνοχής πού μ' έχει δικασμένη.

218

Γιατί ζητά από μένα ύπακοή φτιαγμένη
στά μέτρα πού Αυτός νοεί, σέ νόμους καρφωμένη.
Νά μήν άκολουθώ ποτέ τή γνώμη τή δική μου
καί ν' άρνηθώ νά άγαπώ τόν κόσμο τής ζωής μου!

219

Πώς είναι δυνατόν νά πώ ό,τι ό Λόγος λέει;
Μήπως έγώ δέν άγαπώ τόν κόσμο όταν κλαίει;
Δέν είμ' έγώ πού έφτιαξα τόσα νοσοκομεία,
ιδρύματα καί φυλακές, στρατούς, γηροκομεία;

220

Μήπως τά έργα μου αυτά έκφράζουν σκευωρία;
Τί μέ νομίζετε, λοιπόν, πώς ζώ μ' άδιαφορία;
Ή κυνηγώ τή χίμαιρα καί ζώ στήν άπληστία,
νά κάνω μόνον τό κακό καί τή ζωή άστεία;

ΑΛΗΘΕΙΑ

221

Μέ εκπλήττει σοβαρά ἡ τόση σου εὐστροφία
γιατί τά λόγια πού μάς λές ἐκφράζουν εὐφυΐα!
Ἄλλά σέ πνεῦμα κι' ἔκφραση δέν ἔχουνε ὑγεία
κι' ἐκφράζουν μιά ἀσθένεια πού λέγεται μαγεία...

222

Πράγματι εἶσαι δυνατή, κι' ἡ σκέψη σου βαθεῖα!
Πραγματικά πλαστογραφεῖς τά ἔργα σου ὡς θεῖα!
Νά μή φανεῖ ὁ κίνδυνος τῆς πλάνης σου, Πυθία...
καί νά θαρροῦν οἱ ἄνθρωποι πῶς ζοῦν ὁδόν εὐθεία!

ΑΜΑΡΤΙΑ

223

Ἐγώ μαζί σου ὅταν μιῶ, ὅλα τά διαστρέφεις
κι' ἄν λές ἀλήθεια δέν μπορείς μ' ἀλήθεια νά μέ τρέφεις.
Μέ τῆς Ἀλήθειας τόν σκοπό ὅλα τά καταστρέφεις
καί τήν ἀλήθεια ὅταν λές ὅλους τούς ἀποστρέφεις.

224

Μάλιστα τώρα σκέπτομαι σέ νέα εὐκαιρία
νά κτίσω καί ναό στή γῆ γιά σατανολατρεία!
Κατ' ἀπομίμηση πιστή, κατ' ἔπνευση τελεία,
πού ἔκτισε κι' ὁ Σολομών τῆς δόξης μεγαλεῖα!

225

Γιατί κι' αὐτοί εἶναι θεοί, ὅπως κι' ἐσύ τό ξέρεις,
καί δέν μπορείς ἕνα θεό πολύ νά καταφέρεις.
Εἶναι στό σύμπαν δύναμη, ἔστω κι' ἄν ἀποβάλλεις
κι' ὡς παρουσία τοῦ κακοῦ πάντα θά τήν προβάλλεις.

ΑΛΗΘΕΙΑ

226

Τό ξέρω ὅτι ἔκτισες ναούς στήν Ἄμαρτία
ν' ἀποστατήσουν ἄγγελοι ἀπ' τ' οὐρανοῦ πρωτεία!
Δέν εἶσαι σύ πού ἔδωσες στούς δαίμονες ἐστία
νά δίνουνε χρησμούς θεῶν, νά ἔχουν ἐποπτεία;

227

Δέν εἶσαι σύ πού ἔκτισες ναό στήν ἐξουσία
νά κατακτοῦν οἱ ἄνθρωποι μέ αἷμα καί θυσία;
Δέν εἶσαι σύ πού τόνισες φόβου ἀδυναμία
νά κυνηγᾷ ὁ ἄνθρωπος τήν παντοδυναμία;

228

Δέν εἶσαι σύ πού ὕμνησες τῆς σάρκας τή μανία
νά κυνηγοῦν οἱ ἄνθρωποι μόνον φιληδονία;
Δέν εἶσαι σύ πού ἔσμιξες τό ψέμα μέ σοφία
καί ἀγαπᾷ ὁ ἄνθρωπος μόνο φιλοσοφία;

229

Δέν εἶσαι σύ πού ἔκανες ναό καί στή μωρία
τά πλάσματα τοῦ οὐρανοῦ ν' ἀλλάζουνε πορεία;
Νά ζήσουν ἄγγελοι στή γῆ δίχως ἀθανασία,
δίχως τή γνώμη τοῦ Θεοῦ μέσα σ' ἀποστασία;

230

Δέν εἶσαι σύ πού ἔκανες τόν μῦθο ἱστορία
γιά νά μοχθοῦν οἱ ἄνθρωποι σ' ἀνίατο πορεία,
μέ πνεῦμα πλάνης νά περνοῦν τοῦ βίου κοινωνία
χωρίς ποτέ νά ἀποκτοῦν τή θεία ἀρμονία;

ΑΜΑΡΤΙΑ

231

Ἄληθεια, εἶστε δύσκολη μαζί μου σάν μιλάτε
κι' ἐγὼ δέν θέλω ν' ἀπαντῶ στά λόγια πού πετᾶτε.
Καί τώρα ἀποχωρῶ γιατί εἶμαι καλεσμένη
σ' ἓνα χορό Καρναβαλιού πού πᾶν μασκαρεμένοι.

*

232

Κι' ἡ Ἄμαρτία ἔφυγε τρεχάτη νά προβάλει
τό “Καρναβάλι τῆς ζωῆς” πού ζοῦσαν τόσοι ἄλλοι!
Μασκαρεμένη καί αὐτή, καθῶς καί τότε πάλι,
ὡς ἄγγελος φωτός γι' ἀπάτη πιό τρανή, μεγάλη!

*

ΑΛΗΘΕΙΑ

233

Κάθε φορά τή συναντῶ στήν τόλμη της περίσσεια,
θρασεῖα πάντα κι' ἀναιδή καί στή ματιά φιδίσια.
Ἄλλοτε γίνεται λεπτή μέ γλώσσα λουλουδίσια
μά κρύβει μόνο πονηριά, δέν ἀγαπᾶ τά ἴσια.

ΑΓΑΠΗ

234

Προχθές συναντηθήκαμε μέ τή Δικαιοσύνη
καί εἶπαμε πολλά γιά μᾶς, γιά ὅλους καί γιά κείνη.
Μ' ἓνα θυμό ἀπέραντο μου εἶπε πῶς θά μείνει
μαζί της αὐστηρή, τήν ἔχει ἤδη κατακρίνει.

235

Δέν ήθελα, ' Αλήθεια μου, άλλο νά τήν πληγώσω.
Τήν ξέρεις αδιάλλακτη στήν κρίση της, κι' ώς τόσο
όλημερίς τήν κυνηγά στιγμή δέν τήν αφήνει,
δέν θέλει νά κυκλοφορεί στό σπίτι της νά μείνει.

ΑΛΗΘΕΙΑ

236

Γιατί είναι προσβολή κι' έχθρός πρός τή γενιά τους
κι' είναι πληγή αγιάτρευτη σ' όλη τή φαμελιά τους.
Κι' ούτε ποτέ τούς άκουσα μαζί της νά γελούνε.
Τήν έχουνε σ' απόσταση κι' όλο τήν τιμωρούνε.

ΑΓΑΠΗ

237

Το ξέρω πώς δέν θέλουνε μαζί της νά βρεθούνε
καί μόνο μέ τήν ' Αρετή θέλουν νά περπατούνε.
Αυτή τήν κόρη αγαπούν κι' όλο τήν έπαινούνε
κι' από τό χέρι τήν κρατούν, μαζί συνομιλούνε.

ΑΛΗΘΕΙΑ

238

Καί φανερά καί στά κρυφά γι' αυτήν θά κυβερνούνε
κι' όλο τό βίος τους τάξανε σ' αυτούς πού τή ζητούνε!
Στήν άλλη τό ξεκόψανε, δέν θέλουν νά τή δούνε
κι' όσο μπορεί πιό γρήγορα νά φύγη, νά σωθούνε.

ΑΓΑΠΗ

239

Αυτά είπε κλαίουσα και μένα ή άπαισία
και μου ζητούσε διαρκώς άγάπης προστασία.
Κι' έγώ πού τή λυπήθηκα μέ πόνο τήν κυττάζω
και ήλπισα μέ τόν καιρό ν' αλλάξει και τής τάζω.

240

Μετάνοια νά τήν καλώ και νά 'ναι πιά δικιά μου
στό σπίτι μου νά ζή κι' αυτή μαζί μέ τά παιδιά μου.
Κι' αυτή μου χαμογέλασε και μου 'πε ή άπαισία:
“Στ' αλήθεια, ' Αγάπη, έχετε μεγάλη φαντασία”!

ΛΟΓΟΣ

241

Πάντα για όλους σκέπτεσθε μ' άγάπη και θυσία
και δέθηκα κι' έγώ μέ σ'ας μέσα σ' αυτοθυσία!
Δέν λόξευσα ν' ακολουθώ δική σας μαρτυρία,
μοναδική κι' αλάθευτη όδό για σωτηρία!

242

Τήν ' Αμαρτία θέλησα παντού νά σταματήσω
κι' αυτή μέ κατηγορήσε πώς θέλω νά τή σβήσω.
Είμαι έχθρός της και ζητώ όλα νά καταργήσω,
νά μείνω μόνος άρχηγός, όλους νά κυβερνήσω.

243

Δέν στάθηκε ούδέποτε μέ σέβας νά μ' άκούσει.
Μ' ακολουθεί και προσπαθεί όλους νά μεταπίσει
νά φύγουν τό ταχύτερον, αυτή νά τούς κερδίσει
και νά μέ δούνε ως τρελλό πού τούς μιλώ για κρίση.

244

Κι' άλλοτε πάλι κάθεται μπροστά μου κι' αντιστρέφει
κάθε μου λόγο πού θά πώ μέ ψέμα διαστρέφει.
Καί θεραπείες π' ένεργώ κι' αυτές τίς διαψεύδει,
πώς δέν τίς κάνει ό Θεός, κανείς νά μή πιστεύει...

ΑΓΑΠΗ

245

Τό ξέρω, Λόγε, καί πονώ γιά τούτο της τό χάλι
καί δέν άρνούμαι ν' άνεχθώ τήν 'Αμαρτία πάλι,
άν νοιώσει από μόνη της τή μάταιή της πάλη
π' άνώφελα έργάστηκε μέσ στού κακού τή ζάλη.

ΑΛΗΘΕΙΑ

246

'Αγάπη, μή κουράζεσθε! Αύτή δέν άποκάμνει.
Αύτή έλπίζει στόν καιρό καί μέ τόν χρόνο φτάνει
σ' αυτό πού σεις πιστεύετε πώς τόν καιρό της χάνει,
γιατ' έχει φίλο τόν καιρό τόν στόχο της νά φτιάχνει.

247

Δέν είναι άπλό, 'Αγάπη, νά πάρετε στ' άστεία
τά φοβερά τά λόγια πού λέγει ή 'Αμαρτία!
Αύτή πιστεύει στό κακό, τή γή νά μεταβάλλει,
δέν παύει άπ' τόν πόλεμο ούτε καί τήν προσβάλλει!

248

Δέν θ' άρνηθή τή μάχη της όπου κι' άν θά τή βγάλει.
Τό ξέρει πώς μ' αύτή θά ζή καί δέν τήν άποβάλλει,
γι' αυτό καί άγωνίζεται όλους νά τούς κερδίσει,
ώστε νά μή μπορεί κανείς χωρίς αύτή νά ζήσει.

249

Μέ δόλο αγωνίζεται τόν κόσμο νά κρατήσει
καί μέ τά δώρα τῆς χαρᾶς ὅλους νά τούς μεθύσει.
Τό ψέμα της ν' ἀκολουθοῦν, τό φῶς νά μή φωτίζει
καί μέ τήν πλάνη της νά ζοῦν, ὅλους νά τούς ὀρίζει.

ΛΟΓΟΣ

250

Κι' ἐγώ μαζί σου συμφωνῶ τόν δρόμο της πῶς βρῆκες.
Ἡ Ἄμαρτία σκέπτεται μόνο χαρές καί νίκες.
Καί τίς ψυχές πού κυβερνᾶ τίς δένει μέ ἐλπίδες,
μέσ τό παρόν πού κατακτᾶ, στό μέλλον μ' ἄλυσίδες...

*

251

Κτύπος πάλι ἀκούγεται στήν πόρτα, πού σημαίνει
πῶς εἶναι κάποιος πού 'φτασε σ' αὐτούς καί περιμένει.
Κι' οἱ τρεῖς τους κυτταχτήκανε λιγάκι ζαφνιασμένοι
γιατ' ἦταν κτύπος σιγανός, μέ τήν ὀρμή κομμένη.

252

Ποιός εἶν' ἐκεῖ καί μᾶς κτυπᾶ; Ἄς μπῆ κι' ἄς μή διστάσει.
Τότε ὅλοι ὀρθώθηκαν νά δοῦν ποιός θά περάσει.
Κι' εἶδαν τόν Φόβο νά περνᾶ, στήν πόρτα νά προβάλει,
μέ κάποιο δισταγμό, τόν φόβο του νά βάλει.

*

ΑΓΑΠΗ

253

Ω Φόβε! Κόπιασε. Τί ἔκπληξη γιά μᾶς μεγάλη!
Πῶς μᾶς θυμήθηκες ξανά; Γιά ποιᾶ ἀνεμοζάλη;
Δέν ἔμαθα τά νέα σου, γι' αὐτό καί ἀπορούσα,
ὅτι μᾶς ξέχασες πολύ, στόν φόβο σου δέν ζοῦσα.

ΦΟΒΟΣ

254

Ἄγαπη, σεῖς οὐδέποτε τόν φόβο μου φοβᾶστε,
πάντα μέ θάρρος βλέπετε κι' ὄλο χαμογελάτε!
Ἡ καλοσύνη σας σάν φῶς πάντοτε μ' ἀφοπλίζει
κι' ὁ φόβος μου ὡς δύναμη κοντά σας ἀτονίζει!

255

Ὅμοίως μέ τίς κόρες σας τόν φόβο δέν ὀρθῶνα
μαζί τους ὅταν θά βρεθῶ τό θάρρος μου κερῶνα.
Καί μόνο μέ τή Φρόνηση ἢ τόλμη μου δέν σπάζει
γιατί μπορεί ὁ φόβος μου τό κύρος του νά βάζει!

ΑΛΗΘΕΙΑ

256

Νομίζω, Φόβε, πῶς ξεχνᾶς κάτι πολύ μεγάλο:
Πῶς εἶν' ἡ Φρόνηση σοφή, δέν παίρνει δρόμο ἄλλο,
γιατί μπορεί στόν φόβο σου νά βρῆ τήν εὐκαιρία,
πού τῆς χαρίζει φρόνηση κι' ὄχι τήν τιμωρία.

257

Βρίσκει τά λόγια σου σκληρά ὁ Φόβος νά τρομάζει
κι' ὄχι γιατί τόν φόβο σου φοβᾶται, δέν τή νοιάζει.
Ἄλλά τό κρίνει φοβερό ὁ Φόβος νά προστάζει
καί μέσα ἀπό τίς σκιές τοῦ Φόβου νά μορφάζει.

258

Ὁ Φόβος σβήνει τή χαρά καί φόβο θά μοιράζει.
Ἡ Φρόνηση εἶναι τιμή τοῦ δρόμου πού χαράζει
καί κρύβει τόση δύναμη, κανεῖς δέν τή δαμάζει
κι' οὔτε ὁ φόβος σου μπορεῖ τήν ὄψη της ν' ἀλλάζει.

*

259

Ἐπάνω στή στιγμή κι' ἡ Φρόνηση στό σπίτι φθάνει.
Μ' εὐγένεια καί σεβασμό ὑπόκλιση τούς κάνει,
χωρίς τό βλέμμα της σ' αὐτόν τόν φόβο νά ἐκφράζει
κι' ὁ Φόβος μ' ἓνα ζάφνιασμα καί θάμπος τήν κυττάζει.

260

Ὁ Φόβος μέ ὑπόκλιση σκύβει νά τήν τιμήσει
κι' ἡ Φρόνηση ἀπέφυγε μαζί του νά μιλήσει.
Ἐκεῖνος κοντοστάθηκε μπροστά της μετρημένος
καί κοίταξε τή Φρόνηση ὀλίγον σασιτισμένος.

261

Κι' ἡ Φρόνηση πού ἔννοιωθε τόν Φόβον νά διστάζει
τόν ρώτησε εὐγενικά: Τί θέλει; Τί προστάζει;
Αὐτός δέν ἀποκρίνεται, μέ σέβας τήν κυττάζει,
θέλει νά 'δεῖ νά τόν τιμᾶ, μαζί του νά γιορτάζει.

262

Ἡ Φρόνηση κι' ἂν δίστασε τόν Φόβον νά προσβάλει,
ὅμως τόν κοίταξε ψυχρά καί φόβο ἀποβάλλει.
Ὅλοι μαζί σαστίσανε στής Φρόνησης τή μάχη
πού 'πε στόν Φόβο ἀνοικτά, δέν θέλει σχέσεις νά 'χει.

*

ΦΡΟΝΗΣΗ

263

Φόβε ἐδῶ γεννήθηκα καί τό 'χω γιά καμάρι
μέ τήν 'Ελπίδα! τή Χαρά! τήν Πίστη καί τή Χάρη!
Πῶς εἶναι, Φόβε, δυνατόν μαζί σου νά γιορτάζω
καί τῆς 'Αγάπης τή ζωή στόν φόβο σου νά τάζω;

264

Κι' ἄν εἶναι μέσ στή φύση μου ὁ Φόβος νά μέ πείθει
δέν εἶναι καί στή φύση μου νά μέ τρομάζουν μύθη.
Κι' ὡς Φρόνηση ἀκολουθῶ τή λογική μου κρίση
καί μέ τήν κρίση καταργῶ τόν φόβο σου στή φύση.

265

Γι' αὐτό μή μέ στοχάζεσαι μαζί νά περπατοῦμε.
'Εγώ εἶμαι ἡ Φρόνηση πού πρέπει νά τιμοῦμε.
"Ολοι παντοῦ, ὅπου σταθῶ, μ' ἀγάπη μέ κυττοῦνε
μέ σεβασμό καί μέ τιμή ὅλοι μέ χαιρετοῦνε!

266

Πῶς νά ταιριάξω πλάϊ σου; "Ολοι σέ πολεμοῦνε!
Δέν θέλουν τήν παρέα σου οὔτε χαμογελοῦνε.
Κι' ἀπό τῆς λήθης τό νερό νά πιοῦνε προτιμοῦνε
παρά μαζί σου νά βρεθοῦν, μαζί νά περπατοῦνε.

267

Λυπάμαι, Φόβε, δέν μπορῶ, μαζί σου δέν ταιριάζω.
'Εγώ εἶμαι ἡ Φρόνηση κι' εἰρήνη θά ἐκφράζω!
'Ενῶ μέ τήν παρέα σου θά γίνω ἓνα σκιαχτρο
καί πῶς θά ζῶ, ὡς Φρόνηση, στοῦ τρόμου σου τό κάστρο;

268

Θά σέ τιμῶ, θά σέβομαι ἐσένα, Φόβε, πάντα
ἀλλ' ὄχι τήν παρέα σου γιά σύντροφο στή στράτα.
Κι' ἄν ἀπό σένα ἔμαθα σοφία, πειθαρχία,
δέν εἶσαι, Φόβε, γιά χαρά οὔτε γιά εὐτυχία!

ΦΟΒΟΣ

269

Τό ξέρω, Φρόνηση καλή, εὐγενικιά, κι' ὠραία,
πώς δέν ταιριάζουμε μαζί οὔτε καί γιά παρέα!
Δέν ἦλθα τώρα σπίτι σας τόν φόβο μου ν' ἀπλώσω,
ἦλθα γιά τή φιλία σας νά πάρω καί νά δώσω.

270

Γιατί χωρίς τόν φόβο μου οἱ ἄνθρωποι δέν ζοῦνε,
δέν ἀποβλέπουν στό καλό κι' ὄλο παραστρατοῦνε.
Μόνον ἐγώ τούς σταματῶ τήν πονηρή μωρία
πού καταργεῖ τήν κρίση τους ἀπ' τή σωστή πορεία.

271

Γιατί κι' ἐσύ, ὦ Φρόνηση, δέν θά 'χες τήν τιμή σου
ἐάν δέν ὑπῆρχα ἐγώ πυξίδα στή ζωή σου.
Καί θά 'μενες ἀπρόσεκτη, στήν πονηριά ἠλίθια,
δέν θά 'σουνα ἡ Φρόνηση τόσο σοφή στ' ἀλήθεια!

272

Νά τούς προσφέρεις φρόνηση κι' ἀνάπαυση στά στήθεια
μέ τόση ἀξία καί τιμή, μονάκριβη βοήθεια!
Θά 'μενες μόνη κι' ἄγνωστη κι' ἀπρόσιτη στή σκέψη.
Ποιός θά 'θελε νά σκέπτεται τή Φρόνηση ὡς τέρψη;

273

Τώρα παντού σ' ακολουθεί τοῦ Φόβου προστασία
κι' ὄχι τοῦ Φόβου ἢ ὀργή, τοῦ Φόβου σημασία!
Κι' εἶναι καί τό στασίδι σου στής Ἄρετῆς τή θέση
πού ἀγαποῦν καί σέβονται καί σᾶς τιμοῦν στή σχέση!

ΦΡΟΝΗΣΗ

274

Ἵομολογῶ καί συμφωνῶ πολλά μοῦ ἔχεις δώσει
κι' ἀπέκτησα τή φρόνηση σέ τρόπους καί σέ γνώση.
Ἵ Φόβος εἶναι στή ζωή πού μ' ἔχει ἐξυψώσει!
Τό εἶπα, Φόβε, ἄλλωστε, ὁ φόβος μ' ἔχει σώσει!

275

Τό ξέρω, Φόβε, πῶς κερνάς τοῦ φόβου σου σοφία,
ἀνεπανάληπτη τιμή στήν οὐρανογραφία!
Τοῦ Φόβου εἶν' ἡ δύναμη καί ἡ κυριαρχία
πού ἔχει τό σύμπαν γι' ἀμοιβή νά ζῆ σέ πειθαρχία.

276

Θεμέλιο τοῦ σύμπαντος εἶναι ἡ ἀρμονία.
Χωρίς αὐτή δέν κατοικεῖ στή γῆ εὐδαιμονία!
Κι' ἐσύ μαζί θά περπατᾶς μέσα στή συμφωνία,
πού ὁ Θεός ἐθέσπισε τοῦ κόσμου κοινωνία.

277

Ἵ Ολους νά ὀδηγεῖς σέ συμπεριφορά ἀγία!
Καί θά ἔσαι πάντα δύναμη μέσ στή δημιουργία.
Κανείς δέν θ' ἀντιμάχεται τή θεία δεσποτεία
στήν πανοπλία τοῦ Θεοῦ κατέχεις τά πρωτεῖα!

ΦΟΒΟΣ

278

Πολύ εὐχαριστῶ, καλές κι' εὐγενικές Κυρίες,
πού μέ τιμάτε ἀληθῶς, χωρίς κατηγορίες!
Τό ἤξευρα πῶς δέχεσθε τοῦ Φόβου σημασία,
ἔστω κι' ἂν δέν συγκρίνομαι μέ σᾶς ὡς παρουσία.

279

Γι' αὐτό ἦλθα στό σπίτι σας, χωρίς καμμιᾶ δειλία
πού μ' ἀποδίδει τήν τιμή καί τήν ἀγνή φιλία!
Γιατί μέσ στόν προορισμό πού ὁ Θεός μᾶς τάζει
εἴμαστε ὅλοι ἔντιμοι σ' ὑπακοή πού βάζει.

*

280

*Ἡ πόρτα ζανακτύπησε μέ δύναμη μεγάλη
κι' ὄλοι τους στρέψανε μαζί μέ φόρα τό κεφάλι.
Ποιός τούς κτυποῦσε δυνατά κι' ἤθελε νά περάσει;
“ Ἐμπρός”, τοῦ εἶπανε κι' αὐτοί, σ' ἀπάντηση μέ βίαση.*

281

*Ἡ πόρτα ἀνοιξε μ' ὄρμη. Ὁ Νόμος εἶχε φτάσει!
Κύτταξε ὄλους αὐστηρά δίχως κραυγή καί φράση.
Μέ νεῦμα μόνο θέλησε τή σιωπή νά σπάσει
κι' ἔβγαλε ἀπ' τήν τσέπη του ἔνταλμα νά μοιράσει!*

*

ΑΓΑΠΗ

282

΄Ο Νόμος ἀπεφάσισε μέ νόμο νά μέ πιάσει.
΄Αλλά ὁ Νόμος δέν μπορεί ΄Αγάπη νά δικάσει.
Γιατ' ἡ ΄Αγάπη ἄφησε τόν Νόμον νά περάσει,
δέν ἔκανε παράβαση στοῦ νόμου του τή δράση.

ΝΟΜΟΣ

283

Κι' ὅμως, ΄Αγάπη, τό ζητᾶς Νόμο νά καταργήσεις.
Εἶμαι ὁ Νόμος καί ζητῶ μέ σεβασμό νά ζήσεις.
΄Ολο τό σύμπαν ὁ Θεός μέ νόμους ἔχει στήσει
καί δίχως νόμους δέν μπορεί νά ζῆ καί νά ἰσχύσει.

ΑΓΑΠΗ

284

Τό ξέρω, Νόμε, πῶς ζητᾶς τόν Νόμο νά συστήσεις
καί δέν μπορείς στούς νόμους σου γι' ΄Αγάπη νά μιλήσεις.
΄Εν τούτοις, Νόμε, θά στό πῶ, ὅσο κι' ἄν δέν τό θέλεις:
Γιά τήν ΄Αγάπη πολεμᾶς, γι' αὐτό τούς καταγγέλλεις.

285

΄Εστω κι' ἄν δέν σ' ἀκολουθῶ μέ νόμους νά τούς πείσω,
ἔχω τό βλέμμα ἀγαθό, ποτέ δέν θ' ἀστοχήσω.
Γιατί, ὦ Νόμε, ξέρε το, ὅσο κι' ἄν σ' ἐξοργίσω
πῶς εἶν' ὁ κόσμος σου νεκρός, ἐάν ἐγώ δέν ζήσω!

286

΄Εγώ σοῦ δίνω νόημα στή θεία σου πορεία
κι' ἐγώ θά στέκω πλάι σου στόχος καί εὐκαιρία.
Δέν ἔχω, Νόμε, δύναμη μαζί σου νά τά βάλω,
ἐν τούτοις εἶμαι νόμος σου κι ὡς νόμος σου προβάλλω!

*

287

*Ἡ πόρτα, πάλι, ἀνοιξε μέ κάποια ψυχραιμία
καί ἡ Σοφία φάνηκε, μέ θάρρος κι' ἠρεμία.
Τούς κοίταξε παράξενα μέ κάποια ἀπορία
γιατί στο ὕ Νόμου τή ματιά ζούσανε τιμωρία.*

*

ΣΟΦΙΑ

288

*ᾠ! πόσο πάλι χαίρομαι, φίλοι, ἀγαπημένοι!
Καθεῖς μας νοιώθει εὐτυχῆς παρέα σας νά μένει.
Ἦλθα ἐδῶ νά ξαναδῶ καί πάλι τήν Ἄγάπη,
πού μᾶς κερνᾶ χαρά κι' εἶναι καί τῆς ζωῆς τό χάπι!*

289

*Κοντά της μόνον σάν γυρνῶ νοιώθω πώς ἀνασαίνω.
Δέν νοιώθω λάθος, μαρασμό σέ δισταγμό νά μπαίνω.
Τά χέρια της σάν κυβερνοῦν προσφέρουν εὐτυχία
καί καταργοῦν τόν πόνο μας καί κάθε δυστυχία!*

ΑΓΑΠΗ

290

*Εὐχαριστῶ πού ἦλθατε καί τά καλά σας λόγια!
Μόνο μαζί σας ξεπερνῶ τοῦ πόνου μοιρολόγια!
Τό πνεῦμα σας τερπνό, τοῦ κόσμου καταφύγιο
κι' ἀποτρέπει στή ζωῆ τοῦ Νόμου τό μαστίγιο!*

291

Εἶσθε Σοφία τ' ἀγαθό, τ' ἀνθρώπου εὐτυχία,
ν' ἀκολουθεῖ ἀνώδυνα ζωῆς ἐπιτυχία!
Καί μέ τόν ἔπαινο νά ζῆ κι' ὄχι τήν Ἄμαρτία
πού κυβερνᾶ γιά τό κακό καί ζῆ μέ ἀπιστία.

292

Ἐγώ μαζί σας μόνο ζῶ, χωρίς ἐσᾶς πεθαίνω,
δέν ἔχω ἄλλον νά μπορῶ μαζί του ν' ἀνασαιίνω!
Ἐσεῖς μ' ἐμπνέετε καλό καί ὁμορφιά νά βλέπω
καί τή ζωή νά προσπαθῶ μέ τό καλό νά τέρπω!

293

Μέ τό πνεῦμα τῆς Σοφίας κι' ἀγάπη ἀληθινή,
μοναδική παρηγορία στοῦ Νόμου τήν ποιηή!
Μέ τή σοφία κέρδισα κάθε λογῆς ἀξία
καί τούς χαρίζω στή ζωή χαρά καί εὐεξία!

294

Μέ τή σοφία σας θά ζῶ γιατί εἶσθε ἡ χαρά μου,
νά ζῶ στήν εὐλογία σας γιά τήν ἀναψυχή μου!
Γιατ' ἡ Ἀγάπη σᾶς τιμᾶ, ἀγάπη νά μοιράζει
κι' ὅταν μαζί σας κυβερνᾶ τόν κόσμο τόν ἀλλάζει!

295

Ἡ Ἀγάπη εἶναι δύναμη μαζί μέ τή Σοφία
καί καταργοῦν ἀπό κοινού τοῦ κόσμου ἀτροφία!
Γι' αὐτό κανεῖς δέν μάς νικᾶ οὔτε ἡ Ἄμαρτία,
κι' ἄς ἐπιδρᾶ γιά τό κακό στόν νοῦ μέ γοητεία.

ΣΟΦΙΑ

296

Τό ξέρω πόσο μ'ἀγαπᾶς κι' εἶς' ἀφιερωμένη
κι' ὄτ' ἡ Ἀγάπη μέ τιμᾶ καί πάντα μέ εὐφραίνει!
Τό γεγονός πώς μέ τιμᾶς κι' εἶς' ἀφοσιωμένη
ν' ἀκολουθεῖς τόν δρόμο μου ὅ,τι καί νά συμβαίνει

297

Γιατί ἡ Σοφία, ἐγώ, εἶμαι παρηγορία
γιά ὄσους μέ ἀκολουθοῦν κι' ἄρνοῦνται τή μωρία
κι' ἀναγνωρίζουν τό καλό κι' ἀκολουθοῦν πορεία,
πού καταργεῖ τή συμφορά καί τήν ταλαιπωρία!

298

Ἐγώ θά στέκω πλάι τους, πάντα, καί θά τούς κράζω,
μέ τήν ἐλπίδα νά σταθοῦν ν' ἀκούσουν τί τούς τάζω:
Μέ τή σοφία πού σκορπῶ μόνο στό περασμά μου
εἶναι γιά ὅλους ἡ ζωή κι' εἶναι κληρονομιά μου!

ΑΓΑΠΗ

299

Εἶθε, Σοφία μου καλή, ὁ κόσμος νά τό μάθει
πώς ἡ Σοφία μοναχά τοῦ ἀφαιρεῖ τά πάθη!
Καί στή σοφία σας θά βρεῖ κάθε παρηγορία,
τή λύση πού ἀναζητᾶ μόνο στήν εὐκαιρία.

ΦΟΒΟΣ

300

Μπράβο, κυρίες μου ἔντιμες, μαζί σας ἀπορῶ,
γιατί κι' ἐγώ στό πνεῦμα μου σοφία ἐκπληρῶ!
Ἄλλά δέν εἶναι ὁ φόβος μου τιμή καί ἀγαθό...
γι' αὐτό κι' ἐσεῖς δέν θέλετε τό κῦρος μου νά ὀρθῶ.

301

Κι' ὅμως, κυρίες μου καλές, μοῦ κάνειτ' ἀδικία
κι' ὅταν μαζί σας θά βρεθῶ φαντάζω ὡς Κακία.
Δέν εἶν' ὁ Φόβος ἀρετὴ καί τοῦ Θεοῦ σοφία;
Γιατί στὸν κόσμο κρίνεται δειλία κι' ἀσοφία;

ΣΟΦΙΑ

302

ᾠ Φόβε, εἶν' ἀστόχαστο νά κρίνεις μ' ἀπορία:
ᾠ Οτι ὁ Φόβος κρίνεται τοῦ κόσμου τιμωρία,
ἀφοῦ ὁ Νόμος προκαλεῖ τοῦ Φόβου παρουσία
κι' ὁ Φόβος εἶναι πού τηρεῖ τὸν Νόμο σ' ἐξουσία.

303

Εἶσαι τοῦ Νόμου δύναμη, τοῦ Νόμου σημασία,
γι' αὐτό κρατοῦν τά χέρια σου τοῦ Νόμου προστασία.
Κι' εἶναι ὁ Φόβος τύραννος σέ καθ' ἀποστασία
καί μέ τὸν φόβο ἐκπληροῖ Νόμου ὑπηρεσία.

ΦΟΒΟΣ

304

Εὐχαριστῶ, Κυρία μου, πού θέλετε νά πῆτε
πῶς εἶμ' ὁ Φόβος καί γι' αὐτό στὸν Νόμο θά μέ βρῆτε.
Γιατ' εἶμαι πράγματι αὐτό ὁ Φόβος πού καλεῖτε
κι' εἶμαι τοῦ Νόμου στήριγμα, ὁ νόμος νά τηρεῖται.

ΝΟΜΟΣ

305

Εὐχαριστῶ, Κυρίες μου, καί μένα πού τιμᾶτε,
μά δέν ζητῶ στόν φόβο του τούς νόμους νά φυλάττε!
Γιά τό καλό σας τό ζητῶ τούς νόμους νά τηρεῖτε,
ἀδύνατον χωρίς αὐτούς τόν κόσμον σας νά βρῆτε.

306

Ἴ Αλλά ἐγώ δέν συμφωνῶ στοῦ Φόβου παρουσία,
γιατί ὁ Φόβος προκαλεῖ σ' ὅλους ἀπελπισία.
Τόν ἄνθρωπο μόνο καλῶ νά ζῆ σέ πειθαρχία
κι' ὅταν στούς νόμους μου θά ζῆ, παύει ἡ ἀναρχία.

307

Δέν εἶν' ὁ φόβος πού ζητῶ νά βάλω στήν καρδιά σας,
εἶμαι ὁ Νόμος πού ζητῶ νά ζῶ γιά τή χαρά σας!
Χωρίς ἐμένα δέν μπορεί κανείς νά ἐπιζήσει.
Ἴ Ἡ Χάρη καί ἡ Ἄρετή μέ μένα θά νικήσει!

ΣΟΦΙΑ

308

Ἴ Ἐν τούτοις, εἶναι ἀληθές ὁ Φόβος πῶς δαμάζει,
δίχως τόν Φόβον δέν μπορεί ὁ Νόμος νά προστάζει.
Κι' εἶν' ὁ Φόβος δύναμη στοῦ Νόμου τήν ἐξουσία,
νά δέχονται οἱ ἄνθρωποι Νόμου ἐπιστασία.

ΑΓΑΠΗ

309

Ἴ Αλλά ἡ ὥρα πέρασε καί τό στομάχι παίξει,
σᾶς προσκαλῶ νά κάτσετε μαζί μου στό τραπέζι.
Τά φαγητά π' ἐτοίμασα ὅλοι τά προτιμᾶτε.
Εἶν' ἐλαφρά κι' εὐχάριστα στή γεύση π' ἀγαπᾶτε!

ΦΟΒΟΣ

310

Ἐγώ, κυρίες μου καλές, πρέπει ν' ἀποχωρήσω,
γιατί ὡς Φόβος προτιμῶ μονάχος μου νά ζήσω.
Ἡ παρουσία μου ἐδῶ ὅλους ἀναστατώνει
καί δέν ζητῶ ἢ κρίση μου μαζί σας νά κερῶνει.

311

Μοῦ εἶναι δύσκολο πολύ κοντά σας ν' ἀναπνεύσω.
Μέσα στόν κόσμο σας νά ζῶ, μαζί σας νά παλεύσω.
Εἶσθε ἐνάρετες, καλές, δέν ζητε μ' ἀμαρτία,
ᾧστε τόν Φόβο νά 'χετε στοῦ Νόμου τά πρωτεῖα.

*

312

*Κι' ὁ Φόβος ἀπεχώρησε ἄλλοῦ νά ἀναπνεύσει.
Τραπέζι ἀγάπης στρώνουν κι' αὐτός δέν ἔχει θέση.
Μέσα στό φῶς πῶς νά σταθεῖ καί στής χαρᾶς τή σκέψη;
Ἄν ὁ κόσμος του κι' ἡ μοναξιά τοῦ πρόσφεραν τήν τέρψη.*

*

ΝΟΜΟΣ

313

Ἐγώ, Κυρίες, χαίρομαι μαζί σας νά καθίσω,
γιατί εἶσθε οἱ ἀρετές πού θέλω νά γνωρίσω.
Ἔστω καί ἄν διαφωνῶ στόν οἶκτο τῆς Ἀγάπης,
ἐν τούτοις δέν διαφωνῶ στό πνεῦμα τῆς Ἀγάπης!

314

Γι' αυτό ύπάρχω στή ζωή τόν Νόμο νά τιμήσω,
τίς ἀρετές καί τό καλό στόν κόσμο νά συστήσω.
Τόν οἶκτο ὁμως δέν τιμῶ καί χάρη δέν θά κάνω
Εἶμαι ὁ Νόμος-τιμωρός, ὅλους νά συμμορφῶνω.

ΛΟΓΟΣ

315

Ἦ Νόμε ἀξιοσέβαστε πού τάξη ἐπιβάλλεις
κι' ὅλα μέ νόμους κυβερνᾶς καί νόμους μᾶς προβάλλεις.
Γιατί μέ νόμους δέν μπορείς χαρά νά μεταδώσεις
καί μέ τοῦ Νόμου τή ζωή ἀγάπη νά στεριώσεις;

316

Στέκεις σάν δένδρο ἄκαρπο μέσα στήν ξηρασία
κι' ὄχι σάν δένδρο εὐκαρπο μ' ἀγάπης παρουσία.
Κι' ἄν εἶσαι σύ ἡ δύναμη στή θεία ἐξουσία
δέν εἶσαι σύ ἡ δύναμη στή θεία δοξασία.

317

Γι' αυτό, ὦ Νόμε, ζήτησα μαζί σου νά μιλήσω,
δέν καταργῶ τούς νόμους σου Ἐγάπη ἄν συστήσω.
Ἡ Ἐγάπη ἀκολουθεῖ τοῦ Νόμου μαρτυρία
νά προλαμβάνει θύματα στοῦ Νόμου τήν πορεία.

318

Καί ὁ Θεός μ' ἀπέστειλε τή χάρη Του νά δώσω
κι' ἀπό τοῦ Νόμου τά δεσμά τόν κόσμο Του νά σώσω.
Ἡ Χάρη εἶναι βάλσαμο στοῦ Θάνατου τήν πάλη
κι' ὄχι ὁ Νόμος πού ζητᾶ τή Χάρη ν' ἀποβάλλει.

319

Γιατί του Νόμου ή δουλειά είναι νά κατακρίνει
κι' από του Νόμου τήν όργή κανείς δέν θ' άπομείνει.
Τό ξέρεις, Νόμε, δέν μπορείς νά βγάλεις τήν όδύνη
γιατ' ή 'Αγάπη πρόσφερε στόν κόσμο τήν ειρήνη!

320

Γι' αυτό έσύ άπήτησες μέ του σταυρου τή δύνη
νά δώσω μέ τό αίμα μου στόν κόσμο τήν ειρήνη,
ώστε τό έλλος νά ζή κι' ή Χάρη νά βασιλεύει
κι' ό Θάνατος νά μή μπορεί ποτέ νά κυριεύει!

321

'Αλλά έγώ πού σήκωσα του νόμου σου τά βάρη,
τόν νόμον σου δέν θ' άνεχθώ τόν τόπον νά μου πάρει.
Γιατί, ώ Νόμε, κι' άν ζητάς του κόσμου πειθαρχία,
χωρίς άγάπη κυβερνάς μέ Νόμου άυταρχία...

322

"Ο,τι άπήτησες, λοιπόν, μέ αίμα νά πληρώσω,
σου τό έπλήρωσα και ζώ τόν κόσμο νά λυτρώσω!
Θά σέβομαι και θά τιμώ του Νόμου σημασία,
γιατί ό Νόμος συνεργεί στ' ανθρώπου προστασία.

323

"Αν κι' ή 'Αγάπη σέβεται του Νόμου έξουσία
και πάντοτε συνηγορεί στού Νόμου παρουσία,
γιατί ό Νόμος μάχεται του κόσμου άποστασία,
έν τούτοις, δέν κατανοεί 'Αγάπης σημασία.

324

Ὁ Νόμος εἶναι ἀπόλυτος, ποτέ δέν συμμετέχει,
ὥστε μ' ἀγάπη νά μιλά, μ' ἀγάπη νά ἐλέγχει.
Μένει σκληρός κι' ἀπόλυτος καί νόμους ἐπιβάλλει
καί μέ τοῦ Νόμου τή ζωή Ἁγάπη δέν προβάλλει.

325

Γι' αὐτό μ' ἀγάπη δέν ζητᾶς τοῦ κόσμου πειθαρχία,
μόνο τόν Νόμον προωθεῖς νά στήσει μοναρχία
καί μέ τούς νόμους σου κρατᾶς τόν νοῦ τους σέ δουλεῖα
ἀλλ' ἡ Ἁγάπη κατακτᾶ μ' ἀγάπη καί φιλία!

326

Μέ τήν Ἁγάπη πάντοτε τό πνεῦμα τους λυτρώνει,
ἐνῶ ἐσύ ὅταν περνᾶς τό πνεῦμα τους παγώνει.
Μέ τήν Ἁγάπη ὅταν ζῆ ὁ νοῦς τους θά ξυπνάει
κι' ὄχι στοῦ Νόμου τή ζωή ὁ νοῦς τους νά γερνάει.

ΣΟΦΙΑ

327

Τό ξέρω, Λόγε, πώς μάς λές πάντοτε τήν ἀλήθεια
ἀλλά τοῦ Νόμου ἡ ἐντολή δέν εἶναι κακοήθεια.
Διά τοῦ Νόμου ὁ Θεός τό σύμπαν ἔχει πλάσει
καί μέ τούς νόμους του θά ζῆ κι' αὐτός θά διατάσσει.

328

Γιατ' ἡ Ἁγάπη δέν θά ζῆ μόνη καί θά ρεμβάζει,
εἶναι κι' ὁ Νόμος πού θά ζῆ στό σύμπαν νά προσταῖζει.
Κι' ἂν ἡ Ἁγάπη δέν μπορεῖ μέ νόμο νά γιορτάζει,
ἔτσι κι' ὁ Νόμος δέν μπορεῖ μ' ἀγάπη νά δικάζει.

329

Ἐκάστου ἡ ἀποστολή δέν καταργεῖ τόν ἄλλον,
ἐν τούτοις ὡς ἀποστολή ἀλλάζει περιβάλλον.
Κι' εἶν' ὁ καθέννας ἄξιος σ' αὐτό π' ἐπικαλεῖται
ἀλλά δέν εἶναι συνετό νά θέλει νά ἡγεῖται.

330

Τοῦ Νόμου ἡ ἀποστολή τόν νόμο θά συστήνει
καί τῆς Ἁγάπης ἡ ζωὴ ἀγάπη θά προτείνει.
Μέ τήν ἀγάπη της κανεῖς ὅλα τὰ ὑποφέρει
κι' ὅταν μ' ὑπακοή θά ζῆ ἀγάπη θά προσφέρει.

331

Ἐμπρός, ἀγαπητοί, ἄς ξαναδώσουμε τὰ χέρια
κι' ἄς παύσει ὁ διχασμός στοῦ Νόμου τὰ καρτέρια.
Γιατ' ἡ Ἁγάπη δέν μπορεῖ τόν Νόμο ν' ἀκυρώσει,
χωρίς τοῦ Νόμου τῆ ζωὴ κανεῖς δέν θά τῆ νοιώσει.

332

Ἄς εἶναι στήριγμα, τοῦ σύμπαντος σοφία!
Καί ἡ Ἁγάπη εἶναι ζωὴ, ὄχι φιλοσοφία!
Γιατ' ἡ Ἁγάπη διατηρεῖ τό σύμπαν σ' ἀρμονία,
ἔστω κι' ὁ Νόμος ἄν κρατᾶ τοῦ σύμπαντος ἡνία.

*

333

Ἡ πόρτα πάλι ἤχησε πῶς κάποιος περιμένει
κι' ἔσπευσε πρώτη ἡ Χαρά νά δεῖ ποιός ἀναμένει.
Καί ἡ Χαρά ἀλλάλαξε σάν εἶδε τῆ Μετάνοια
κι' ἐκτύπησε τὰ χέρια της πού ἤχησαν οὐράνια!

334

“ ὦ τί παρηγοριά γιά μάς, Ἀγάπης ἡ συμπόνια,
πού πρόσφερε τή χάρη της γιά μιά ζωή αἰώνια!”
Ὅλοι τότε σηκώθηκαν νά τήν ὑποδεχθοῦνε
καί μέ φιλιὰ καί ἀγκαλιές ὄλοι τους τήν τιμοῦνε.

335

Ἡ Μετάνοια στάθηκε γιά λίγο ζαφνιασμένη
πού ἔτυχε ὑποδοχῆς μ' ἀγάπη ποτισμένη!
Τούς κοίταζε κατάπληκτη, στό βλέμμα σαστισμένη
καί ὕψωσε φωνή χαρᾶς κι' εἶπε εὐτυχισμένη:

*

METANOIA

336

Δέν ἤξευρα πώς θέλατε νά βρίσκομαι μαζί σας,
νά φαντασθῶ τόση τιμή γιά μένα στήν ψυχή σας!
Δέν εἶμαι ἄξια γιά σᾶς πού μέ κυττᾶτε τώρα
οὔτε κι' ἀνταποκρίνομαι στής δόξης σας τά δῶρα!

337

Ἀσήμαντη, καί κατοικῶ στής Ἀμαρτίας χώρα,
πού δέν γνωρίζει τό καλό καί ἀμαρτάνει σφόδρα!
Κατάκοπη παντοῦ γυρνῶ, ποτέ δέν ξαποσταίνω
κι' ἀπ' τή νυχτιά ὡς τήν αὐγή τούς κράζω καί παθαίνω.

338

Κι' ἄν μέ ἀγάπη συναντῶ ὄλους νά μέ ἀκοῦνε
καί γιά μετάνοια τούς μιλῶ, αὐτοί δέν ὑπακοῦνε.
Ὅταν στή χάρη τούς καλῶ τόν οὐρανό νά δοῦνε,
αὐτοί γελοῦν εἰρωνικά, τόν δρόμο τους τραβοῦνε.

NOMOS

339

Χαίρω στή διαπίστωση, πού κάνατε, Μετάνοια,
κι' ἐγώ γι' αὐτό διαφωνῶ στής ἀνοχής τήν εὐνοια.
Ὅταν ἐγώ τούς τιμωρῶ μέ δικαιοκρισία,
ἐσεῖς μέ βρίσκετε σκληρό π' ἀσκῶ τήν ἐξουσία.

340

Γιατί δέν προσπαθῶ κι' ἐγώ Ἁγάπη νά συστήσω
κι' ὅπως ἐσεῖς τό θέλετε νόμους νά καταργήσω.
Γι' αὐτό θά μείνω ἀυστηρός πάντα νά παίρνω μέτρα
κι' ὡς δίκαιος θά σέβομαι τῆς κρίσεως τήν ὥρα.

METANOIA

341

Ἁλήθεια, Νόμε, δέν μπορῶ μαζί σας νά μιλήσω.
Εἶσθε σκληρός κι' ἀδυνατῶ στόν κόσμο σας νά ζήσω.
Γι' αὐτό καί βρίσκομαι ἐδῶ στό σπίτι τῆς Ἁγάπης,
γιατί αὐτή μ' ἐλύτρωσε ἀπ' τή ζωή τῆς λύπης!

342

Τό ξέρω, Νόμε, πώς ἐσεῖς ὅλους περιφρονεῖτε
κι' ἐμένα δυστυχῶς ἀνούσια μέ θεωρεῖτε.
Κι' ὅμως ἐγώ δέν προσπαθῶ τυχαίως νά λυτρώσω,
γιατ' εἶμαι ἡ Μετάνοια πού θέλω νά τούς σώσω.

NOMOS

343

Ἐμένα, ἐπιτρέψτε μου, τώρα ν' ἀποχωρήσω,
γιατί κι' ἐγώ ἀδυνατῶ Μετάνοια νά τιμήσω.
Γιατί μέ τή Μετάνοια θά δίνω μαρτυρία
πώς δέχομαι παράβαση καί παύω τιμωρία!

344

Γι' αυτό δέν τό στοχάζομαι τούς νόμους μου ν' αφήσω
κι' οὔτε θά κάνω στόχο μου γιά χάρη νά μιλήσω.
Εἶμαι ὁ Νόμος καί ζητῶ τούς νόμους νά συστήσω,
καί μέ τούς νόμους προσπαθῶ ὅλους νά συνειτίσω.

*

345

Κι' ὁ Νόμος ἀπεχώρησε ἀγέρωχα καί κρύα
ν' ἀκολουθεῖ μ' ἀπόφαση τοῦ Νόμου τιμωρία.
Γιατί τόν Νόμον πίστευε ὡς μόνη ἐξουσία,
πού εἶχε δύναμη ν' ἀσκεῖ στόν κόσμον προστασία.

346

Κανείς δέν τοῦ ἀπήνητησε. Σκύψανε τό κεφάλι.
Γιατί τοῦ Νόμου ἡ φωνή ἦταν σκληρή καί πάλι.
Κι' ὅλοι μαζί κατάλαβαν τοῦ Νόμου σημασία:
Μένει σκληρός κι' ἀπόλυτος, δέν ἔχει ἀμνησία.

347

Καί πάλι ξανακάθισαν γύρω ἀπ' τό τραπέζι
δίχως τοῦ Νόμου τή ματιά, πού κρίνει καί δέν παίζει.
Κυττάχτηκαν εὐχάριστα πού ἔμειναν πιά μόνοι
δίχως τοῦ Νόμου τήν ὀργή, τοῦ Νόμου τό τιμόνι.

*

ΑΓΑΠΗ

348

Ὅλοι ἐμεῖς τώρα ἐδῶ, ἄς κάνουμε παρέα
δίχως τοῦ Νόμου τή φωνή πού ἀντηχεῖ μοιραία!
Εἶμ' ἡ Ἀγάπη πού ζητῶ μ' ἀγάπη νά νικήσω
κι' ὄχι τόν Νόμο τόν σκληρό στόν κόσμον νά συστήσω.

ΛΟΓΟΣ

349

Κι' ἐγὼ μαζί σας συμφωνῶ, πού κρίνετε μ'ἀγάπη!
Ἡ Ἀγάπη εἶναι δύναμη! Εἶναι τό φῶς πού λάμπει!
Καί θά νικεῖστε τό κακό μ' Ἀγάπης ἐξουσία,
γιατί καθεῖς μας θέλγεται σ' Ἀγάπης παρουσία!

ΧΑΡΑ

350

Κι' ἐγὼ μαζί σας χαίρομαι πού εἶσθε ἡ Ἀγάπη!
Ἡ Ἀγάπη εἶναι χαρά καί τή ζωή μας τέρπει!
Χωρίς Ἀγάπη ποιός μπορεῖ μέσ στή ζωή νά χαίρει,
τήν εὐτυχία νά ζητᾶ στοῦ μόχθου τό καρτέρι;

ΕΛΠΙΔΑ

351

Κι' ἐγὼ Ἀγάπη σκέπτομαι γιατί εἶμαι ἡ Ἐλπίδα!
Σ' ὅλους Ἀγάπη συνιστῶ, ὡς θεία τους πυξίδα!
Στόν πόνο παραστέκομαι μ' ἀγάπης ἡρεμία
καί καρτερῶ εἰρηνικά μ' ἐλπίδα, νηνεμία!

ΠΙΣΤΗ

352

Κι' ἐγὼ στήν πίστη μου τηρῶ Ἀγάπης προστασία,
γιατί ἡ Πίστη ὀδηγεῖ ὅλους σ' ἀθανασία!
Χωρίς Ἀγάπη πῶς μπορῶ τήν πίστη μου ν' ἀσκήσω;
Ἡ πίστη μου γι' αὐτό τιμᾶ Ἀγάπη νά συστήσω.

ΦΡΟΝΗΣΗ

353

Εἶμεθα ὄλοι πράγματι Ἐγάπης ὑπηρεσία,
γιατ' ἡ Ἐγάπη πρόσφερε ζωὴ κι' ἀθανασία!
Γι' αὐτό καί τὴν ἀναζητῶ κι' Ἐγάπη μόνο θέλω
κι' ὅπου βρεθῶ κι' ὅπου σταθῶ Ἐγάπη θ' ἀναγγέλλω!

354

Ἡ Φρόνηση στὸν κόσμον τῆς ἀγάπῃ θά ἐκφράζει
κι' εἶναι στή Φρόνηση χαρὰ ἀγάπῃ νά μοιράζει!
Γιὰ τὴν ἀγάπῃ τῆς θά ζῆ κι' ἀγάπῃ θά προστάζει
κι' εἶναι στή Φρόνηση τιμὴ Ἐγάπῃ νά δοξάζει!

ΑΓΑΠΗ

355

Μαζί σας νοιώθω σήμερα πῶς εἶμαι μακαρία
κι' εἶσθε γιὰ μένα ἡ χαρὰ καί ἡ παρηγορία!
Δέν εἶμαι τώρα στή ζωὴ χωρὶς τιμὴ κι' ἀξία!
Τιμὴ ἔχω ἀθάνατη Σοφίας ἀνταξία!

ΑΛΗΘΕΙΑ

356

Εἶν' ἡ Ἐγάπη πράγματι ἡ μόνη εὐφροσύνη
πού μέ ἀγάπῃ κατακτᾶ τοῦ Νόμου τὴν εὐθύνη.
Κι' ὅλες ἐσεῖς οἱ χάρες τῆς γι' Ἐγάπῃ θά μιλάτε
κι' ὅλους τοὺς νόμους τῆς ζωῆς μ' ἀγάπῃ θά νικᾶτε!

357

Γιατ' ἡ ἀγάπῃ τῆς μᾶς ζῆ κι' αὐτὴ μᾶς ἀναφέρει
ὅτι τό σύμπαν Του θά ζῆ ἀγάπῃ νά προσφέρει!
Γιατί ὁ Νόμος ν' ἀρνηθῆ Ἐγάπῃς παρουσία,
ἀφοῦ ἡ Ἐγάπῃ σέβεται τοῦ Νόμου ἐξουσία;

358

Ώστε ὁ Νόμος δέν μπορεῖ Ἐγάπη ν' ἀποβάλει,
ἀφοῦ ἡ Ἐγάπη ὅπου ζῆ τόν Νόμο δέν προσβάλλει.
Μέ τήν Ἐγάπη ἔλκωνται τά σύμπαντα τοῦ κόσμου
νά μή φοβοῦνται τήν ποινή στή μάχαιρα τοῦ Νόμου.

359

Κι' ἄν εἶν' ὁ Νόμος δύναμη στοῦ σύμπαντος τή φύση
δέν εἶν' ὁ Νόμος ἡ χαρά στοῦ σύμπαντος τήν κρίση.
Ἡ Ἐγάπη εἶναι τό φῶς τοῦ ἡλίου μέσ στην πλάση
καί καταργεῖ τόν θάνατον, ὁ Ἄδης νά ξεχάσει!

ΑΓΑΠΗ

360

Ἀλήθεια μου, σ' εὐχαριστῶ, γιὰτ' εἶχα στενοχώρια
ἀπό τοῦ Νόμου τήν ὀργή, τοῦ Νόμου κατηγορία.
Τιμή τά λόγια σας αὐτά μοῦ πρόσφεραν αἰῶνια,
πῶς ἡ Ἐγάπη δέν κρατᾶ στή σκέψη καταφρόνια!

ΛΟΓΟΣ

361

Κι' ἐγώ μαζί σας χαίρομαι πάντοτε νά μιλάω,
μέ τήν ἀγάπη σας νά ζῶ τόν κόσμο νά φυλάω.
Χωρίς Ἐγάπη ποιός μπορεῖ ζωή νά ἐννοήσει,
τόν δρόμο του ν' ἀκολουθεῖ καί δίχως ν' ἀστοχήσει;

362

Μέ τήν Ἐγάπη ξέρομε ὅλοι μας ποῦ τραβᾶμε.
Ἡ Ἐγάπη εἶναι ὁδηγός, πού πρέπει νά τιμᾶμε.
Μέ τήν Ἐγάπη ὁ ἄνθρωπος ὅλα τά κατακτάει!
Μέ τῆς Ἐγάπης τή ζωή κακό δέν ἀπαντάει!

363

Καί τώρα ἄς περάσουμε, φίλοι μου, στό σαλόνι
ν' ἀπολαύσωμε ἕνα φίλμ στοῦ κόσμου τήν ὀθόνη.
Εἶναι ταινία σοβαρή τοῦ κόσμου ἢ τραγωδία,
πού ἡ Ἄμαρτία γέννησε κι' ἔπλασε κωμωδία.

*

364

Ὅλοι τόν ἀκολούθησαν καί πῆγαν στό σαλόνι.
Μ' ἔνδιαφέρον στάθηκαν κι' εἶδανε στήν ὀθόνη
τήν Ἄμαρτία πού ἔγενθε τοῦ κόσμου τή μορφή
νά χάσουνε οἱ ἄνθρωποι τή θεία μαρτυρία.

365

Καί μέ ἱκανοποίηση μιλοῦσε καί γελοῦσε,
μέσα στόν κόσμο πού ἔσπεκε συντριμια κι' ἔξεργε ὕσε,
νά μή φοβᾶται τίποτε, ὅλα τά κυβερνοῦσε,
καί σύντομα θά σήκωνε τά βάρη πού κρατοῦσε.

366

Κι' ὁ κόσμος πού τήν ἄκουγε στάθηκε μ' ἀπορία
καί τήν κυττοῦσε αὐστηρά γιατί ἤξερε ἱστορία.
Τῆς Ἄμαρτίας ἡ ζωὴ ἤξερε τί σημαίνει
καί πῶς αὐτὴ ναυάγια στόν κόσμον τους πληθαίνει.

367

Καί μ' ὄλο ὅτι εἶχανε μαζί της ἀμαρτήσαι
κι' εἶχανε ὅλες τίς τιμές τῆς Ἄμαρτίας ζήσει,
δέν τοὺς διέφευγε ἀπ' τόν νοῦ τῆς Ἄμαρτίας κλίση,
κανέναν νά μή σέβεται, ἔστω κι' ἂν τήν τιμήσει.

368

Γιατ' είναι μέσ στή φύση της μέ ψέμα νά δουλεύει,
μέσα στό ψέμα της νά ζή κι' όλους νά κοροϊδεύει.
Κι' όταν κανείς τήν πίστευε στά δίχτυα της πλεγμένους
τόν ἄφηνε στά πόδια της νά σέρνεται δεμένος.

369

Ήταν λοιπόν ἐνήμεροι, ὅλους τί περιμένει
στήν ἁμαρτία της νά ζοῦν καί νά 'ναι δουλωμένοι.
Γι' αὐτό σταθήκανε βουβοί μπροστά της ταραγμένοι
κι' αὐτή τοὺς χαμογέλασε λιγάκι σαστισμένη.

370

Κανείς τους δέν κουνήθηκε. Ἐκείνη πειραγμένη
προσπάθησε νά μιμηθῆ τή φύση τή χαμένη.
Πῶς ἦταν εὐγενής μ' αὐτούς καί στό καλό δοσμένη
ἀφοῦ μαζί της ἦ χαρά κι' ἡ δόξα τοὺς προσμένει.

371

Κανείς τους δέν ἀπήντησε, ἄκουγαν φοβισμένοι
γιά μιὰ ζωὴ πού ζήσανε μαζί κατεστραμμένη.
Κι' αὐτή πού τοὺς κατάλαβε στάθηκε δισταγμένη
ἀλλά τοὺς ἀποκρίθηκε κι' ἄς ἦταν ζαφνιασμένη.

372

Γιατί καί δέν τῆς ἄρεσε νά δείχνει τρομαγμένη.
Ἦθελε μόνο νά μιλά κι' ἡ φόρα νά τήν παίρνει
καί μέσ στή δύνη τῆς ζωῆς ὅλα νά τὰ πλασέρνει,
νά καταφέρνει ἄφοβα ὅλους νά τοὺς μωραίνει.

373

Γι' αυτό πρὸς ὥρα στάθηκε μαζί τους κομπιασμένη,
γιὰ μιὰ στερνή ἀπόφαση πού εἶχε στεριωμένη.
Μέσα στὸν φαῦλο νόμο της νὰ στέκουν καρφωμένοι
κι' ἄς μὴ μπορεῖ τὸν νόμο της κανεῖς νὰ ὑπομένει.

374

Καί μέ τὸν νόμο της νὰ ζοῦν, στὸν νόμο της νὰ μένουν
κι' ὅλοι μέσα στὸν νόμο της ὡς δοῦλοι νὰ πεθαίνουν.
Κι' ὁ νόμος της νὰ ἤγηθε ἰσ' ὅ,τι θὰ τή βολεύει,
αὐτὸς μόνον νὰ κυβερνᾷ κι' αὐτὸς νὰ βασιλεύει.

375

Καί μέ τή σκέψη αὐτή ἢ Ἄμαρτία ἐστάθη
ἀτάραχη καί ἀπαθής... κι' ἡ μάχη δέν ἐχάθη.
Γιὰ τίς τιμές πού ζήτησε κανεῖς δέν ἀντιδράει,
ἀφοῦ αὐτοὶ τή διάλεξαν νὰ ζοῦν μαζί της πλάϊ.

376

Πῶς τώρα νὰ τῆς ἀρνηθοῦν τή θέση στά πρωτεῖα,
ἐνῶ αὐτοὶ τό θέλησαν νὰ ζοῦν στήν ἄμαρτία;
Καί τώρα μήπως θὰ μποροῦν χωρὶς αὐτή νὰ κάνουν,
ἀφοῦ μαζί καλοπερνοῦν κι' ὅλοι τήν καλοπιάνουν;

377

Κι' ἡ Ἄμαρτία ἔμεινε στήν πόλη π' ἐγεννήθη
χωρὶς ἀπογοήτευση καί φόβο πῶς ἠττήθη.
Κι' ἡσυχία ἀπλώθηκε παρά τὸν στεναγμὸν τους,
ἀφοῦ αὐτοὶ τή θέλησαν νὰ εἶν' ὁ θησαυρὸς τους.

378

Τότε ἀκούσθηκε φωνή ἀπ' τ' οὐρανοῦ τὰ ὕψη:
“ Ἡ Ἄμαρτία πέθανε μαζί της καί ἡ θλίψη!
Ἡ Ἄμαρτία ἔσβησε μέ τοῦ Σταυροῦ τήν κρίση
δέν θά ὑπάρξει πιά ποτέ τή γῆ σας νά πλανήσει!”

379

Ὅλοι τότε ἀλλάλαξαν γιά τ' οὐρανοῦ τή χάρη
πώς θά 'σβηγε ἀπό τή γῆ τοῦ πόνου τους τό δάκρυ!
Κι' ἡ Ἄμαρτία στάθηκε βουβή καί σαστισμένη
ν' ἀκούει τή φωνή: “Αἰώνια ἀπωλεσμένη”!

380

Κι' ἡ ταινία τέλειωσε κι' ὅλοι χειροκροτοῦσαν
τά νέα πού ἐμάθανε κι' ὅσες χαρές θά ζοῦσαν.
Καί ἡ Ἀγάπη θά 'μενε μόνη παρηγορία
νά τούς χαρίζει αἰώνια τή θεία σωτηρία!

*

ΑΓΑΠΗ

381

Καί τώρα, φίλοι μου καλοί, ἄς πᾶμε μία βόλτα
νά δοῦμε τήν κρυφή ζωή τή νύχτα μέ τά φῶτα.
Ἔχει μαγεία ἡ ζωή τή νύκτα μέ τά φῶτα
καί ξεγελά τούς ἄφρονες κι' ὅλα τ' ἀπολωλότα!

382

Γιατ' εἶν' ἡ νύκτα φύλακας μέσ στό κακό πού ζοῦνε
καί νοιώθουν ἔτσι ἀσφαλεῖς πώς δέν θά προδοθῶνε.
Κι' ὡς μέθυστοι ἀκολουθοῦν τόν δρόμο τῆς μαγείας
πού τούς στερεῖ ἀπ' τή ζωή καρπούς τῆς εὐλογίας!

*

383

Όλοι μαζί ξεκίνησαν και πήγαν στην πλατεία,
ώστε να δουν από κοντά της νύχτας πολιτεία,
μέσα στα φώτα πού 'λαμπαν και ζούσε η 'Αμαρτία
και καρπωνόταν τ' αγαθά μ' απάτης πειρατεία.

384

Ήταν, αλήθεια, τραγική η νύχτα, όπως πρώτα
κι' ας ήταν τόσο μαγική στη θέα μέ τα φώτα.
Παντού ο φθόνος κι' η ντροπή και τό κακό αντίμα
άκολουθούσανε μαζί το δρόμου της τό δράμα.

385

Γεμάτοι δέος κύτταζαν, μέ φόβο κι' άπορία,
της 'Αμαρτίας τή ζωή μέσα στην έμπορία.
Οί άνθρωποι ν' ακολουθούν τυφλή φιληδονία,
χωρίς ντροπή και σεβασμό μέ πάθος και μανία.

386

Τότ' η 'Αγάπη ύψωσε τό χέρι της να δείξει
μέσα στα φώτα πού 'λαμπαν της 'Αμαρτίας πλήξη.
Δίχως χαρά περνούσανε οί άνθρωποι μαζί της
κι' όλοι στον πόνο μέθαγαν πού σκόρπαγ' η ζωή της.

387

Σέ κάποια, μάλιστα, στιγμή τόν Φθόνο συναντούνε
μ' έρωτικό μειδίαμα κυττώσε να τόν δούνε.
Ήταν κομψός και γρήγορος κι' όλους τούς κατακτούσε
σ' ένα χορό άτέλειωτο το δρόμου του πού ζούσε.

*

ΑΛΗΘΕΙΑ

388

Κανείς δέν ἀντιστέκεται στοῦ Φθόνου ἀδικία
κι' ὅλοι μαζί του περπατοῦν στοῦ Φθόνου τήν κακία,
πού δέν ἀφήνει τίποτε νά μείνει ὡς ἀξία
κι' ἀκολουθοῦν τοῦ Φθόνου τή ζωή, τήν ἀναξία.

ΑΓΑΠΗ

389

Φθόνος καί Κακία ψάλλουν τήν ἴδια ραψωδία,
δέν ἔχουν τέλος καί οἱ δύο, λατρεύουν τραγωδία.
Μόνο σ' αὐτήν εὐφραίνονται κι' αὐτήν ἐπιθυμοῦνε
κι' ὅλο τόν κόσμο προσπαθοῦν στόν πόνο νά κυλοῦνε.

390

Εἶναι γι' αὐτούς μιά ἡδονή καί ἡ χαρά πού ζοῦνε,
νά βλέπουν γύρω τους νεκρούς καί αἶμα νά ρουφοῦνε!
Χωρίς τό αἶμα δέν μποροῦν ἀποστολή νά βροῦνε,
γι' αὐτό καί κάνουν πόλεμο κι' ὅλους τούς ἀπατοῦνε!

ΑΛΗΘΕΙΑ

391

Κι' οἱ δύο εἶναι ἀπίθανοι, πῶς στό κακό ἀνθοῦνε!
Δέν ἀγαποῦνε τό καλό καί μόνο τό φθοноῦνε,
γιά τοῦτο μέσα στή ζωή γιά τό κακό μοχθοῦνε,
μέ τό ποτό τῆς συμφορᾶς τόν κόσμο νά μεθοῦνε.

392

Κανείς δέν ἀντιστέκεται στοῦ Φθόνου τή μανία.
Μ' αὐτόν ὑπηρετοῦν σκοπούς καί κάνουν συμφωνία,
ἐνώ μ' αὐτόν καρπώνονται τοῦ φθόνου τους μωρία,
πού τούς ἀλλάζει τή ζωή στοῦ ψεύδους τή λατρεία.

393

Καί μέ τοῦ Φθόνου τήν ψυχή, πού τό καλό δέν πράττει
καί ἡ Κακία ἀκολουθεῖ τοῦ Φθόνου μονοπάτι.
Γιατί αὐτός τήν ὀδηγεῖ καί τῆς ἐμπνέει πάντα
νά κάνει τό κακό, ν' ἀκολουθεῖ τοῦ Φθόνου στράτα.

394

Γι' αὐτό καθεῖς ἀδυνατεῖ μαζί τους νά τά βάλει.
Κι' οἱ δύο τους εἶναι ἄσπλαχνοι κι' ἀδίστακτοι στήν πάλη
καί πολεμοῦν ἀδάμαστα στήν κάθε εὐκαιρία,
ὅ,τι θά βροῦνε ἀγαθό στοῦ κόσμου τήν πορεία.

395

Κάθε φορά μαζί γυρνοῦν κι' ὄλο μαζί χορεύουν
καί χαίρονται ἀχόρταγα πού τό κακό χαϊδεύουν.
Ἡ κάθε πράξη π' ἐνεργοῦν δέν ἔχει ἄλλη σκέψη,
ὄλα νά τά πετύχουνε γιά τοῦ κακοῦ τή στέψη.

ΛΟΓΟΣ

396

Αὐτά πού λέτε, φίλη μου, ὑπηρετοῦν στ' ἀλήθεια
τή μόνη σκέψη π' ἀγαποῦν καί ζοῦν ἀπό συνήθεια.
Κι' εἶναι μεγάλη συμφορά τοῦ Φθόνου ἡ παγίδα,
πού καταστρέφει τή χαρά, τοῦ κόσμου τήν ἐλπίδα!

397

Δέν ξέρουν τί θά πῆ γι' αὐτούς ἀγάπη κι' εὐτυχία!
Ἐπιζητοῦν καί χαίρονται στήν κάθε δυστυχία
κι' ὑπηρετοῦν ἀτέρμονα τοῦ φθόνου τους κακία
γιά νά ἐκλείψει ἀπ' τή ζωή χαρά κι' εὐδοκία!

ΧΑΡΑ

398

Νομίζω πώς μᾶς εἶδανε κι' ἔρχονται ἀπό πέρα.
Δέν πρέπει ν' ἀνταλλάξωμε μαζί τους “καλημέρα”.
Ἔτσι θά ἀποφύγωμε μαζί τους τά μοιραῖα,
θά εἶναι γιά τήν τάξη μας δυσάρεστη παρέα!

ΑΛΗΘΕΙΑ

399

Δέν ἔχει' ἄδικο, Χαρά, τόσο νά τούς φοβᾶσθε,
εἶν' ἐπικίνδunami κι' οἱ δύο καί πρέπει νά θυμᾶσθε:
Ὁ Φθόνος εἶναι πονηρός καί κρύβει τήν Κακία,
πού τρέφει στά λημέρια του τοῦ Φθόνου προσδοκία.

ΠΙΣΤΗ

400

Σταθῆτ' ἐκεῖ πού κάθεσθε καί μή τούς ἀπαντᾶτε
κι' ἀπό τοῦ Φθόνου τήν ὀργή τή σκέψη σας τραβᾶτε.
Δέν εἶν' ὁ Φθόνος δύναμη νά παύει τίς ἀξίες!
Ὁ Φθόνος εἶναι δύναμη μόνο γιά ἀταξίες.

401

Δέν πρέπει γιά τόν φθόνο του μαζί του ν' ἀσχολεῖσθε
οὔτε καί γιά τόν φόβο του τόν τόπο σας ν' ἀφήσθε.
Γιά τοῦτο ἤλθαμε ἐδῶ τόν κόσμο του νά δοῦμε
κι' ἀπό κοντά νά ζήσωμε τόν κόσμο π' ἀγνοοῦμε.

402

Γιατί τοῦ κόσμου εἴμεθα ὅλοι παρηγορία
κι' ὅταν μᾶς δοῦν θά τρέξουνε νά βροῦν τήν εὐκαιρία,
νά ξαναζήσουνε μέ μᾶς χαμένη εὐτυχία,
πού ὅλους ἀποστερεῖ τοῦ Φθόνου ἐπιτυχία.

ΛΟΓΟΣ

403

Θά πρέπει ν' ἀποφύγουμε τοῦ Φθόνου παρουσία.
ἽΟλοι σας ἀγνοεῖστε τον, μὴ δόστε σημασία.
Θά δεῖτε πῶς θά φύγουνε ἀμέσως ντροπιασμένοι
μέ τό κεφάλι χαμηλά γιά πάντα νικημένοι.

*

404

ἽΟ Φθόνος πού τόν ἄκουσε πλησίασε μέ θάρρος,
τούς κοίταξε εἰρωνικά καί γέλασε σάν Χάρος!
ἽΟλοι σταθήκαν σοβαροί χωρίς νά τοῦ μιλήσουν
ἀλλά καί μέ ἀπόφαση τόν Φθόνο ν' ἀγνοήσουν.

*

ΦΘΟΝΟΣ

405

Ποιός εἶναι ἄξιος, λοιπόν, μαζί μου νά τά βάλει;
ἽΑς δοκιμάσει καί θά 'δεῖ ἄν θά μέ καταβάλει...
ἽΟλοι μέ μένα κατακτοῦν τῆς νίκης τά ἡνία
καί ἀποκτοῦνε δύναμη στοῦ πάθους τή μανία.

406

ἽΕγώ ὁ Φθόνος κυβερνώ τόν κόσμο στήν οὐσία.
Ποιά δύναμη μέ καταργεῖ νά λάβει ἐξουσία,
ἀντί ἐμοῦ νά κυβερνᾶ τοῦ κόσμου κοινωνία,
πού τίποτε δέν σταματᾶ τοῦ Φθόνου τή λαγνεῖα;

407

Κι' εάν τούς κρατώ ἐγώ μέ φθόνου ἐπιθυμία
εἶναι γιατί μέ θέλουνε καί δείχνουν προθυμία
νά ὑπακοῦνε στίς ἀρχές τοῦ Φθόνου πού ζητοῦνε
καί νά καρποῦνται τή ζωή αὐτῶν πού κατακτοῦνε.

408

Ποίος δύναται νά ἐπιδρᾶ στ' ἀνθρώπου τήν πορεία
νά τόν γυμνάζει στή ζωή μέ γνώση κι' ἐμπειρία;
Χωρίς ἐμένα δέν μπορεῖ κανεῖς νά κατακτήσει,
μέ τή δική μου συμβουλή ποτέ δέν θ' ἀστοχήσει.

409

Ὅταν σ' αὐτούς οἱ Ἄρετές γιά τό καλό μιλοῦνε,
αὐτοί θά δυσπιστοῦν σ' αὐτές καί μένα θά ρωτοῦνε.
Γιατί μαζί σας δέν μποροῦν κανένα νά νικήσουν,
τόν ἑαυτόν τους μάχονται κι' αὐτόν θά ἀδικήσουν.

410

Γι' αὐτό μαζί μου προτιμοῦν νά κάνουνε παρέα
γιατί μαζί μου κατακτοῦν τοῦ κόσμου τά ὠραῖα!
Ἐγώ τούς δίνω ἔμπνευση νά ζοῦνε τά μοιραῖα
κι' ὄχι νά μένουν ἄτονοι σάν ξύλινη κεραία.

ΛΟΓΟΣ

411

Ἄληθεια, σοφιστή, ὠραῖο βρήκες παραμῦθι,
ὄλους νά ξεγελάς φρικτά νά ρίχνωνται στή λήθη
καί νά ποθοῦνε τό κακό καί τό κακό νά πείθει,
πώς ζήσανε κι' αὐτοί ζωή π' ἀκολουθοῦν τά πλήθη.

412

Μέσα στό ψέμα βούλιαξαν, στοῦ Φθόνου τή μωρία
κι' ἀκολουθοῦνε ἀφελῶς τοῦ φθόνου σου πορεία.
Καί δέν ἐννόησαν ποτέ πῶς ζοῦνε μ' ἀδικία
κι' ὄτ' ἡ ζωή πού γεύονται τούς μέθυσε κακία.

413

Τό ξέρεις, Φθόνε, δέν μπορεῖς ἐμάς νά μεταπείσεις
καί μέ τούς μύθους πού γεννᾶς ὅλους μας ν' ἀπατήσεις.
Ὅταν τριγύρω σου σκορπᾶς μόνο τή δυστυχία
κι' ἀποκτᾶς μέ τό κακό τοῦ Φθόνου ἐπιτυχία.

414

Τώρα τραβήξου ἀπό μάς. Φύγε ἀπ' τή ζωή μας.
Δέν χάνουμε ποτέ καιρό σέ μύθους καί σέ φήμας.
Ἐκπροσωποῦμε τό καλό καί ζοῦμε μέ ἀλήθεια!
Ἐσύ ἐκπροσωπεῖς κακό κι' ἀπάτης παραμύθια...

415

Καί μή νομῖσεις πῶς μπορεῖς μαζί μας νά τά βάλεις,
μέ τῆς Κακίας τήν ψυχή ὅλα νά μεταβάλλεις.
Θά μείνετε κι' οἱ δύο μαζί ντροπή στήν ἱστορία
κι' ἄς βρῆκες ἀνταπόκριση νά ζῆς μ' ἐλευθερία.

ΦΘΟΝΟΣ

416

Δέν εἶμ' ἐγώ πού σᾶς καλῶ μαζί νά πορευθοῦμε.
Δέν ἔχω τίποτε κοινό μαζί σας γιά νά ποῦμε.
Ἄλλά δέν θ' ἀρνηθῶ ποτέ δική μου σημασία
πού ἀμιλλᾶται τό καλό κι' ἄς ζῆ μέ ἀνταρσία.

417

Κι' ἄν εἴσθε ὅλοι σας καλοί κι' ὅλους στή γῆ τιμᾶτε
δέν εἴσθε ὅμως ἱκανοί τό βίός τους νά φυλάτε,
γιατί μέ τό καλό θά ἐκλείψει ἡ τιμωρία,
πού δρᾶ μέ ἀποτέλεσμα νά κρίνεται ἡ πορεία.

418

Αὐτό πού τώρα βλέπετε τριγύρω νά ποκίλλει
κι' ἡ ὁμορφιά νά φαίνεται λαμπρότερη στήν ὕλη
σέ μένα τό ὀφείλετε πού ὅλα τά σμιλεύω
καί μέ τοῦ φθόνου κίνητρο τόν κόσμο ἐκπαιδεύω.

419

Καί μή μου πῆτε πώς αὐτό δέν εἶναι ἡ ἀλήθεια,
πού ζῆ ὁ κόσμος σήμερα κι' ὄχι ἀπό συνήθεια.
Ἡ ποικιλία κι' ἡ ὁμορφιά εἶν' ἄμιλλα τοῦ Φθόνου
πού ἀμιλλᾶται τό καλό κι' οὔτε καί φθίνει χρόνου.

420

Μόνον ἐγώ θά τούς ξυπνώ τοῦ πάθους τή μανία
νά κατακτοῦν καί νά ξεχνοῦν τοῦ ὕπνου ἀτονία.
Γιά τό καλό τους μάχεται ὁ Φθόνος κι' ἄν μιλήσει
γιά ν' ἀποκτήσουν δύναμη, νά ξεπεράσουν κρίση.

421

Αὐτά τά λίγα μάθετε καί δόστε μου ἀξία
γιατί χαρίζω στή ζωῆ κι' ἐγώ τήν εὐεξία.
Κι' ἄν εἴσαστε οἱ καλοί καί τοῦ οὐρανοῦ σοφία
κι' ἐγώ ὑπηρετῶ στή γῆ νά ζῆ πολυμορφία!

422

Δέν είσθε σείς πού δώσατε στόν κόσμο φαντασία.
Έγώ είμαι πού τούς ξυπνώ τόν νου γιά έργασία.
Κι' άν γίνανε δημιουργοί καί κατακτούν μέ ζήλο
σέ μένα τό όφείλουνε, πού μέ τιμούν ώς φίλο!

423

Δέν είμ' ό Φθόνος του κακού, πού κρίνατε μωρία.
Είμαι ό Φθόνος του καλού πού δίνει ευκαιρία
ν' αποκτούνε δύναμη νά χαίρωνται έμπειρία,
χωρίς ποτέ νά χάνονται κι' άς ζούν ταλαιπωρία.

ΦΡΟΝΗΣΗ

424

Άλήθεια, Φθόνε, γνώρισα του φθόνου σου τό θράσος
άλλ' όχι ότι έγεινες καί του καλού κομπάρσος!
Βεβαίως μέ τόν φθόνο σου όλους άπολωλαίνεις
άλλ' όχι μέ τόν φθόνο σου πώς στό καλό τούς φέρνεις!

425

Γι' αυτό ποτέ δέν μπόρεσα τό ψέμα σου ν' άντέξω
κι' ούτε τό βρίσκω άρεστό στό ψέμα σου νά παίξω.
Τό ψέμα σου είναι φαιδρό, άπατηλό καί λάγνο
κι' όλους τούς άποθράσυνε τό ψέμα σου τό πλάνο!

ΑΛΗΘΕΙΑ

426

Ό Φθόνος κρύβει δύναμη, μεγάλη γοητεία
κι' όλους μαγεύει στή ζωή, πού θέλουν τά πρωτεία
καί δέν στοχάζονται ποτέ τό λάκκο πώς τούς σκάβει
κι' άπ' τή ζωή τήν άγαθή τόν ρόλο τους τόν παύει.

427

Εἶναι μιά δύναμη κακή, ἔστω κι' ἄν γοητεύει
καί μέ τή δύναμη αὐτή τόν κόσμο κυριεύει!
Μέσα στή φρίκη τοῦ κακοῦ τόν κόσμο παρασέρνει
καί τόν κατρακυλᾶ βαθειά καί τό κακό βαθαίνει!

428

Γιατί, ὦ Φθόνε, ξέρε το δέν ἔχεις ἱστορία
νά σου χαρίσει τήν τιμή καί ζῆς γιά τή μωρία!
Γιατί αὐτά πού σέ τιμοῦν καί συνεχῶς καυχᾶσαι
εἶναι πού θά σέ κρίνουνε στόν νοῦ πῶς ἀπατᾶσαι.

429

Καί τώρα ἄς ἀποφύγωμε κάθ' ἐπαφή καί σχέση
νά ξεπεράσωμε δεσμᾶ στόν κόσμο π' ἔχει θέσει.
Γιατί ἡ παρουσία του μόνο κακό μᾶς κάνει
καί δίνει μιά ἐντύπωση πῶς εἴμαστε οἱ πλάνοι.

ΛΟΓΟΣ

430

Κι' ἐγώ μαζί σας συμφωνῶ, καμμία κοινωνία.
Ἡ μετά Φθόνου ἐπαφή ἀρχίζει συμφωνία,
πού στήν ἀρχή δέν φαίνεται τοῦ Φθόνου ἡ μανία
νά μᾶς ἀρπάξει ἀπατηλά τῆς νίκης τά ἡνία.

*

431

*Αὐτά το ὑ εἶπαν κι' ἔφουγαν, χωρίς κανένα τρόπο
κι' ὁ Φθόνος ἔμειν' ἄναυδος νά σεργιανᾶ στόν δρόμο,
χωρίς ἐλπίδα νά βρεθεῖ μαζί τους σ' εὐκαιρία
γιά ν' ἀποκτήσει δύναμη τοῦ Φθόνου πονηρία.*

*

ΑΓΑΠΗ

432

Πράγματι είναι φοβερή τοῦ Φθόνου ἄμαρτία!
Σκορπάει μόνον θύματα τοῦ φθόνου του αἰτία
κι' ὄχι γιατί ἐπιθυμεί τοῦ κόσμου εὐτυχία.
Ἦδύνεται νά ὀδηγεῖ ὄλους σ' ἀποτυχία!

433

Καί τώρα ἄς περάσουμε στὸν δρόμο τὸν μεγάλο
πού θά μᾶς φέρει ἀσφαλῶς σέ κάποιο τόπο ἄλλο.
Ἔχει μεγάλη κίνηση μέ κόσμο πού περνάει,
μέσα στά φῶτα λουζέται κι' ὄλο χαρές κερνάει!

*

434

Ὅλοι μαζί ξεκίνησαν στὸν δρόμο τὸν μεγάλο
νά δοῦν μέ κάποιο δισταγμὸ τοῦ κόσμου περιβάλλον.
Τότ' ἡ Ἀγάπη κοίταξε ὄλους μέ ψυχραιμία
καί μέ χαμόγελο γλυκὸ σκόρπισε εὐθυμία!

435

Τὸ ἴδιο κι' ἡ Χαρά μαζί σ' ὄλους χαμογελοῦσε
καί μ' εὐτυχία ἔβλεπε τὸν κόσμο πού περνοῦσε,
ἡ δέ Ἐλπίδα ἔδειχνε μαζί της πῶς ποθοῦσε,
νά χαίρεται αἰσθήματα κι' ἀγάπη πού διψοῦσε.

436

Ἡ Πίστη μόνο στάθηκε μέ κάποια δυσπιστία:
Πῶς ἦταν δυνατόν νά μπῆ στοῦ κόσμου τὴν ἐστία;
Αὐτοὶ δὲν τὴ θελήσανε οὔτε γιὰ ὀμιλία
κι' ἀτένιζε πιό μακρὰ τοῦ κόσμου τὴ φιλία.

437

Μαζί της συνεβιάδιζαν ό Λόγος κι' ή 'Αλήθεια
γιατί κι' αὐτοί τή γνώριζαν το ὕ κόσμου τή συνήθεια
πώς δέν τούς ἄρεσε πολύ νά τούς μιλά ή Πίστη,
νά στερηθοῦν ἀπ' τή ζωή τῆς ἡδονῆς τήν κοίτη.

438

Κι' ὄλοι μαζί συνέχισαν τόν δρόμο μ' ἀπορία,
γιατ' ή 'Αγάπη ἔκλεινε τά μάτια στή μορία
καί ἀνεχόταν τό κακό κι' ἄς ἦτανε ἀγία
κι' ἐχάριζε σ' αὐτούς ζωή, χαρά καί εὐλογία!

439

Σέ λίγο ὄλοι φτάσανε στο ὕ κόσμου τήν πλατεία,
πού μέσ στά φῶτα ἔλαμπε κι' ἀκούγανε τ' ἄστεῖα,
τά γέλια, τά τσουγκρίσματα τῶν ποτηριῶν πού πίνουν
καί τά χειροκροτήματα το ὕ κόσμου, πού τά ρίχναν.

440

Σ' ἓνα τραπέζι κάθονταν καί πίνανε ὡς φίλοι,
ό Ζήλος καί ή Πρόοδος κι' ή Γνώση ή μεγάλη.
Μιλούσανε ἱστορικά κι' ἀκούγανε τή Φήμη
γιά ἐπιτεύγματα πολλά πού ζούσανε στή μνήμη.

441

Τούς εἶδαν καί σηκώθηκαν ὄλοι νά χαιρετίσουν
καί στό τραπέζι κάλεσαν νά κάτσουν νά μιλήσουν.
Καί ή 'Αγάπη δέχθηκε τήν πρόσκληση κι' ἐστάθη
κι' ὄλοι μαζί καθίσανε παρέα, δίχως πάθη.

442

Ἐκ παλίου ἦσαν γνωστοὶ καὶ φίλοι συνεργάτες
ἀλλὰ χωρὶς νὰ γίνονται Ἀγάπης ἐπιστάτες.
Δὲν εἶχανε ὑπακοή στοῦ πνεύματος τὴν κρίση
καὶ ζούσανε τὴν Πρόοδο σὲ ὅλα γιὰ τὴν φύση.

443

Αὐτὴν ἀκολουθούσανε στὴν κάθε της πορεία
καὶ μὲ τὴ Γνώση ζούσανε τῆς Φήμης εὐκαιρία
πὼς νὰ μοιράζονται τ' ἀγαθὰ τῆς Γνώσεως ἀξία,
χωρὶς νὰ τοὺς πονᾶ πολὺ τοῦ κόσμου ἀταξία.

*

ΣΟΦΙΑ

444

Ἀλήθεια, πόσο χαίρομαι τὴν Πρόοδο πού βλέπω.
Τὰ πάντα γύρω ἄλλαξε γι' αὐτό κι' ἐγὼ προτρέπω
τῆς Γνώσεως ἡ δύναμη νὰ 'χει ἀλληλουχία
κι' ὄχι μονάχα ἔμπνευση ἀλλὰ καὶ πειθαρχία.

445

Γιατί κι' ἐγὼ ἐπιθυμῶ τὴ Γνώση νὰ κηρύξω,
τὴ Γνώση καὶ τὴν Πρόοδο μ' ἀγάπη νὰ στηρίξω.
Ἡ Γνώση εἶναι ἀγαθὸ καὶ τοῦ Θεοῦ σοφία
πού θὰ χαρίζει στὴ ζωὴ χαρὰ καὶ εὐφροσύνη!

446

Τί θὰ ἦταν ἡ ζωὴ χωρὶς τῆς Γνώσεως νίκη,
στὴν ἄγνοια ὁ νοῦς νὰ ζῆ παρέα του τὴ φρίκη,
δίχως νὰ νοιώθει τὴ ζωὴ καὶ τοῦ Θεοῦ τὴν κρίση,
νὰ ἔμενε ἀνήμπορος τὸ αἶνιγμα νὰ λύσει;

447

Γιατί ὁ ἄνθρωπος θά ζῆ κι' ἡ Γνώση τοῦ ἀνήκει
καί μέ τή Γνώση κατακτᾶ καί ἀποκτᾶ τή νίκη.
Ἡ Γνώση εἶναι δύναμη γιά τή ζωή μεγάλη,
γιατί χαρίζει φρόνηση γιά τῆς ζωῆς τήν πάλη.

448

Καί τώρα εἶναι κοινωνός στή θεία πολιτεία
καί συνεργάτης τοῦ Θεοῦ στή θεία ἐκστρατεία...!
Καί ὡς θεός κι' αὐτός θά ζῆ μέσ στή δημιουργία
ν' ἀπολαμβάνει τ' ἀγαθά τῆς Γνώσεως μαγεία!

ΑΛΗΘΕΙΑ

449

Ἡ Γνώση εἶναι πράγματι ὑπέροχη καί θεία!
Μεταμορφώνει τή ζωή καί δείχνει ὁδόν εὐθεία
καί μέ τόν νοῦν τῆς Γνώσεως πού ὅλα ἀνακρίνει
ἀπολαμβάνουν στή ζωή τό νόημα πού δίνει.

450

Ἐπίσης μέ τή γνώση της ὁ ἄνθρωπος θά παίρνει
ἀπό τό χέρι τοῦ Θεοῦ τή χάρη πού τοῦ στέλνει.
Ἡ χάρη Του εἶν' ἔλεος! Θεοῦ παρηγορία!
Καί καταργεῖ αἰώνια τή θεία τιμωρία!

ΧΑΡΗ

451

Καί μένα ἐπιτρέψτε μου τή γνώμη μου νά δώσω.
Εἶμαι ἡ Χάρη πού ζητῶ τόν κόσμο αὐτόν νά σώσω.
Ἄλλά, ἐπίσης, δέχομαι τῆς Γνώσεως ἀλήθεια
γιατί κι' αὐτή τόν κατακτᾶ μέ τ' οὐρανοῦ βοήθεια!

ΦΡΟΝΗΣΗ

452

Ἡ Γνώση εἶναι πράγματι μιά δύναμη μεγάλη,
πού κατακτᾶ καί τή ζωή κι' ὅλα τά μεταβάλλει.
Χωρίς τή Γνώση ποιός μπορεί ἀλήθεια ν' ἀποκτήσει
καί μέ τούς νόμους τῆς ζωῆς νά ξέρει πῶς νά ζήσει;

453

Χωρίς τή Γνώση δέν μπορεί κανείς νά τόν ξυπνήσει.
Ἡ Γνώση μόνον τόν ὠθεῖ στή λύση γιά νά ζήσει
καί μέ τή Γνώση ἀποκτᾶ τή δύναμη νά πείσει,
νά μεταβάλλει τή ζωή καί τό κακό νά σβήσει.

ΖΗΛΟΣ

454

Τιμή γιά μάς πού κρίνατε μοναδική τή Γνώση!
Κι' ἐγώ μαζί σας συμφωνῶ στή λογική σας κρίση
πῶς εἶν' ἡ Γνώση τίμημα στ' ἀνθρώπου τήν πορεία
νά ζῆ μαζί της εὐπρεπῶς δίχως ταλαιπωρία.

455

Μήπως θά νοιώθαμε ζωή χωρίς Χαρά καί Χάρη;
Δίχως τή Γνώση θά 'σβηνε τοῦ Ζήλου τό καμάρι
κι' ὁ ζήλος μου θ' ἀπόμενε χωρίς νυχτιάς φεγγάρι,
χωρίς ποτέ νά ξαναδῶ ἐλπίδα νά τρενάρει.

456

Παρέα ταξιδεύομε μέσ στῆς ζωῆς τό τραίνο
κι' εἶμαι γι' αὐτές ἡ ὥθηση κι' ἐγώ τίς ἔχω φρένο.
Ἡ Γνώση πάντα κατακτᾶ καί τή ζωή θ' ἀλλάζει,
μέ τή σοφία τοῦ Θεοῦ ὁ νοῦς κατασταλάζει!

ΓΝΩΣΗ

457

Κι' ἐγὼ πολὺ εὐχαριστῶ, εὐγενικοί μου φίλοι,
πού κρίνατε πολύτιμη τὴν ὑψηλὴ μου πύλη!
Καί ἂν ἡ Γνώση πρόσφερε μάθηση ν' ἀποκτήσουν
ὅμως δέν εἶναι εὐκόλο στὸν νοῦ νά τὴν κρατήσουν.

458

Εἶναι μιὰ σφαῖρα πού γυρνᾶ στὸν νοῦ καί τὸν ζαλίζει
καί μέ τῆς δύνης τὴ φορά ἀρχίζει νά σφυρίζει.
Κι' ἀπὸ τῆς ζάλης τό κακὸ τὸν κόσμο τὸν σαστίζει
καί χάνει ἀπ' τὸν νοῦ καλὸ καί τό κακὸ ἀγγίζει.

459

Μὴ τὸ νομίζετε αὐτὸ πὼς εἶναι παραμῦθι,
εἶν' ἡ ἀλήθεια πού ζητῶ νά ξεχασθεῖ στὴ λήθη,
γιατί ἡ Γνώση ἔγεινε καί συμφορά στά πλήθη
κι' ἀτιμάσθη ὁ Θεὸς πού μέ τὴ γνώση ἐκρίθη.

460

Ὁ ἄνθρωπος ἀπέκτησε τῆς Γνώσεως τὴν κρίση,
νά γίνει καί αὐτὸς θεός, τὴ γῆ νά κυβερνήσει
κι' ἐχάθη ὁ Παράδεισος ἀπ' τῆς ζωῆς τὰ πλήθη
κι' ἔγειν' ἡ ἱστορία του ἀνάμνηση καί μῦθοι.

ΠΙΣΤΗ

461

Ἡ Γνώση πού ἐδόθηκε μόνο καλὸ νά φέρνει,
εἶναι αἰτία πού γι' αὐτὴν ὁ κόσμος παραδέρνει.
Γιατί στὴ γνώση τοῦ κακοῦ τὸν κόσμο θά μαραίνει
πού ἐπιδρᾶ στὴ φύση του καί τό κακὸ θά μένει!

462

Ἡ Γνώση εἶν' ἀπέραντη μέσ στοῦ Θεοῦ τήν πλάση
κι' ὁ νόμος της θά κυβερνᾶ χωρίς νά ξαποστάσει.
Μέσα στόν κόσμο ἐπιζή καί τή ζωή εὐφραίνει
ἀλλά συγχρόνως καί νοσεῖ καί τό κακό πλαταίνει.

ΑΛΗΘΕΙΑ

463

Πώς εἶν' ἡ Γνώση σύνθετη τό λέγει κι' ἱστορία.
Ἄπ' τήν Ἑδέμ ξεκίνησε ἡ θεία μαρτυρία,
πού δέχθηκαν τοῦ Ὁφεως τό ψέμα ὡς ἀλήθεια
καί πέταξαν τόν λόγο Του καί πῆραν τή συνήθεια:

464

Ν' ἀρνοῦνται ὑπακοή στόν λόγο Του μ' ἀπάθεια
καί χάσανε τόν οὐρανό καί τοῦ Θεοῦ βοήθεια!
Καί φύτρωσαν πάνω στή γῆ οἱ τρίβολοι κι' ἀγκάθια
νά τελειώνουν τή ζωή μ' ἀπειθεια κι' ἐμπάθεια!

ΑΓΑΠΗ

465

Πολύ μ' ἐντυπωσιάσες, φίλη ἀγαπητή μου,
τά λόγια σου μοῦ θύμησαν τόν νόμο τῆς ζωῆς μου.
Καί μένα μ' ἀρνηθήκανε πού εἶμαι ἡ Ἀγάπη
κι' ἀκολουθοῦνε μιά ζωή μέσ στό κακό πού λάμπει!

466

Γιατ' ἡ Ἀγάπη εἶν' αὐτή π' ἀσφάλεια προσφέρει
καί τήν εἰρήνη στή ζωή χαρίζει καί ἐξάιρει
ἀλλά κανεῖς δέν σκέπτεται ἀγάπη νά τηρήσει
ἄν κι' ἡ Ἀγάπη τούς τιμᾶ σ' ἐφαρμογή νά ζήσει.

467

Γιατί καθείς ἀρέσκεται στὸν κόσμο του νὰ ζήσει
κι' ἀρνεῖται τὴν ἀγάπη μου μόλις τὴ συναντήσει.
Δέν θέλει χάρη κι' ἀγαθὸ ἔστω κι' ἂν θὰ κερδίσει,
ἀρκεῖ μονάχος του νὰ ζῆ κι' αὐτὸς νὰ κυβερνήσει.

468

Κι' ἀκολουθῶ τώρα γι' αὐτὸ μόνη τό μονοπάτι,
ὅπου ἢ μοῖρα μ' ἔταξε νὰ κάνω τὸν προστάτη.
Κι' ὅσοι μόνο μ' ἀκολουθοῦν κι' ἀρνοῦνται τὴν ἀπάτη
θὰ ἀνακτήσουν τὴ ζωὴ μέ τῆς Ἐγάπης πλάτη!

469

Ἐν τούτοις, ἡ ἀλήθεια σου, ὡς γνώση, μ' ἀφοπλίζει
καί μέ καλεῖ ν' ἀκολουθῶ ἡ Γνώση νὰ κερδίσει.
Μέ τὴ δική μου τὴν πνοή ἡ γνώση της νὰ ζήσει,
ν' ἀνακτήσει ὁ ἄνθρωπος καί τ' οὐρανοῦ τὴν κρίση!

470

Γιατί ἡ Γνώση δέν μπορεῖ μόνη της νὰ νικήσει,
μέ τὴν Ἐγάπη ἀσφαλῶς μπορεῖ νὰ κατακτήσει.
Μέ τὴν Ἀλήθεια ἀπὸ κοινού τὸν κόσμο θὰ φωτίζει
καί μέ τὸν ρόλο τοῦ καλοῦ ἡ γνώση της θ' ἀνθίζει!

ΠΡΟΟΔΟΣ

471

Καί τώρα ἄς περάσουμε στοῦ κόσμου τὴν πλατεῖα
νὰ δοῦμε ἐπιτεύγματα, ἀγῶνες κι' ἀριστεία
καί συναυλίες κι' ἔπαθλα, ὅλα μέ σημασία,
πού ὅλ' αὐτὰ δημιουργοῦν τῆς Φήμης παρουσία.

472

Κι' εἶναι τὰ ἐπιτεύγματα τοῦ Ζήλου ἡ αἰτία
νά χαίρωνται οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόπου τους πρωτεῖα
καί νά νικοῦνε στή ζωὴ σέ κάθε εὐκαιρία,
πού τούς προσφέρει ἡ Γνώση μ' Ἐλήθειας μαρτυρία.

ΓΝΩΣΗ

473

Καί πάλι σᾶς εὐχαριστῶ, εὐγενικοί μου φίλοι,
πού μέ τιμᾶτ' ἀληθινά ὡς τῆς Ἐλήθειας φίλη!
Εἶναι γιά μένα ἡ τιμὴ μεγάλης σημασίας
νά κρίνομαι ἰσάξια τιμῆς ἀθανασίας!

474

Καί τώρα ἐπιτρέψτε μου πρέπει ν' ἀποχωρήσω
ἐλπίζω νά σᾶς ξαναδῶ, κάπου νά συναντήσω.
Κι' ἡ Γνώση τούς ἐκύτταξε μ' ἀγάπη καί φιλία,
χωρίς τό πνεῦμα της νά ζῆ μέσα σ' ἀμφιβολία.

475

Πρέπει νά φύγω βιαστικά, πηγαίνω στήν πλατεία
νά ἐπιμεληθῶ ὅ,τι καλό μέ κύρος κι' ἐποπτεία!
Ἐκεῖ μέ καρτεροῦν πολλοί μέ κάποια ἀδημονία
κι' ἀναζητοῦν εἰλικρινά δική μου κηδεμονία.

476

Ἔχω ἐγγυηθεῖ σ' αὐτούς δική μου ἐξουσία
καί δίχως ἐπιφύλαξη λαμβάνω ἡγεσία
γι' αὐτό ὁ κόσμος προτιμᾷ δική μου παρουσία
γιατί μαζί μου ἀποκτᾷ μεγάλη προστασία.

477

Τό ἥξερα ὅτι ἐσεῖς πάντοτε μ' ἀγαπᾶτε
ἐκτός ἀπ' τῆ Μετάνοια πού πάντα μέ φοβᾶται.
' Ἀλλά ὁ κόσμος προτιμᾶ τῆς Γνώσεως ἐμπειρία
παρά νά ζῆ στήν ἄγνοια καί μέσα σ' ἀπορία.

478

Κι' ἡ Γνώση ἀπεχώρησε νά πάει στήν πλατεία
πού τήν περίμεναν πολλοί νά μάθουν τήν αἰτία:
Γιατί μέ γνώση ἀποκτοῦν μόνον ἐπιτυχία
ἐνῶ ποτέ δέν ἀποκτοῦν εἰρήνη κι' εὐτυχία;

METANOIA

479

Πώς εἶν' ἡ Γνώση ἀρετή τοῦ νοῦ παρηγορία
τό συμφωνοῦμε ὅλοι μας μέ δίχως ἀπορία.
Διότι ἡ Γνώση ἀποκτᾶ αὐτόματη ἐμπειρία
νά ἐννοεῖ μυστήρια στή θεία μαρτυρία.

480

Δέν ἀπορῶ γιά ἐπιτεύγματα καί κατακτήσεις,
ἐν τούτοις ἀπορῶ γιά ἔννοιες καί ἀναλύσεις.
Γιατ' εἶναι ἀπαράδεκτο ἡ Γνώση νά μῆσει
τόν ἄνθρωπο καί στό κακό κι' ἡ δόξα της νά ζήσει!

481

Ποτέ ὅμως δέν μπόρεσα τῆ Γνώση ν' ἀγνοήσω
καί ν' ἀρκεσθῶ στήν ἄγνοια τόν κόσμο νά κερδίσω.
' Ἀπέκτησε δικαίωμα ἡ Γνώση νά προστάζει
καί μέ τῆ γνώση τοῦ καλοῦ θά μένει καί θά τάζει.

482

Ἐν τούτοις, τώρα προτιμῶ στὸν κόσμο μου νὰ ζήσω
καὶ μακρυνά ἀπ' τό κακό εἰρήνη ν' ἀποκτήσω,
νὰ μὴν ἀκούω ψίθυρο καὶ βλέπω ἁμαρτία
κι' ἀπό τὸν κόσμο μακρυνά πού ζῆ στήν ἀπιστία.

483

Καὶ μέ τῆ γνώση τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ θά κρίνω,
ὥστε νὰ ἔχω δύναμη στὸν κόσμο νὰ προτείνω:
Πώς μέ τῆ γνώση τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ πού ἔχει
μπορεῖ ν' ἀκούει συμβουλή κι' ἀπ' τό κακό ν' ἀπέχει.

484

Ὅμως δέν θά 'θελα νὰ μῶ στοῦ κόσμου τὴν πλατεία
νὰ κάτσω καὶ νὰ ξαναδῶ τοῦ κόσμου τὰ φορτία.
Εἶναι ζωὴ πού ἔζησα καὶ ξέρω τὴν αἰτία
πὼς τῆ ζωὴ τὴν κυβερνᾶ τοῦ πάθους ἁμαρτία!

485

Κι' ἂν εἶμ' ἐγὼ πού δέχομαι νὰ κρίνω τὴν αἰτία,
γιατί ἐγὼ ν' ἀνέχομαι νὰ βλέπω ἁμαρτία;
Ὅλα γιὰ μένα ἔπαυσαν νὰ ἔχουν σημασία,
γιατί ὁ κόσμος ἀγαπᾶ νὰ ζῆ σ' ἀποστασία!

486

Γι' αὐτό ἀπέχω καὶ δέν ζῶ στοῦ κόσμου τῆ δουλεία,
γιὰ μένα εἶν' ἀνώφελη τοῦ κόσμου ἡ φιλία.
Θέλω νὰ ζῶ ἀμέριμνα κι' ὄχι μέ τρικυμία
κι' ἡ Γνώση μᾶς ἐφόρτωσε βάρη κι' ἐπιθυμία.

487

Γι' αυτό καί θέλω ν' άγνοώ τής Γνώσης κατακτήσεις
καί θ' άρκεσθώ μόνον νά ζω μέ τ' ουρανού τίς κρίσεις.
Είναι για μένα ή δόξα Του άλήθεια κι' έλπίδα
καί θά κρατώ στό χέρι μου τήν πίστη Του άσπίδα!

ΛΟΓΟΣ

488

Κι' όμως, Μεάνοια καλή, έδω πρέπει νά ζήσεις.
Μόνο στή μάχη σου μπορείς τόν κόσμο νά κερδίσεις.
'Εάν θά φύγεις μακρυά, τότε πώς θά νικήσεις
κι' άπό του κόσμου τή ζωή νά βγείς νά έπιζήσεις;

METANOIA

489

Δέν είμ' έγώ πού θά 'θελα μαζί σας νά χωρίσω,
είμαι μαζί σας πάντοτε μέ σ'άς νά συμβαδίσω.
Κι' άν δύναμαι ν' άντισταθώ στής έλξεως τήν ώρα,
σ' έσ'άς τ' όφείλω καί γι' αυτό καί τήν άρνούμαι τώρα.

490

'Εγώ είμ' ή Μεάνοια! Τή Γνώση τή γνωρίζω.
'Αλλ' όχι μέ τή γνώση της τόν κόσμο νά στηρίζω.
Μέ τή μεάνοια ζητώ τόν κόσμο νά κερδίσω
καί μέ τόν λόγον του Θεού κι' αυτήν νά κατακτήσω.

491

Γιατί στον κόσμο αυτό ή Γνώση έξουσιάζει
κι' άδυνατώ νά άνεχθώ τή γνώση νά μοιράζει.
Μέ τόν Θεόν θέλω νά ζω, μαζί Του νά μιλάω
καί μέ τό πνεύμα του Θεού τόν νού μου νά φυλάω.

492

Μοῦ εἶναι πολύ δύσκολο τή Γνώση νά νικήσω
καί μέ τή Γνώση νά συζῶ τόν κόσμο νά κερδίσω.
Καί πῶς θά ζῶ στόν κόσμο της χωρίς ν' ἀποστατήσω
κι' ὄχι στόν κόσμο μου νά ζῶ Μετάνοια νά συστήσω;

493

Γι' αὐτό κι' ἐγώ ἀποχωρῶ στόν κόσμο μου νά ζήσω
κι' ὄχι τή Γνώση νά ζητῶ, τή Γνώση νά τιμήσω...
Καί μέ τή Γνώση νά καλῶ τόν κόσμο νά φωτίσω
κι' ἀπό τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ μακρῶς νά συνηθίσω.

494

Κι' ἐπειδή τόν κόσμον αὐτόν ἡ Γνώση κυβερνάει
κι' ἀδυνατῶ ν' ἀντισταθῶ ἡ Γνώση νά περνάει,
ὅταν στόν κόσμο της θά ζῶ γιά Γνώση θά μιλάω
καί μέ τόν κόσμο γύρω μου στό χάος θά κυλάω...

495

Κι' ἐγώ θά ζῶ στόν κόσμο της τή Γνώση νά προβάλλω
κι' ὄχι γιά τή Μετάνοια στόν κόσμο νά συμβάλλω;
Καί ἡ Μετάνοια ἐγώ τή Γνώση θά ρωτάω;
Κι' ὄχι στόν φόβο τοῦ Θεοῦ τόν κόσμο νά κρατάω;

496

Διότι ἡ Γνώση δέν ζητᾶ ἀγάπη νά προσφέρει,
μόνο τή νίκη ἀναζητᾶ στοῦ κόσμου τό καρτέρι.
Ἡ Γνώση ἔστω κι' ἄν τιμᾶ Ἄγαπης σημασία,
ἐν τούτοις, δέν ἀναζητᾶ Ἄγαπης παρουσία.

497

Θέλω μέ κατανόηση κοντά μου νά σταθεῖτε
κι' ὄχι χάριν αὐτῆς ἢ Μετάνοια ν' ἀγνοεῖται.
'Εγὼ τῆ Γνώση σέβομαι στοῦ κόσμου τὴν πορεία
ἀλλ' ὄχι καί νά καταργῶ δική μου μαρτυρία.

498

Τόν κόσμο τόν ἀρνήθηκα, δέν ζῶ μ' ἐπιθυμία...
Μέ τόν Θεόν θά περπατῶ γιά γνώση κι' εὐφημία
καί συνιστῶ ἐγκράτεια στοῦ νοῦ τὴν ἀπορία
γιά ν' ἀποφύγει ὁ ἄνθρωπος τὴ θεία τιμωρία.

499

'Η Γνώση στή ζωὴ τόν κόσμο τόν διχάζει
κι' ἀντιμαχῶ ὑπεύθυνα πού τόν καταδικάζει
σέ μιὰ ζωὴ ὑπεύθυνα γιά τοῦ Θεοῦ τὴν κρίση
π' ἀδυνατεῖ ὁ ἄνθρωπος μαζί της νά τὴ ζήσει.

500

'Η Γνώση ἂν καί πρόσφερε πολλά στήν ἱστορία,
ἐν τούτοις δέν ἀκολουθεῖ Μετάνοιας μαρτυρία.
'Αναζητᾶ νά προσπερνᾶ δική μου διακονία,
πού ὁ Θεός προώρισε σ' αὐτὴ τὴν κοινωνία.

501

'Ο Θεός πού ἔσωσε τόν ἄνθρωπο ἀπ' τὴν κρίση
νά περπατᾶ μέ τόν Θεόν σέ μιὰ καινούργια φύση,
θά καταφεύγει στὸν Θεόν στῆς κρίσεως τὴν ὥρα
καί μέ μετάνοια θά ζῆ γιά τ' οὐρανοῦ τὴ χώρα!

502

Νά ξαναζήσει τή ζωή στή νέα βασιλεία
κι' ὄχι τῆς Γνώσεως θύμα, τῆς Ἰαμαρτίας λεία...
Γιατί ἡ Γνώση τόν τραβᾷ στόν κόσμο της νά ζήσει
κι' ἡ Ἰαμαρτία τόν ὠθεῖ νά πέσει νά τσακίσει!

503

Ἰεγώ ὁμως τόν ἔβγαλα ἀπ' ἐνοχή καί τύψεις
κι' ὄχι ἡ Γνώση π' ὀδηγεῖ τόν ἄνθρωπο σέ θλίψεις.
Μέ τή μετάνοια ζητῶ τόν κόσμο ν' ἀποκτήσω
καί μέ τόν λόγο τοῦ Θεοῦ τόν κόσμο νά φωτίσω!

504

ἸΑν κι' ὁ Θεός τόν ἄλλαξε καί εἶναι νέα φύση
τόν καθιστᾷ ὑπεύθυνο γιά ὄλα πού 'χει ζήσει...
Καί μόνο μέ μετάνοια τή χάρη θ' ἀποκτήσει
καί μέ τόν φόβο τοῦ Θεοῦ τόν κόσμο θά νικήσει!

505

ἸΗ Γνώση γοητεύει στόν κόσμο αὐτόν πού ζοῦμε.
Κι' ἄν ἀνεχθῶ τή μάχη της, τή Γνώση τή φοβοῦμαι!
Μέ τή φυγή μου ἀποκτῶ μεγάλη εὐκαιρία
νά τή δεχθεῖ ὁ ἄνθρωπος ὡς διαμαρτυρία...

506

Καί ἀπαντῶ μέ φρόνηση σέ κάθε ἀπορία,
πού καταργεῖ αὐτόματα κάθε κατηγορία,
γιά ν' ἀνακτήσει ἡ ζωή ἔνδοξη μαρτυρία,
πῶς ὁ Θεός ἐχάρισε στόν κόσμο σωτηρία!

507

Ἡ Μετάνοια καταργεῖ τὴν κάθε ἀταξία
καὶ ἐπιδρᾷ στό πνεῦμα τους πῶς εἶναι ἡ ἀξία,
πού τούς χαρίζει στή ζωὴ τῆς νίκης εὐκαιρία
γιά ν' ἀποκτᾷ τό πνεῦμα τους πολλή παρηγορία!

508

Ἐγὼ ἡ Μετάνοια, δέν θέλω ἐδῶ νά ζήσω
κι' οὔτε ζητῶ ἐφόδια στή Γνώση ν' ἀποκτήσω,
νά πολεμήσω τό κακό, τῆς Ἄμαρτίας φύση,
πού ὀδηγεῖ τόν ἄνθρωπο στοῦ θάνατου τὴν κρίση!

509

Μέσα στόν κόσμο της νά ζῶ κι' ἡ γνώση νά πληθαίνει
κι' ἀπό τὴ γνώση τὴν πολλή ὁ κόσμος νά μωραίνει!
Κι' ἐγὼ νά ζῶ μέ ἄνεση στοῦ κόσμου τὴ πορεία
πού καταργεῖ τόν λόγον Του καὶ τὴν παρηγορία!

510

Μ' ἀρκεῖ ἡ γνώση τῆς Γραφῆς καὶ τοῦ Θεοῦ σοφία
μέ τὴν ὁποῖαν κατακτῶ τοῦ κόσμου εὐφυΐα!
Καὶ ἀποκτῶ τὴ δύναμη νά ζῶ στήν κοινωνία,
νά μή φοβᾶμαι τίποτε στοῦ κόσμου τὴ μανία...

511

Καὶ συνεργῶ ν' ἀπαλλαγοῦν ὅλοι ἀπό φορτία,
νά συμμετέχουν στή ζωὴ μ' Ἄγάπης ἐποπτεία.
Καὶ ν' ἀποκτοῦν ἐπίγνωση, τοῦ κόσμου τους μωρία,
πού ὑπερникῶ μέ δύναμη καὶ θεία μαρτυρία!

512

Κι' ὄχι ἡ Γνώση πού ζητᾶ τή δόξα νά μου πάρει,
ἐνῶ ἐγώ ἐσήκωσα τῆς ἀμαρτίας βάρη!
Καί ὄλους τώρα βοηθῶ νά βγοῦν ἀπό τά λάθη,
πού ὡς τυφλοὶ ὑπηρετοῦν τῆς ἀμαρτίας πάθη...

ΑΛΗΘΕΙΑ

513

Ἄλλὰ ἡ Γνώση δέν μπορεῖ τή δόξα νά σου πάρει
γιατί μέ σένα ἀποκτοῦν τή θεία Του τή χάρη!
Ἐσύ τιμᾶς τόν λόγον Του καί τοῦ Θεοῦ ἀγάπη
κι' εἶσαι τ' ἀνθρώπου ὁδηγός μέσα στό φῶς πού λάμπει!

514

Ἡ Γνώση κι' ἄν ἐπιθυμεῖ ὄλους νά τοὺς κερδίσει
θά 'ναί ἡ μάχη της σκληρῆ ἐσένα νά νικήσει,
γιατ' ἡ Μετάνοια ζητᾶ τόν κόσμον νά λυτρώσει
κι' ὄχι ἡ Γνώση πού καλεῖ τόν κόσμον νά μορφώσει.

515

Γι' αὐτό ἡ Γνώση δέν μπορεῖ μαζί σου νά τά βάλει
γιατί αὐτή εἶσαι ἐσύ τή Χάρη πού προβάλλει.
Ἡ Γνώση κι' ἄν ἐπιθυμεῖ τόν κόσμο νά πλουτίσει
δέν ἔχει ὁμως στόχο της γιά χάρη νά μιλήσει.

516

Ἡ Μετάνοια εἶν' ἀρετὴ στοῦ οὐρανοῦ τή χώρα
πού χαίρεται ἀθάνατα τά θεῖα Του τά δῶρα!
Κι' εἶσαι ἡ μόνη στή ζωὴ τοῦ οὐρανοῦ καμάρι
γιατί ἐσύ ἀντανακλᾷς τή θεία Του τή χάρη!

METANOIA

517

Ἄλλά τή Γνώση δέν μπορῶ πάντοτε ν' ἀγνοήσω,
ὄλους μαγεύει στή ζωή καί πῶς ἐγώ θά ζήσω;
Κι' ὅταν στόν κόσμον της θά ζῶ μαζί μου θά τά βάζει
γιατ' εἶμαι ἡ Μετάνοια πού ὄλους δοκιμάζει.

ΦΡΟΝΗΣΗ

518

Δέν ἔχεις πολύ ἄδικο τή Γνώση νά φοβάσαι
γιατί ἡ Γνώση κατακτᾶ τόν κόσμον πού λυπᾶσαι.
Ὁ κόσμος πλέον δέν μπορεῖ χωρίς αὐτή νά ζήσει,
μαζί της ἔμαθε νά ζῆ κι' ἄς τοῦ μιλάς γιά “κρίση”.

519

Γι' αὐτό ὁ κόσμος προτιμᾶ μόρφωση ν' ἀποκτήσει
παρά γιά “κρίση” νά ρωτᾶ τό μέλλον νά γνωρίσει.
Πρέπει, λοιπόν, κι' ἐσύ γι' αὐτό μάθηση νά τιμήσεις,
ὥστε μέ γνώσεις νά μπορεῖς τόν κόσμον ν' ἀφοπλίσεις.

520

Δέν πρέπει ἐσύ Μετάνοια τή Γνώση ν' ἀγνοήσεις
γιατί στήν παρουσία της μέ γνώσεις θά πλουτίσεις.
Ἡ Γνώση εἶναι δύναμη στόν κόσμον αὐτόν νά ζήσεις,
ἔστω κι' ἂν δέν ἐπιθυμῆς γιά Γνώση νά μιλήσεις.

ΛΟΓΟΣ

521

Δέν εἶν' ἡ Γνώση ἐμπόδιο στόν κόσμο της νά ζήσεις.
Ἡ Γνώση εἶν' ἐφόδιο τόν κόσμον νά κερδίσεις,
γι' αὐτό καί σέ προτρέψαμε ἐδῶ νά παραμείνεις
καί μέ τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ τή μάχη σου νά δίνεις.

522

Καί ἂν θά ἔχεις πρόβλημα στόν κόσμον της νά ζήσεις
δέν πρέπει νά τόν ἀρνηθεῖς, τόν στόχον σου ν' ἀφήσεις.
Γιατί μέ πίστη ἂν σταθεῖς ποτέ δέν θά λυγίσεις
καί μέ τά ὄπλα τοῦ Θεοῦ μαζί μας θά νικήσεις!

523

᾽Οχι, Μετάνοια, δέν πρέπει τή Γνώση νά φοβᾶσαι
γιατ' εἶσαι ἡ Μετάνοια, πού ὅλους τούς λυπᾶσαι!
Μέ τήν ἀγάπη σου ἐσύ ὅλους θά βοηθήσεις
κι' εἶσαι ἡ μόνη πού νοεῖς τή Χάρη νά συστήσεις!

524

Νά μή φοβᾶσαι τίποτε, τόν κόσμον θά νικήσεις!
Γι' αὐτό καί σέ καλῶ ἐδῶ μαζί μας νά συζητήσεις,
γιατί μέ τή φιλία σου ὅλους θά κατακτήσεις
καί μέ τήν ὁδηγίαν σου ὅλους θά βοηθήσεις.

ΣΟΦΙΑ

525

Πρέπει κι' ἐσύ Μετάνοια μόρφωση ν' ἀποκτήσεις.
Πρέπει μέ γνώση νά μιλάς, ὅλους νά βοηθήσεις.
᾽Οταν μέ γνώση θά μιλάς τόν νοῦν τους θ' ἀφοπλίσσεις
καί μέ τόν λόγον τοῦ Θεοῦ τό πνεῦμα τους θά πείσεις.

526

᾽Από ἀγάπη ὅλοι μας μαζί μας σέ καλοῦμε
γιατί μπορούμε ὅλοι μας στόν κόσμο της νά ζοῦμε,
ὥστε κι' ἐσύ μαζί μέ μᾶς στόν κόσμο της νά ζήσεις
καί μέ τή μαρτυρία σου ὅλους νά συνετίσεις.

527

Εἶναι σοφία τοῦ Θεοῦ τῆ Γνώση νά τιμήσεις
καί μέ σοφία γνώσεως τόν πόλεμο ν' ἀρχίσεις,
γιατ' εἶσαι ἡ Μετάνοια πού πρέπει νά νικήσεις
κι' ὅταν στόν κόσμον της θά ζῆς Μετάνοια θά συστήσεις.

528

Ὅλους Μετάνοια ἐσύ μαζί μας θά κερδίσεις,
ὥστε δέν πρέπει ἀπό μάς ποτέ ν' ἀποχωρήσεις.
Νά μή φοβάσαι τίποτα, ποτέ δέν θ' ἀποτύχεις,
ὅταν πιστεύεις στόν Θεόν σέ ὅλα θά πετύχεις!

529

Κι' ὄχι στόν φόβον της νά ζῆς, νά φεύγεις, νά λυγίζεις.
Ὅταν μ' ἀγάπη θά περνᾶς τόν κόσμον της θ' ἀγγίζεις.
Ἔχεις μεγάλη δύναμη τόν κόσμο νά τόν πείσεις
καί μέ τῆ μαρτυρία σου τήν νίκη ν' ἀποκτήσεις.

530

Τήν Ἄμαρτία ν' ἀρνηθοῦν στόν κόσμο νά προτείνεις
νά ἐπιστρέψουν στόν Θεόν τό χέρι νά τοῦς τείνεις.
Μόνον στήν κοινωνία σου τόν κόσμον θά στηρίζεις
καί μέ τήν παρουσία σου ἐλπίδα θά χαρίζεις.

ΠΙΣΤΗ

531

Μεγάλη εἶν' ἡ χαρά νά λέγεται ἡ ἀλήθεια
πού ἀποσπᾶ τόν ἄνθρωπον ἀπ' τοῦ κακοῦ συνήθεια.
Κι' ἄν εἶν' ἡ μάχη δύσκολη τόν νοῦν τους νά ξυπνήσεις
δέν εἶν' ἡ μάχη δύσκολη γι' Ἄγάπη νά μιλήσεις.

532

Κι' ἔτσι μπορούμε ὅλοι μας στὸν κόσμο της νά ζοῦμε
καί μέ ἀγάπη ἀπό κοινοῦ παντοῦ νά ἐπιδρούμε.
Καί γιά μετάνοια ὅλοι μας τὸν κόσμο νά καλοῦμε
νά ἐπιστρέψει στὸν Θεόν, μαζί μας νά τὸν δοῦμε.

533

Εἶναι σοφία τοῦ Θεοῦ μάθηση ν' ἀποκτήσεις.
Ὅταν μέ γνώση θά μιλάς τὸν κόσμο θά φωτίσεις
καί μέ τίς γνώσεις σου θά βρεῖς λόγους νά τοὺς ἐλκύσεις.
Γι' αὐτό κι' ἐσύ Μετάνοια τή Γνώση νά τιμήσεις.

ΑΛΗΘΕΙΑ

534

Θά μείνεις πάντα δύναμη στό πνεῦμα νά τιμᾶσαι
γιατ' εἶναι ἀπ' τὸν Θεόν ποτέ νά μή νικᾶσαι.
Ἄν ἀπ' τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ μόνο θά κυβερνᾶσαι,
τότε στὸν κόσμον της κι' ἄν ζῆς ποτέ δέν θ' ἀπατᾶσαι.

535

Ὅταν μέ τὸν Θεόν θά ζῆς τή δύναμη θά ἔχεις
καί πάντα στή ζωὴ τή νίκη θά κατέχεις.
Κι' εἴμαστε ὅλοι πλάϊ σου μαζί ν' ἀγωνισθοῦμε
καί μέ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ πάντοτε νά νικοῦμε.

536

Καί μές στὸν κόσμο της θά βρεῖς μεγάλη εὐκαιρία
νά τοὺς μιλάς γιά τὸν Θεόν κι' αἰώνια σωτηρία!
Τὴν ἁμαρτία ν' ἀρνηθοῦν, παράδειγμα νά δώσεις
κι' ἀπὸ τῆς πλάνης τὰ δεσμὰ τὸν ἄνθρωπο νά σώσεις!

537

Καί μέ τή γνώση τοῦ Θεοῦ τόν κόσμο θ' ἀφυπνήσεις
ἀπ' τοῦ θανάτου τά δεσμά τόν ἄνθρωπο νά λύσεις.
Ὅταν πιστεύεις πάντοτε τή δύναμη θά ἔχεις
καί μέ τήν πίστη τοῦ Θεοῦ ἀπ' τό κακό θ' ἀπέχεις.

538

Γιατί στή γνώση τοῦ Θεοῦ οἱ ἄνθρωποι θά δοῦνε
τά βάθη τῆς σοφίας Του, τόν οὐρανό θά βροῦνε.
Καί μέ τόν λόγον τοῦ Θεοῦ στό πνεῦμα θά ξυπνοῦνε
νά ἐννοήσουν τόν Θεόν, στή χάρη Του νά ζοῦνε.

539

Εἶναι σοφία τοῦ Θεοῦ τόν λόγον Του ν' ἀκούνε
καί μέ τόν λόγον τοῦ Θεοῦ οἱ ἄνθρωποι νά ζοῦνε.
Κι' εἶν' ἐντολή Θεοῦ μέ σένα ν' ἀποκτοῦνε
τή σωτηρία τῆς ψυχῆς, ποτέ νά μή χαθοῦνε!

ΑΓΑΠΗ

540

Μετάνοια, τό ξέρεις πώς ὅλοι μας σ' ἀγαποῦμε
καί στή ζωή αὐτή γιά σένα πάντα θά μιλοῦμε!
Ἐσύ 'σαι τό καμάρι μας καί ἡ παρηγορία
γιατί μέ σένα ὁ Θεός χαρίζει σωτηρία!

541

Γι' αὐτό καί σέ προτρέψαμε παρέα μας νά μείνεις
καί τή μετάνοια μέ μάς στόν κόσμο νά προτείνεις.
Κι' ἐάν γιά σένα εἶναι ἀπλό μόνη νά περπατήσεις,
ὅμως δέν εἶναι τόσο ἀπλό μόνη νά τοῦς κερδίσεις.

542

Πρέπει, λοιπόν, Μετάνοια, ἐδῶ νά παραμείνεις
καί μέ τό λόγο τοῦ Θεοῦ ὅλους νά κατευθύνεις,
γιά ν' ἀποκοτῶν ἐπίγνωση πῶς ἔχουν τήν εὐθύνη:
Ἐκεῖνος πού θά σ' ἀρνηθεῖ στόν θάνατο θά μείνει!

543

Καί μέ τό φῶς τῆς γνώσεως τοῦ οὐρανοῦ πού ἔχεις,
θά παραμείνεις δύναμη ὅλους νά τοὺς προσέχεις.
Τήν κάθε λεπτομέρεια τῆς Ἄμαρτίας ἴχνη,
πού ξεγελά καί ἀπατά κι' ὅλα μέ τέχνη δείχνει!

METANOIA

544

Ὅχι, Ἀγάπη, δέν μπορῶ στόν κόσμο της νά ζήσω.
Μοῦ ἔκανε πολύ κακό, θέλω ν' ἀποχωρήσω.
Θέλω νά ζήσω μόνη μου, τό νοιώθω ὡς ἀνάγκη
γιά νά ξεχάσω τῆς ζωῆς τοῦ πόνου τό φαρμάκι.

ΑΓΑΠΗ

545

Πῶς θά μπορεῖς, Μετάνοια, χωρίς ἐμᾶς νά ζήσεις;
Μόνη στήν ἐρημιά, θά χάσεις θά λυγίσεις!
Ἐμεῖς σοῦ δίνομε χαρά κι' ἐμᾶς θά νοσταλγήσεις
καί δίχως ἄλλο δισταγμό ἐμᾶς θ' ἀναζητήσεις!

546

Γιατί κι' ἐσύ, Μετάνοια, τή νίκη θ' ἀποκτήσεις
ἄν τοῦ Θεοῦ τό θέλημα στόν κόσμο τό τηρήσεις.
“Εἶναι ὁ δρόμος δύσκολος, στενός καί τεθλιμμένος...”
ἀλλ' εἶν' ὁ μόνος ἀσφαλῆς, ὀρθός καί ὠρισμένος!

547

Διότι ἔχεις ἀποστολή τόν νοῦν τους νά κερδίσεις
κι' ὅταν στόν κόσμον τους θά ζῆς μαζί μας θά νικήσεις!
' Ἀπ' τή Μετάνοια θά βροῦν τόν δρόμο νά σωθοῦνε
καί μέ μετάνοια θά ζοῦν, γι' αὐτό θά ὑπακοῦνε!

548

Γι' αὐτό Μετάνοια ζητοῦν καί σέν' ἀκολουθοῦνε,
γιατί μαζί σου ὅταν ζοῦν εἰρήνη ἀποκοῦνε!
Καί γιά τόν λόγον Του μιλοῦν κι' ὅλοι Τόν εὐλογοῦνε
πού ζοῦνε μέ τή χάρη Του κι' εἰρήνη πού ποθοῦνε!

549

' Ἡ παρουσία σου, λοιπόν, στόν κόσμο θά θυμίζει
πώς ἔχει χρέος ἐκ Θεοῦ Μετάνοια νά στηρίζει.
Μέ τή Μετάνοια θά ζῆ μαζί νά συμβαδίζει,
τό πνεῦμα σου νά κυβερνᾷ, τόν νοῦν του νά ὀρίζει.

METANOIA

550

Σ' εὐχαριστῶ, ' Ἀγάπη! Μέ βοηθᾶς νά ἐννοήσω
ὅτι μαζί σας ἄν σταθῶ ὅλους θά βοηθήσω.
Τό ξέρω εἶν' ἀδύνατον χωρίς ἐσᾶς νά ζήσω.
Μόνο μαζί σας ὅταν ζῶ ζωή θά ἀνακτήσω!

551

Πῶς θά μπορῶ χωρίς ἐσᾶς τή νίκη νά κερδίσω,
δίχως τήν παρουσία σας μ' ἀνάπαυση νά ζήσω;
Εἶναι ἡ παρουσία σας ἐγγύηση μεγάλη,
νά συνεχίσω νά νικῶ τῆς ' Ἀμαρτίας πάλι!

552

Μόνο μαζί σας άσφαλώς όλα θά τά νικήσω
κι' όχι στην έρημιά νά ζώ, μόνη νά περπατήσω.
Και άν αυτό μέ βοηθά ειρήνη ν' άποκτήσω,
έν τούτοις δέν μέ βοηθά τό χρέος μου νά ζήσω.

553

Προσωρινά άναχωρώ και πάλι θά γυρίσω,
μαζί σας νά άγωνιστώ τον κόσμο νά κερδίσω
και τή Μετάνοια άπλά στον κόσμο νά συστήσω
κι' όχι στην έρημιά νά ζώ χωρίς σκοπό νά ζήσω.

*

554

*Αυτά ειπ' η Μετάνοια μέ σέβας και άγάπη
και έφωγε ειρηνικά μέ δισταγμό και λύπη
άπό το υ κόσμου τή ζωή που ζο ύσε μές τά λάθη,
νά μείνει λίγο μακρυνά άπ' τής ζωής τά πάθη.*

555

*Οί άλλοι όμως σκέφθηκαν πώς έπρεπε νά μείνουν,
ν' ακολουθο ύνε τή ζωή και τό καλό νά δίνουν.
Και μέ τή γνώση το υ καλο υ ζωής νά όμορφώνουν
κι' όχι στη γνώση το υ κακο υ ζωής νά κατακρίνουν.*

556

*Προχώρησαν και φθάσανε στο υ κόσμου τήν πλατεία
και ζήσανε άπό κοντά το υ κόσμου τά φορτία.
Έκε ι η Γνώση δέσποζε και χάραζε πορεία
δίχως μ' αυτό νά καταργε ι μόχθου ταλαιπωρία.*

557

*Καί πόσα ἄλλα εἶδανε στο ὕ κόσμου τήν πλατεῖα
πού ἔμπαινε καί ἔβγαине μέ δόξα ἢ Ἄμαρτία...
Καί ἄπλωνε τή δράση της στής νύκτας τή μαγεῖα
π' ἀντανακλούσε τό κακό στά φῶτα ὡς υἱεῖα...*

558

*Μεγάλη πολυτέλεια! Τί φῶτα! Τί βιτρίνες!
Τί μαγαζιά καί κτήρια! Πολύχρωμες ἀκτίνες!
Χαρούμενη ἀνταύγεια! Πόλη παραμυθένια!
Πολύ φαντασμαγορική καί μυθική ζωντάνια!*

*

ZHΛOΣ

559

*'Αλήθεια, Γνώση, ἔχετε πάρα πολλά προσφέρει!
Καί ἡ σφραγίδα σας παντοῦ τό ὄνομά σας φέρει!
Μαζί σας πάντα χαίρομαι νά ζῶ σέ ἄρμονία,
νά περπατῶ στό πλάϊ σας στήν ἴδια συμφωνία!*

ΓΝΩΣΗ

560

*Καί τώρα, ἀγαπητοί μου, θά πρέπει νά σᾶς δείξω
ὅ,τι κακό δέν εἶδατε πού πρέπει νά τό θίξω,
γιατί αὐτά πού χάνονται μέσ στά πολλά τά φῶτα
εἶναι αὐτά πού θά 'πρεπε νά τά προσέξτε πρῶτα.*

561

*Αὐτά, λοιπόν, πού ἔπρεπε νά σᾶς τά δείξω πρῶτα
εἶναι αὐτά πού κρύβονται στοῦ καμπαρέ τήν πόρτα.
'Εκεῖ πολλοί θά παίξουνε τῆς Ἄμαρτίας σκάκι,
μέ βασιλιᾶ τόν διάβολο καί πιόνια του τά ράκη!*

562

Καί στήν πλατεία κάθονται στοῦ κήπου τά θρανία,
ὅσοι ποθοῦν νά μάχωνται κι' ἄς κάνουν κοινωνία...
Καί πρός τό βάθος δεξιά, πού βρίσκονται οἱ στρατῶνες,
γυμνάζονται οἱ φύλακες τοῦ θάνατου πατρῶνες!

563

Τά κτήρια πού βλέπετε ὀλόλευκα στήν ὄψη
εἶναι θεραπευτήρια στοῦ θάνατου τήν κόψη!
Κι' ὑπάρχουνε πιά μακρῶς οἱ φυλακές ἀργία,
πού τρέφονται οἱ τρόφιμοι χωρίς παρηγορία!

564

Καί τώρα ἄς περάσουμε σέ κάποια ἐκκλησία
ν' ἀκούσωμε τό κήρυγμα πού ἔχει σημασία.
Ἐκεῖ συχνάζουνε πολλοί νά βροῦν παρηγορία,
ὥστε ν' ἀλλάξουνε ζωή, νά δοῦνε σωτηρία!

565

Ἄλλ' ἀκριβῶς ἀπέναντι φωλιάζ' ἡ Ἄμαρτία
πού ἔχει τά κέντρα κι' ἀποκτᾶ μεγάλη πελατεία.
Μαζί της συνεργάζονται ὁ Φθόνος κι' ἡ Κακία,
ἡ Ἔρις, ἡ Διχόνοια καί ἡ Φιλονεικία.

566

Κι' ἀκολουθοῦν κι' ἄλλοι πολλοί μέ τήν Ἄλαζονεῖα
κι' ὅσοι ὑπηρετοῦν πιστά τή Μεγαλομανία.
Ὅλοι οἱ πολιτικοί κι' ἐπίδοξοι βετεράνοι,
πού γίνονται κι' αὐτοί ἐχθροί, δημαγωγοί καί πλάνοι!

567

Αὐτά τὰ λίγα ἔθιξα στή συντροφιά μ' αἰτία
πού θέλησε νά 'ρθεῖ κι' αὐτή στοῦ κόσμου τήν πλατεία.
Κι' ἄλλοι πολλοί ὑπάρχουνε, πού κρύβονται στά φῶτα,
π' ἀδυνατεῖ ἡ σκέψη μου νά τοὺς ἀλλάξει χνώτα.

568

Αὐτά πού εἶπα θέλησα μαζί σας νά μοιράσω
κι' εὐχαριστῶ πού ἦλθατε μαζί μου νά ξεχάσω,
διότι ἔχω κουρασθεῖ τή γνώση νά τοὺς μαθαίνω
κι' ἀπό τή γνώση τήν πολλή τόν κόσμο νά κοραίνω.

ΑΙΗΘΕΙΑ

569

Δέν ἔχει' ἄδικο σ' αὐτό, ἀγαπητή μου Γνώση.
Ἡ Γνώση ἔχει πρόβλημα τόν κόσμο νά μορφώσει,
γιατί ὁ κόσμος ἀντιδρᾷ μέσα σ' αὐτή τή γνώση
καί προτιμᾷ νά γεύεται τή γνώση σας μέ δόση.

570

Γιατί ἡ γνώση ἡ πολλή τοῦ γίνεται φορτίο
καί ἀποκτᾷ συνήθεια νά καταντᾷ μαντεῖο.
Ὅλο τή Γνώση νά ρωτᾷ καί νέα νά μαθαίνει
κι' ἀπό τή γνώση τήν πολλή ὁ νοῦς του νά παθαίνει.

571

Δέν εἶν' ἡ Γνώση εὐκολο νά δώσει εὐτυχία,
γιατί ὁμοίως κατακτᾷ τόν νοῦ γιά δυστυχία.
Καί χαίρω τώρα πού καί σεῖς δέχεσθε τήν ἀλήθεια,
πῶς εἶν' ἡ Γνώση δύσκολο νά ζήσει μέ συνήθεια.

572

Παντοῦ θ' αὐξάνει νά ζητᾶ καινούργια εὐκαιρία,
ν' ἀλλάζει καί νά κυβερνᾶ τ' ἀνθρώπου τήν πορεία.
Καί μέ τή γνώση τήν πολλή τόν δένει στά ἡνία
πού ὀδηγοῦν τόν ἄνθρωπο σέ νέα κηδεμονία.

ΓΝΩΣΗ

573

Δέν εἶν' αὐτό τό ἀληθές πώς θέλω νά κερδίζω,
τό μόνο πού ἐπιθυμῶ εἶναι νά τόν φωτίζω.
Καί μέ τή γνώση τήν πολλή πῶς ἄνετα νά ζοῦνε
καί μέ τό φῶς τῆς Γνώσεως τόν οὐρανό νά βροῦνε.

574

Καί τώρα ἄς περάσουμε στοῦ κέντρου τή γωνία
ν' ἀκούσωμε πού παίζεται μιὰ νέα συμφωνία,
ὅλοι γιά νά θαυμάσουμε τοῦ Ζήλου μελωδία,
πού μᾶς χαρίζει στή ζωή χαρά καί εὐδία!

ΦΡΟΝΗΣΗ

575

Ἡ Γνώση εἶν' ἀπέραντη στόν κόσμο αὐτό πού ζοῦμε
νά ὀδηγεῖ καί ν' ἀπαιτεῖ νέα ζωή νά δοῦμε.
Ἄλλά μ' αὐτή τήν πρόφαση τίποτε δέν τηροῦμε
ἀπ' τῆς Ἀγάπης τή ζωή πού τώρα προτιμοῦμε.

576

Ἡ Γνώση εἶναι χρήσιμη κι' ὅλοι τήν ἀγαποῦμε
γιατί σ' αὐτήν ὀφείλομε καί τό καλό πού ζοῦμε:
Τά φάρμακα, τίς μηχανές, τά μέσα προστασίας,
ἡ Γνώση τά προσέφερε χάριν εὐεργεσίας.

577

Ἐν τούτοις, δέν ἀποτελεῖ ἐγγύηση σταλμένη
νά κάνει μόνο τό καλό καί τό κακό θά μένει!
Γι' αὐτό ἄς σταματήσωμε μαζί της νά μιλοῦμε
ἄν θέλουμε κι' ἐμεῖς ζωὴ Ἀγάπης νά χαροῦμε.

ΑΛΗΘΕΙΑ

578

Καί οἱ προφῆτες ἔκριναν τή Γνώση ὡς αἰτία,
ὅτι αὐτή παρέσυρε τόν νοῦ στήν ἁμαρτία,
νά παρακούσει ὁ ἄνθρωπος τή θεία μαρτυρία,
νά γίνει καί αὐτός θεός σέ γνώση κι' ἐμπειρία.

579

Κι' ἔχασε τόν Παράδεισο, τή θεία εὐλογία
πού τοῦ ἔταξε ὁ Θεός μέ θεία ὁδηγία!
Κι' ἀγνόησε τόν φόβο Του καί τοῦ Θεοῦ ἀλήθεια
κι' ἀπίστησε στά λόγια Του ὡς νά 'ταν παραμύθια!

ΓΝΩΣΗ

580

Ἀλήθεια μου, διαφωνῶ κι' ἄς φαίνεται ἀλήθεια!
Ἐγώ ποτέ δέν θέλησα τ' ἀνθρώπου τήν ἀπειθεια.
Ὁ Ὅφιος τούς ἠπάτησε μέ τήν “παντογνωσία”...
κι' ἡ Ἁμαρτία τούς κρατᾶ μέ ψέμα σ' ἀνταρσία.

581

Ἀπ' τήν ἀρχή τό δήλωσα, ἀγαπητοί μου φίλοι,
πώς εἶμ' ἡ Γνώση τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ στήν ὕλη,
γι' αὐτό ὑπάρχουν πόλεμοι καί ὄπλα τοῦ θανάτου,
ἴσως δεχθεῖ ὁ ἄνθρωπος ν' ἀλλάξει τά μυαλά του!

582

Ἐγὼ ὡς Γνώση δέν μπορῶ τόν δρόμο μου ν' ἀλλάξω,
εἶμαι ἢ Γνώση καί θά ζῶ τή γνώση νά διδάξω.
Κι' ἂν τή Γνώση ἀκολουθεῖ ὁ νοῦς γιά πανουργία
δέν εἶμ' ὑπεύθυνη γι' αὐτό ν' ἀκολουθῶ ἀργία.

583

Ἐγὼ, ἢ Γνώση, τούς καλῶ νά μάθουν ἱστορία
καί μέ τή γνώση τοῦ καλοῦ ν' ἀλλάξουνε πορεία.
Τότε ἢ γνώση γίνεται μεγάλη εὐκαιρία
νά ἐπιστρέψουν στόν Θεόν μέ δίχως ἀπορία.

584

Κι' ὅταν, Ἐλήθεια, τούς μιλάς γιά τῆς Ἐγάπης πάλη,
ἐγὼ μαζί σου συνεργῶ γιά γνώση πιά μεγάλη,
ὥστε δέν εἶναι δύσκολο γι' Ἐγάπη νά μιλοῦμε
ἀφοῦ κι' οἱ δύο τό θέλομε ὅλους νά βοηθοῦμε.

585

Κι' ἂν εἶναι ἴσως δύσκολο μαζί νά πορευθοῦμε
δέν εἶναι ὅμως δύσκολο φιλία νά τηροῦμε
κι' οὔτε θά εἶναι δύσκολο μ' ἠλήθεια νά μιλοῦμε
γιατί κι' οἱ δύο μας κρίνουμε στό ψέμα νά μή ζοῦμε.

586

Εἶμαι ἢ Γνώση καί μπορῶ τόν νοῦν τους νά φωτίζω
καί μέ τό φῶς τῆς Γνώσεως ὅλους νά τούς κερδίζω.
Νά μή μπορεῖ ἢ ἄγνοια τόν νοῦν τους νά σκοτίζει
κι' ἢ πλάνη νά τούς κυβερνᾶ τή γῆ τους νά ὀρίζει.

587

Ἦς Γνώση εἶμαι ἱκανή πάντοτε ν' ἀποδείξω
πὼς τήν Ἄλήθεια ἐκτιμῶ καί θέλω νά στηρίξω,
γιατί μαζί σου περπατῶ κι' ἔχω τίς ἀποδείξεις
πού καταργοῦν αὐτόματα τοῦ ψεύδους προκηρύξεις.

ΑΛΗΘΕΙΑ

588

Δέν ἔχεις, Γνώση, ἄδικο πὼς ξέρεις τήν ἀλήθεια
κι' οὔτε μαζί σου χάνεται τοῦ βίου μου συνήθεια.
Ἦ Γνώση πάντα πρόσφερε Ἄλήθειας προσδοκία
καί μέ τή Γνώση ἀποκτοῦν Ἄλήθειας εὐδοκία!

589

Καί τώρα, φίλοι μου καλοί, ὡς ὁδοιπόροι πάλι
ἄς ζήσωμε μέσ στή ζωή γιά τῆς Ἀγάπης πάλι.
Μ' αὐτήν ἡ Γνώση ἀποκτᾶ γιά τή ζωή ἀξία
κι' ὁ νοῦς παντοῦ θά τήν τιμᾶ ὁμοίως ἀνταξία.

590

Κι' ὄχι τή Γνώση νά 'χουνε ὡς μόνη εὐκαιρία,
ν' ἀναζητοῦνε τή χαρά στοῦ κόσμου τή πορεία.
Κι' ἄν ἄπ' τή Γνώση ἔμαθαν νά ζοῦνε μέ ὑγεία
καί γιά τή Γνώση ἔχασαν Θεοῦ τήν εὐλογία!

ΛΟΓΟΣ

591

Μέ τήν Ἄλήθεια ὅταν ζῆ ἡ Γνώση θά φωτίσει,
ν' ἀκολουθοῦνε τό καλό καί τό κακό νά σβῆσει,
νά ρίξει μάννα ὁ Θεός στοῦ κόσμου τήν πλατεῖα,
νά ζήσουνε οἱ ἄνθρωποι σέ νέα πολιτεία.

592

Πού δέν θά βλέπει πόλεμο, άρρώστια, δυστυχία
καί θ' ανατέλλει ό ήλιος της μόνο για εϋτυχία!
Μ' αυτά τά λίγα θέλησα κι' έγώ νά σάς τιμήσω
γιατί είσθε μιά άξία μεγάλη, όπου ζήσω!

ΣΟΦΙΑ

593

Ή Γνώση είναι άγαθό κι' άπ' τόν Θεόν σταλμένη
άπ' τή σοφία του Θεού και για χαρά δοσμένη!
Ν' άποκτήσει ό άνθρωπος τήν κρίση τή χαμένη
πού του χαρίζει στη ζωή αυτό που περιμένει.

594

Και τώρα άς περάσουμε σ' εκείνο τό τραπέζι
παρέα νά συμφάγωμε κι' ή μουσική άς παίζει.
Μεγάλη είναι ή χαρά ν' άκούμε συμφωνία
καί τής 'Αγάπης τή φωνή νά ψάλλει μ' άρμονία!

*

595

Όλοι μαζί καθίσανε στό ίδιο τό τραπέζι
κι' ό κόσμος γύρω στάθηκε ν' άκούσει τί τούς παίζει.
Εΐχανε όλοι τους χαρά και δύναμη μεγάλη
στή μουσική που παίζανε, μιά μελωδία άλλη!

596

Κι' ή Γνώση ξανακάθισε μαζί τους στό τραπέζι
για μιά συνέχεια καλή τόν ρόλον της νά παίζει.
Ήταν ή Γνώση κι' έπρεπε ως Γνώση νά προσφέρει
μιά νέα γνώση τ' οϋρανοϋ στοϋ κόσμου τό καρτέρι.

597

Μέ σεβασμό τή δέχθηκαν μαζί τους νά καθίσει
ἀλλά μέ κάποιο δισταγμό μαζί τους νά μιλήσει.
Τήν κοιτάζαν σιωπηλοί μέ τό γλυκό τους βλέμμα
γιατί τή Γνώση γνώριζαν ἀπόλυτη στό πνεῦμα.

598

Κι' ἡ Γνώση πού κατάλαβε τό φόβο τους γιά κείνη
τῆς ἦταν πολύ δύσκολο τόν νοῦν τους ν' ἀνακρίνει,
γι' αὐτό καί ἀπεφάσισε νά μή προτείνει θέμα
καί ν' ἀναμένει εὐπρεπῶς συνεργασίας πνεῦμα.

599

Τή Γνώση νά μή ἀρνηθοῦν στόν νοῦν τους νά προτείνει
γιατί τή νίκη θ' ἀποκτοῦν μαζί τους ὅταν μείνει,
ἀφοῦ ὁ Λόγος ἔκρινε κι' ἡ Γνώση νά ὀρίζει
καί μέ τή γνώση τοῦ καλοῦ τόν κόσμο νά φροντίζει.

600

Γι' αὐτό πῆρε ἀπόφαση μέ φρόνηση νά μείνει
καί μόνον ὅταν τή ρωτοῦν ἀπάντηση νά δίνει
γιά τή ζωή τοῦ σύμπαντος τόν νοῦν τους νά φωτίζει
καί μέ τό φῶς τῆς Γνώσεως δύναμη νά χαρίζει!

601

Ὅταν ἡ Γνώση θά μιλά τόν νοῦν τους θά εὐρύνει
καί μέ τόν νοῦν τῆς Γνώσεως τό πνεῦμα τους θά κρίνει!
Κι' ἡ γνώση τῆς ὡς δύναμη τόν νοῦν τους θά ὀπλίζει
νά μή θελήσουν ν' ἀρνηθοῦν ἡ Γνώση νά κερδίζει.

602

Κι' έτσι στη Γνώση δίδεται μία νέα ευκαιρία
νά προχωρήσει ἔνδοξα στο ὕψος τῆν πορεία
καί νά τοὺς μάθει στή ζωὴ νέα τεχνολογία
πού δέν μπορεῖ νά νοηθεῖ παρά ὡς εὐλογία!

603

Ἄν καί ἡ Γνώση ἤξερε τὸν νοῦν τοὺς νά γυμνάζει
καί ἤθελε παντοτεινά μαζί τοὺς νά γιορτάζει,
ἐν τούτοις δέν μπορεῖ ἡ Γνώση νά τοὺς τάξει
ἀφοῦ ὁ θάνατος θά ζητή τῆ γῆ τοὺς νά προστάξει!

604

Ὡστε μέ φόβο στάθηκε στο ὕψος τῆ σκέψη
γιατί κι' αὐτή θά ἔχανε τῆς Γνώσεως τῆ στέψη.
Ὅταν ὁ θάνατος θά ζημαζὶ τῆς θά τά βάζει,
ὁ θάνατος θά κυβερνᾶ καί ὅλα θά τ' ἀλλάζει.

605

Γι' αὐτό ἡ Γνώση ἄρχισε πόλεμο τοῦ θανάτου
νά πάρει ἀπ' τὰ χέρια τοῦ τά βέλη τά δικά του,
νά μὴ μπορεῖ ὁ θάνατος μαζί τῆς νά τά βάζει
κι' ὄχι τῆ Γνώση νά νικᾶ, τὸν τόπον τῆς ν' ἀρπάξει.

606

Ὅταν ὁ θάνατος θά ζητῆ τὸν κόσμο θά σκοτίζει,
ὁ θάνατος θά κυβερνᾶ τῆ γῆ τοὺς νά ὀρίζει.
Γι' αὐτό ἡ Γνώση ἔπρεπε τὸν νοῦν τοὺς νά φωτίζει
νά μὴ μπορεῖ ὁ θάνατος τῆ γῆ τοὺς νά κερδίζει.

607

Καί μέ τή γνώση πολεμᾶ τόν Θάνατον νά δοῦνε
ἀπ' τή ζωή νά χάνεται τόν οὐρανό νά βροῦνε!
Νά μή μπορεῖ πιά στή ζωή τόν νοῦν τους νά ταράξει
πώς εἶν' ἡ μόνη δύναμη κι' ὄλους ἐξουσιάζει.

608

Γιατί στή γνώση τοῦ κακοῦ τόν Θάνατον τιμοῦσε
κι' ἡ ἐξουσία τ' οὐρανοῦ στόν Θάνατο περνοῦσε...
ἐνώ στή γνώση τοῦ καλοῦ γιά χάρη τούς μιλοῦσε
καί μέ τή γνώση τοῦ σταυροῦ ζωή τούς χορηγοῦσε!

609

Τότε ἡ Γνώση θά 'μενε αἰώνια νά ζοῦσε
κι' ἀπό τή γνώση τοῦ κακοῦ τόν νοῦν τους θά τραβοῦσε!
Καί μέ τή γνώση τ' οὐρανοῦ τή γῆ θά κατακτοῦσε
κι' ὁ Θάνατος θά ἔχανε τόν τόπο πού κρατοῦσε!

610

Καί θά θυμούνται ὄλοι τους τή Γνώση τή μεγάλη
ὅτι τούς ἔβγαλε ἀπ' τόν νοῦν τῆς ἀγνοίας τή ζάλη!
Γιατί τή Γνώση τήν τιμᾶ τή νίκη νά τούς ψάλλει
ὅταν μαζὶ της θά νικοῦν στοῦ Θάνατου τήν πάλη!

611

Αὐτές τίς σκέψεις θέλησε σ' ὄλους νά ἐπιβάλλει
γιά μιᾶ συνέχεια καλή τή Γνώση νά προβάλει.
Ὡστε ὁ νοῦς νά τήν τιμᾶ τή Γνώση τή μεγάλη
κι' ὁ ἄνθρωπος ν' ἀδυνατεῖ τή Γνώση νά προσβάλλει.

612

Ἄλλά τήν ἴδια τή στιγμή πού θριαμβολογοῦσε
ὄλος ὁ κόσμος γύρω της μέσ στό κακό κυλοῦσε...!
Τότε μόνον κατάλαβε πώς τό κακό νικοῦσε
καί χρειαζότανε κι' αὐτή τόν Λόγο νά ρωτοῦσε.

613

Ἡ γνώση της ἄν ἤθελε στόν κόσμο νά περνοῦσε
μόνο στόν Λόγο θά 'βρισκε τή νίκη πού ζητοῦσε.
Χωρίς μετάνοια ζωῆς ποιά νίκη θ' ἄποκτοῦσε,
ἐάν ὁ Λόγος ἔπαυε γιά χάρη νά μιλοῦσε;

614

Τότε γιά λίγο κύτταξε τόν Λόγο ταραγμένη
καί τό κεφάλι ἔσκυψε μπροστά του λυπημένη!
Πῶς θά μποροῦσε γιά καλό τόν νοῦ νά κυβερνοῦσε,
ἀφοῦ στή γνώση τοῦ κακοῦ κι' ὁ Θάνατος συζοῦσε;

615

Μόνον ὡς Γνώση τοῦ καλοῦ αἰώνια θά ζοῦσε
καί θά 'μενε ἀθάνατη τή γνώση νά σκορποῦσε!
Τότε ὁ κόσμος γύρω της τή Γνώση θά τιμοῦσε
καί μ' ὄλους θά 'χαιρε ζωή σοφίας πού ζητοῦσε.

*

ΛΟΓΟΣ

616

Κι' ὁ Λόγος πού τήν πρόσεξε τῆς εἶπε μέ καμάρι:
“Τόν Θάνατον ἐνίκησα, τή γῆ μου δέν θά πάρει!
Γι' αὐτό κι' ἔχω τή δύναμη στόν κόσμο νά προτείνω
ὅταν ἐμέ ἀκολουθεῖ ποτέ δέν θά τόν κρίνω!

617

Ἐγὼ ὁ Λόγος εἶμ' Αὐτός πού τή ζωή μου δίνω
νά μεταβάλω τή ζωή τοῦ κόσμου πού θά κρίνω!
Καί μέ τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ τόν κόσμο νά φωτίσω,
νά ξαναδεῖ τόν Οὐρανό πού ἦλθα νά τιμήσω!

618

Ἄθάνατος δέν θά ζή πιά τή γῆ τους νά τρομάζει
κι' οὔτε θά δυνηθεῖ ποτέ μαζί τους νά τά βάζει!
Τή μάχη του τήν ἔχασε μέ τοῦ σταυροῦ τή φάση!
Καί τή ζωή μου πρόσφερα ὁ Ἄθάνατος νά παύσει!”

ΧΑΡΗ

619

Ἐσύ, ὦ Γνώση, δέν μπορεῖς μαζί του νά τά βάλεις
κι' οὔτε θά δυνηθεῖς ποτέ μέ λόγους ν' ἀποβάλεις!
Ἡ Γνώση εἶναι δυνατή τή γνώση νά διδάξει
ἀλλά δέν εἶναι δυνατή τόν κόσμο του ν' ἀλλάξει.

620

Ἐγὼ ἡ Χάρι καταργῶ τοῦ θάνατου τή δράση
κι' ἐγὼ ἡ Χάρι συνεργῶ ἡ μάχη του νά παύση!
Στό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἡ Χάρι βασιλεύει
καί ὁ Λόγος μέ τή χάρι Του τόν κόσμο προστατεύει!

ΑΓΑΠΗ

621

Γι' αὐτό, ὦ Λόγε, σέ τιμῶ γιὰτ' εἶσαι ἡ ζωή μου!
Καί σ' ἀγαπῶ καί σ' εὐλογῶ νά ζῆς μέ τήν εὐχή μου!
Γιὰτ' εἶσαι ἄξιος υἱός καί τῆς Ἀγάπης χάρι
καί ἔγινες ὁ ταπεινός καί τοῦ Θεοῦ καμάρι!

622

Τό αίμα σου έσήκωσε τής άμαρτίας βάρη
κι' όλος ό κόσμος θά σωθει μέ του Θεού τή χάρη!
Γι' αυτό άς γονατίσουμε μπροστά Του μέ έλπίδα
πού μάς χαρίζει στη ζωή αιώνια πατρίδα!

623

Καί τώρα άς ύψώσωμε όλοι μας τά ποτήρια,
νά εύχηθούμε του λοιπού νά πάψουν τά μαρτύρια
καί ν' άποκτήσει ή ζωή τά θεία καί αιθέρια
πού τά 'κανε ό Θάνατος του θάνατου λημέρια...

*

624

Κι' όλοι χειροκροτήσανε κι' ό κόσμος άπορο ύσε
πού άκουγε καί μάθαινε γι' 'Αγάπη πού ρωτο ύσε,
πώς ή 'Αγάπη ήτανε ή μόνη πού τιμο ύσε
κι' άς ζο ύσε τώρα μιά ζωή πού δέν έπιθυμο ύσε.

625

Κι' ό Λόγος άφουγκράστηκε τον κόσμο π' άπορο ύσε,
πώς μόνο μέ τή χάρη Του ζωή θά ζαναζο ύσε
καί όχι πώς ό νόμος Του ζωή το υ καταργο ύσε,
άφο υ μέ τή θυσία Του τά χρέη το υ ζοφλο ύσε!

626

Τότε πολλοί γονάτισαν μπροστά Του, στην 'Αγάπη,
καί δόσανε ύπόσχεση νά βγο ύν από τή λάσπη
καί μόνον νά πιστεύουνε στο υ Λόγου τή θυσία,
άφο υ μ' α υπή τούς χάριζε ζωή κι' άθανασία!

627

Τότ' ἡ Ἐλπίδα σήκωσε μ' ἐλπίδα τό κεφάλι
καί σ' ὄλους χαμογέλασε γιά τή ζωή τήν ἄλλη!
Καί δάκρυσαν τά μάτια τους σ' αὐτή τή μαρτυρία
πώς κι' ἡ Ἐλπίδα χάριζε στόν κόσμο σωτηρία!

*

ΠΙΣΤΗ

628

Μέ τήν Ἐλπίδα συντροφιά καί τῆς Ἀγάπης πνεῦμα
ἔχω κι' ἐγώ τή δύναμη νά πολεμῶ τό ψέμα!
Τήν Ἀμαρτία νά νικῶ καί ἀπιστίας νεῦμα,
τό ἔργο Του νά βοηθῶ μέ σωτηρίας βλέμμα!

ΛΟΓΟΣ

629

Καί τώρα Πίστη ἄκουσε, θέλω νά σοῦ μιλήσω:
Χωρίς ἐσένα δέν μπορῶ στόν κόσμο αὐτόν νά ζήσω.
Μόνο μέ σένα ἀνακτῶ τόν κόσμο πού φροντίζω
καί μέ τήν πίστη κυβερνῶ τόν κόσμο πού ὀρίζω.

630

Εἶσαι ἡ μόνη δύναμη τοῦ σύμπαντος μεγάλη!
Κανείς, ὦ Πίστη, δέν μπορεῖ μαζί σου νά τά βάλει!
Κι' ἐγώ μαζί σου περπατῶ καί σ' ἔχω βοηθό μου
καί κατακτῶ κι' ὑπερνικῶ τή δύναμη τοῦ κόσμου!

631

Εἶσαι ἡ μόνη βοηθός στ' ἀνθρώπου τὴν ἐλπίδα
νά μεταδώσεις στή ζωὴ τοῦ Πνεύματος τὴν κλειδα,
γιατί μέ πίστη θ' ἀποκτᾶ ὅ,τι θά πεῖ καί θέλει
καί θ' ἀπολαύσει στή ζωὴ ὅ,τι καλό τοῦ μέλλει...!

ΠΙΣΤΗ

632

Σ'εὐχαριστῶ πού μέ τιμᾶς, ὦ Λόγε, στή ζωὴ σου
καί θά ἐμπνέω πάντοτε τόν κόσμο τῆς ψυχῆς σου
νά μέ ἀκολουθεῖς πιστά πάντα στήν προσευχή σου
γιά νά πατάξεις τόν ἐχθρό στή μάχη του μαζὶ σου.

633

Τό ξέρω, Λόγε, ὅτι ζῆς μέ πίστη στή ζωὴ σου
κι' ὅτι ἀκολουθεῖς πιστά τῆ θεία ἐκλογή σου.
Καί εἶμαι ἡ ἀσπίδα σου στὸν θεῖον σου ἀγώνα
νά ἀνακτήσεις ἔνδοξα τοῦ βασιληᾶ κορώνα!

634

Γιατ' εἶσαι Σύ ὁ βασιληάς κι' ἡ δόξα σοῦ ταιριάζει!
'Ο Θάνατος δέν θά μπορεῖ τῆ γῆ σου νά ἀρπάξει!
'Εσύ θά κυβερνᾶς τῆ γῆ κι' ἐσύ θά τόν προστάξεις
κι' ἀνάσταση αἰώνια στό σύμπαν θά γιορτάξεις!

635

'Εγώ εἶμαι ἡ δύναμη στή θεία παρουσία,
ἐγώ ἡ Πίστη τούς τηρῶ ὅλους σέ προστασία!
Μέ ἓνα λόγο πίστεως τό Σύμπαν ἔχεις πλάσει
καί δέν μπορεῖ ποτέ κανεῖς ἐμένα ν' ἀτιμάσει.

636

Καί μέ τήν πίστη πού άσκῶ στόν λόγον σου τούς τάζω
νά μή φοβούνται τίποτε, έγώ έξουσιάζω!
Καί νά τιμούν τόν λόγον σου μέ πίστη τούς προστάζω
άν θέλουν νά γευθοῦν χαρά κι' έλπίδα πού έκφράζω.

637

Καί γίνεται ή πίστη μου τοῦ κόσμου έμπειρία,
ώστε διά πίστεως νικούν κι' αλλάζουνε πορεία.
Ή Πίστη άπαντᾶ άπλά σέ κάθε άπορία
κι' άρνείται νά δεχθεῖ τοῦ κόσμου τή μωρία.

638

Ή Πίστη διά τοῦ λόγου Σου άσκεῖ παρηγορία
καί καταργοῦμε άπό κοινοῦ τή θεία τιμωρία
για νά γευθῆ ὁ άνθρωπος αιώνια σωτηρία
πού τούς χαρίζει ὁ λόγος Σου ὡς μόνη εύκαιρία!

639

Έγώ ή Πίστη κυβερνῶ τόν κόσμο στήν οὐσία
καί μέ τήν Πίστη τόν καλῶ νά βρεῖ άθανασία!
Χωρίς έμένα δέν μπορεί στόν οὐρανό νά ζήσει,
έάν τήν Πίστη άρνηθεῖ καί χάρη δέν ζητήσει...

640

Μέ τούς πιστούς θά περπατῶ μαζί τους ν' άλαλάζω!
Εἶμαι καρπός τοῦ Πνεύματος κι' ὅλους τούς άγκαλιάζω!
Καί νά ζητοῦν τήν πίστη μου μ' άγάπη τούς προστάζω
κι' ὅταν τήν Πίστη θά τιμούν τόν φόβον τους θά σπάζω!

641

Χαίρομαι, Λόγε, πού τιμᾶς τήν Πίστη στή ζωή σου
γι' αυτό σ' ἀκολουθῶ πιστά καί βρίσκομαι μαζί σου
νά σέ στηρίζω πάντοτε στήν ὥρα τῆς προσευχῆς σου
γιά ν' ἀνακτήσεις τή ζωή πού ἔχασ' ὁ λαός σου!

642

Γι' αυτό, ὦ Λόγε, σέ τιμῶ καί ζῶ μέ τή ζωή σου
καί θά ὑπηρετῶ πιστά τή δόξα τῆ δικῆ σου
νά ζήσεις βίῳ ἔνδοξο στή γῆ μέ τόν Θεόν σου
καί νά νικᾶς στή μάχη σου μέ θάρρος τόν ἐχθρόν σου.

*

643

*Τότ' ἡ Χαρά σηκώθηκε κι' ἄρχισε νά χορεύει
ἕνα χορό οὐράνιο κι' ὄλους νά τούς μαγεύει!
Νά μάθουνε κι' αὐτοί χορό ἀγάπης νά λατρεύουν
στή μελωδία της νά ζοῦν σ' ἀγάπη νά πιστεύουν.*

644

*Ὁ Λόγος καταχάρηκε μέ τῆς Χαράς τό κέφι,
πού κτύπησε πιά ρυθμικά τό χέρι της στό ντέφι
κι' ὁ κόσμος τῆς ἀλάλαξε μέ ὑψωμένο χέρι
καί ἡ Χαρά ζανάζησε καί μέ τά δύο μέρη!*

*

ΛΟΓΟΣ

645

Πρέπει γι' αυτό κι' ἐσύ Χαρά μαζί μας νά καθίσεις
γιατί μαζί μας ὅταν ζῆς παντοτεινά θά ζήσεις!
Ὅταν ἡ θεία δύναμη τόν κόσμο θ' ἀναστήσει
τότε σ' αἰώνια χαρά ὁ κόσμος θ' ἀναζήσει!

646

Ἐγώ μαζί σου χαίρομαι γιατί εἶσαι ἡ χαρά μου
κι' ὅταν ἐσύ μιλάς κερδίζεις τήν καρδιά μου!
Ὅλοι μαζί σου θέλουμε μέ σένα νά συζοῦνε
καί τή ζωή τοῦ οὐρανοῦ μαζί σου νά χαροῦνε!

ΧΑΡΑ

647

Κι' ἐγώ, ὦ Λόγε, χαίρομαι καί ζῶ γιά τή χαρά σου
κι' ἀκολουθῶ τή δόξα σου στόν κόσμο τῆς ζωῆς σου,
πού μέ ἐμπνέει στή ζωή τό πνεῦμα τό δικό σου
νά μεταδίδω τή χαρά πού εἶναι ὁ σκοπός σου!

648

Τό ξέρω, Λόγε, πώς ἐσύ πάντοτε μέ ὑψώνεις
καί στή ζωή μου τήν ἀπλή γιά μένα καμαρώνεις!
Ἐγώ εἶμαι ἡ Χαρά ἀπ' τόν Θεόν σταλμένη
νά νοιώθουνε οἱ ἄνθρωποι μέ τόν Θεόν δεμένοι!

649

Ἐγώ χαρίζω τή χαρά καί πάντοτε γιορτάζω
δέν θέλω θλίψη, μαρασμό, τόν πόνο τόν δαμάζω!
Καί στή ζωή ὅπου σταθῶ μόνο χαρά μοιράζω
καί μέ τό πνεῦμα τῆς χαρᾶς τόν κόσμο τόν ἀλλάζω!

650

Τό πνεῦμα τῆς Χαράς δέν θέλει τή δυστυχία
νά βασιλεύει στή ζωή μόνον ἢ εὐτυχία!
Μόνον ἐγώ ὅταν περνῶ ὅλα τά ὁμορφαίνω,
μέ τή χαρά τοῦ οὐρανοῦ τή γῆ τους τή διαβαίνω!

651

Νά γεύονται αἰώνια τά θεῖα Του τά δῶρα
σέ μία αἰώνια χαρά στοῦ οὐρανοῦ τή χώρα!
Γιατί χαρίζω τή χαρά πού θέλουν ὅλοι τώρα,
ὁ ἄνθρωπος ν' ἀναζητᾶ τοῦ οὐρανοῦ τήν ὥρα!

ΑΓΑΠΗ

652

Κι' ἐγώ μαζί σας χαίρομαι μαζί νά περπατοῦμε
γιατ' εἴμεθα ἐνωμένοι στόν κόσμο αὐτόν πού ζοῦμε.
Κι' ὅλος ὁ κόσμος μέ χαρά κι' ἀγάπη μᾶς κυττάει
καί πάντοτε ἐλπίδα του τό χέρι μᾶς κρατάει.

653

Μέ τή Χαρά ἀπό κοινού τήν Πίστη θά τιμοῦμε
καί στή χαρά τῆς Πίστεως ὅλους θά τοὺς καλοῦμε.
Ὁ κόσμος ἀποκτᾶ χαρά μέ πίστη ὅταν ζήσει
πού τοῦ χαρίζει δύναμη ὅλα νά τά νικήσει!

654

Γι' αὐτό μέ πνεῦμα πίστεως πρέπει νά περπατοῦμε
καί μέ τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ στόν κόσμο νά μιλοῦμε,
ὥστε ὁ κόσμος μέ χαρά τήν Πίστη νά ζητάει
καί μέ τόν νοῦ τῆς Πίστεως στά ὕψη νά πετάει!

655

Μεγάλη είναι ἡ χαρά τὴν Πίστη νά κρατοῦνε!
Ἡ Πίστη δίνει δύναμη σ' αὐτούς πού ὑπακοῦνε.
Γι'αὐτό κι'ὁ κόσμος δέν μπορεῖ τὴν Πίστη ν'ἀγνοήσει
καί δίχως πίστη νά ζητᾶ τὴ νίκη ν' ἀποκτήσει.

656

Τό πνεῦμα μας εἶναι ἀγαθό καί πάντα συμφωνοῦμε,
Ἄγάπη, Πίστη καί Χαρά γιά τό καλό θά ζοῦμε!
Κι' ὅλος ὁ κόσμος μᾶς ζητᾶ μαζί του νά συζοῦμε
γιατί μαζί μας ὅταν ζῆ ἔμεῖς τόν βοηθοῦμε.

657

Γι' αὐτό κι' ἐγώ ἐπιθυμῶ μαζί νά περπατοῦμε,
ἀγάπη, πίστη καί χαρά στὸν κόσμο νά τηροῦμε,
νά μὴ μπορέσει τό κακό τὸν κόσμο νά κερδίσει
κι' ἀπὸ τό πνεῦμα τοῦ καλοῦ μακριά νά τόν κρατήσει.

658

Γιατί ἔμεῖς χαρίζομε σ' ὅλους παρηγορία
καί καταργοῦμε στὴ ζωὴ τοῦ φόβου τιμωρία!
Μέ τὴ ζωὴ τῆς πίστεως τὸν οὐρανὸ νά βροῦνε
καί πάντα μ' ἀγαλλίαση μέσ στὴ ζωὴ νά ζοῦνε!

659

Καί θά τιμοῦνε τὸν Θεόν μέ πίστη ὅταν ζοῦνε
καί μόνο στὴν ἐλπίδα Του τὴν νίκη θ' ἀποκτοῦνε!
Καί μέ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ τὴ δόξα Του θά δοῦνε
στὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ αἰώνια νά ζοῦνε!

660

Τότε ό κόσμος μέ χαρά μαζί μας θά μιλάει
καί θά 'ναι εϋτυχισμένος καί πάντα θά γελάει!
Γιατί ή Χαρά του καταργεί του πόνου δυστυχία
καί του χαρίζει στη ζωή χαρά καί εϋτυχία!

661

Έπίσης, μέ την Πίστη τον φόβον του ξεχνάει
κι' έπιθυμεί αιώνια μαζί της νά περνάει,
ώστε μέ θάρρος άφοβα τον θάνατον κυτάει
καί μέ τό χέρι του ψηλά έλπίδα την κρατάει!

662

Καί μέ την Πίστη πάντοτε τή νίκη αποκτούνε
γιατ' είναι ή άσπίδα στον κόσμο αυτόν που ζούνε!
Κι' όλος ό κόσμος γύρω μας για Πίστη μάς ρωτάει
άν είναι ή άσπίδα του που πρέπει νά κρατάει.

663

Κι' έμεις στην άπορία του άπλά του άπαντούμε
καί μέ την παρουσία μας όλους τους βοηθούμε.
Καί μέ άγάπη πάντοτε τον κόσμο τον καλούμε
νά μη μάς άρνηθει ποτέ μαζί νά περπατούμε.

664

Νά μη μπορέσει ό έχθρός μαζί τους νά τά βάλλει
γιατ' ή άγάπη του Θεού τον φόβον άποβάλλει!
Καί μόνον ή παρουσία μας τον κόσμο θά τον πείσει
ότι μαζί μας όταν ζή τή νίκη θ' αποκτήσει!

665

Τότε ό κόσμος μέ χαρά μαζί μας θά μιλάει
καί στή ζωή τής Πίστεως τόν νούν του θά φυλάει,
ώστε μέ πίστη πάντοτε τή μάχη του νά δίνει
καί ν' άποκτᾶ πεποίθηση κι' άπόλυτη γαλήνη.

ΑΛΗΘΕΙΑ

666

Ή Πίστη είναι άσπίδα πού όλους προστατεύει
κι' όταν μαζί της περπατούν τόν νούν τους έκπαιδεύει,
γιατί ή Πίστη πάντοτε άσφάλεια προσφέρει
γιά ν' άπολαύσει έλεος αυτός πού ύποφέρει!

667

Γι' αυτό ή Πίστη ώς δύναμη τόν φόβον τους σκορπίζει
κι' όταν μαζί τους ζή μ' άγάπη κι' έλπίδα τούς φροντίζει.
Καί τούς προσφέρει πάντοτε δύναμη στή ζωή τους
νά πολεμᾶ τόν Θάνατον μέ θάρρος ή ψυχή τους!

668

Ώστε ή Πίστη τούς τιμᾶ μαζί τους όταν μείνει
καί άνατέλλει στή ζωή άπόλυτη γαλήνη!
Κι' είναι μοναδική γι' αυτούς τής πίστεως εύκαιρία
νά τούς προσφέρει τή χαρά καί τήν παρηγορία.!

669

Ή Πίστη μέ τόν λόγον της ειρήνη θά χαρίζει
γιατί μ' άγάπη ένεργεί κι' έλπίδα πού στηρίζει!
Γι' αυτό έπιθυμώ κι' έγώ ν' άκούω τή φωνή της
καί χαίρομαι νά περπατώ στόν κόσμο τής ζωής της!

670

Ἡ Πίστη θά παρηγορεῖ ὄλους πού ἐκπαιδεύει
κι' ἔχει γι' αὐτό ἀποστολή ὄλους νά προστατεύει.
Εἶναι ἡ μόνη ἐλπίδα πού σ' ὄλους ἀπομένει
κι' ὅταν μαζί της περπατοῦν ἡ νίκη τούς προσμένει.

671

Καί τώρα ἄς τιμήσωμε τοῦ κόσμου τήν πλατεῖα,
μέ προσευχή καί μέ εὐχή νά πάψει ἡ αἰτία,
γιά τό κακό πού ἔγεινε τοῦ κόσμου δυστυχία,
κι' οἱ ἄνθρωποι νά ξαναβροῦν χαμένη εὐτυχία!

672

Γι' αὐτό τώρα ἄς ψάλωμε μέ ὑψωμένα χέρια
στή θεία δόξα τ' οὐρανοῦ πού λάμπουνε τ' ἀστέρια
καί ὁμορφαίνουνε τή γῆ τά λαμπερά πετράδια
π' ἀντανακλοῦν αἰώνια τή δόξα Του τά βράδια!

*

673

*Τότε ὄλοι γονάτισαν μέ χέρια ὑψωμένα
μέ τήν καρδιά ἀτάραχη χωρίς φόβο κανένα
γιά ν' ἀποδώσουν τήν τιμή μέ σέβας κι' εὐλάβεια
σ' Αὐτόν πού τούς ἐδίδαξε ἀγάπη καί εὐσέβεια!*

674

*Τότε μιά λάμψη ἄστραψε ἀπ' τ' οὐρανοῦ τά βάθη
καί μιά φωνή ἀκούστηκε πού ζάφνιασε τά πλήθη:
<< Ἐγώ εἶμαι ὁ Θεός σας, πού πρέπει νά φοβεῖστε!
Ἐγώ εἶμαι ἡ ζωή! Ἐμένα ἀκολουθεῖστε!*

675

Ἐκεῖνος π' ἀγαπᾷ ζωὴ, συγγνώμη ἅς ζητήσει
κι' ἅς πάρει ἀπ' τὸ χέρι μου τὸ ἔλεος νὰ ζήσει!
Καὶ τὴν ἀγάπη μου θὰ δεῖ στο ὕ Λόγου τὴ θυσία
πού συγχωρεῖ διὰ πίστεως τὴν κάθ' ἀποστασία!

676

Γι' αὐτό καί σᾶς προτρέπω μετάνοια νὰ ζητεῖστε,
γιατί χωρίς μετάνοια μαζί μου δέν θὰ ζήστε!
Ἡ Μετάνοια εἶναι ζωὴ! τοῦ πνεύματος ὑγεία!
κι' ἀποτελεῖ γιὰ τὴ ζωὴ μεγάλη εὐλογία!

677

Ὁ Λόγος σᾶς ἐπλήρωσε τῆς ἁμαρτίας λύτρα
κι' ἐξώφλησε τὰ χρέη σας μέ τοῦ Θανάτου ρήτρα!
Γι' αὐτό μὴ μέ φοβάσθε πιά, μ' ἀγάπη σᾶς κυττάζω
σᾶς ἔταξα τὸν οὐρανό, μαζί σας νὰ γιορτάζω!

678

Ἐκεῖνος πού μετανοεῖ στή δόξα μου θὰ ζήσει!
Ἐκεῖνος πού θά μ' ἀρνηθεῖ στὸν Ἄδη θὰ ζυπνήσει!
Μέ ἔλεος σᾶς συγχωρῶ τὴν κάθ' ἀποστασία
ἐφ' ὅσον ἐπιστεύσατε στο ὕ Λόγου τὴ θυσία!

679

Καὶ μόνο γιὰ τὴ πίστη σας τὸν Οὐρανό σᾶς τάζω,
ᾧστε ὡς βασιλεῖς κι' ἐσᾶς τοῦ θρόνου νὰ δοξάζω!
Ἐφ' ὅσον ἐπιστεύσατε στο ὕ Λόγου τὴ θυσία
θὰ χαίρεστε αἰώνια τὴ θεία παρουσία!>>

*

680

*Κι' ό κόσμος πού άλάλαζε μέ ύψωμένα χέρια
έκοίταζε στόν ούρανό πού έλαμπαν τ' άστέρια
κι' άντανακλούσανε στή γή ώς λαμπερά πετράδια
τό φώς τής δόξης τ'ο ύρανο ύ στής νύχτας τά σκοτάδια!*

681

*Ναί, ό Θεός τούς έστειλε τό ίδιο τό Παιδί Του
γιά νά πεθάνει στό Σταυρό πρός δόξα και τιμή Του!
Αυτό μόνον άποτελεί έγγύηση δική Του
γιά κάθε άμαρτωλό νά άναστηθει μαζί Του!*

682

*Πόση χαρά δέ νοιώσανε στή θεία παρουσία
πού τούς έχάριζε ζωή το ύ Λόγου ή θυσία!
Και θά συζούσανε μαζί μέ θεία παρρησία,
ώς δίκαιοι πλέον κι' αυτοί, Θεο ύ άθανασία!*

683

*Μ' άλλαλαγμούς και μέ χαρές άγκάλιασαν τόν Λόγο
μά 'Κε ένος δέν κουνήθηκε, δέν ειπε ένα λόγο.
Κι' ό Λόγος πού κατάλαβε το ύ κόσμου άπορία
συνέχισε νά τούς κυττά μ' άγάπης καρτερία.*

684

*Τούς χαμογέλασε άπλά γιατ' ειχε έμπειρία
κι' όλους μαζί Του κάλεσε στή θεία Του πορεία
κι' ό κόσμος δέν άρνήθηκε α ύτήν τήν ευκαιρία,
νά ζήσει μέ τόν λόγον Του κι' άς ειχε άπειρία.*

685

*Κι' ὄλοι Τόν ἀκολούθησαν στή θεία Του πορεία
γιατί μ' αὐτή τούς χάριζε αἰώνια σωτηρία!
Κι' ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ τούς ἄνοιγε τόν δρόμον
νά ζήσουνε αἰώνια στο ὕ ο ὕρανο ὕ τόν κόσμο!*

686

*Ἄπίστευτη! ἀπίστευτη! τοῦ Λόγου ἡ θυσία
νά ζήσουν καί αὐτοί μαζί στή θεία παρουσία!
Κι' ὡς βασιλεῖς καί ἱερεῖς νά κυβερνοῦν μαζί Του
σ' αἰώνια χαρά μ' ἀγάπη καί δόξα πρὸς τιμὴν Του!*

*

ΞΕΝΙΑ ΜΠΑΛΤΑΤΖΗ

**Ἔλεος καὶ ἀλήθεια συναπηντήθησαν·
δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη ἐφιλήθησαν. Ἄληθεια ἐκ
τῆς γῆς θέλει ἀναβλαστήσει· καὶ δικαιοσύνη ἐξ
οὐρανοῦ θέλει κύψει. Ὁ Κύριος βεβαίως θέλει
δώσει τὸ ἀγαθόν· καὶ ἡ γῆ ἡμῶν θέλει δώσει τὸν
καρπὸν αὐτῆς. Δικαιοσύνη ἔμπροσθεν αὐτοῦ θέλει
προπορεύεσθαι, καὶ θέλει βάλοι αὐτὴν εἰς τὴν
ὁδὸν τῶν διαβημάτων αὐτοῦ.**

(Ψαλ. 85:10-13)

**Ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ κρίσις εἶναι ἡ βάση
τοῦ θρόνου σου· τὸ ἔλεος καὶ ἡ ἀλήθεια θέλουσι
προπορεύεσθαι ἔμπροσθεν τοῦ προσώπου σου.**

(Ψαλ.89:14)

**Ἡ ἀγάπη κακὸν δὲν κάμνει εἰς τὸν πλησίον·
εἶναι λοιπὸν ἐκπλήρωσις τοῦ νόμου ἡ ἀγάπη.**

(Ρωμ.13:10)

